MARIS SOULE

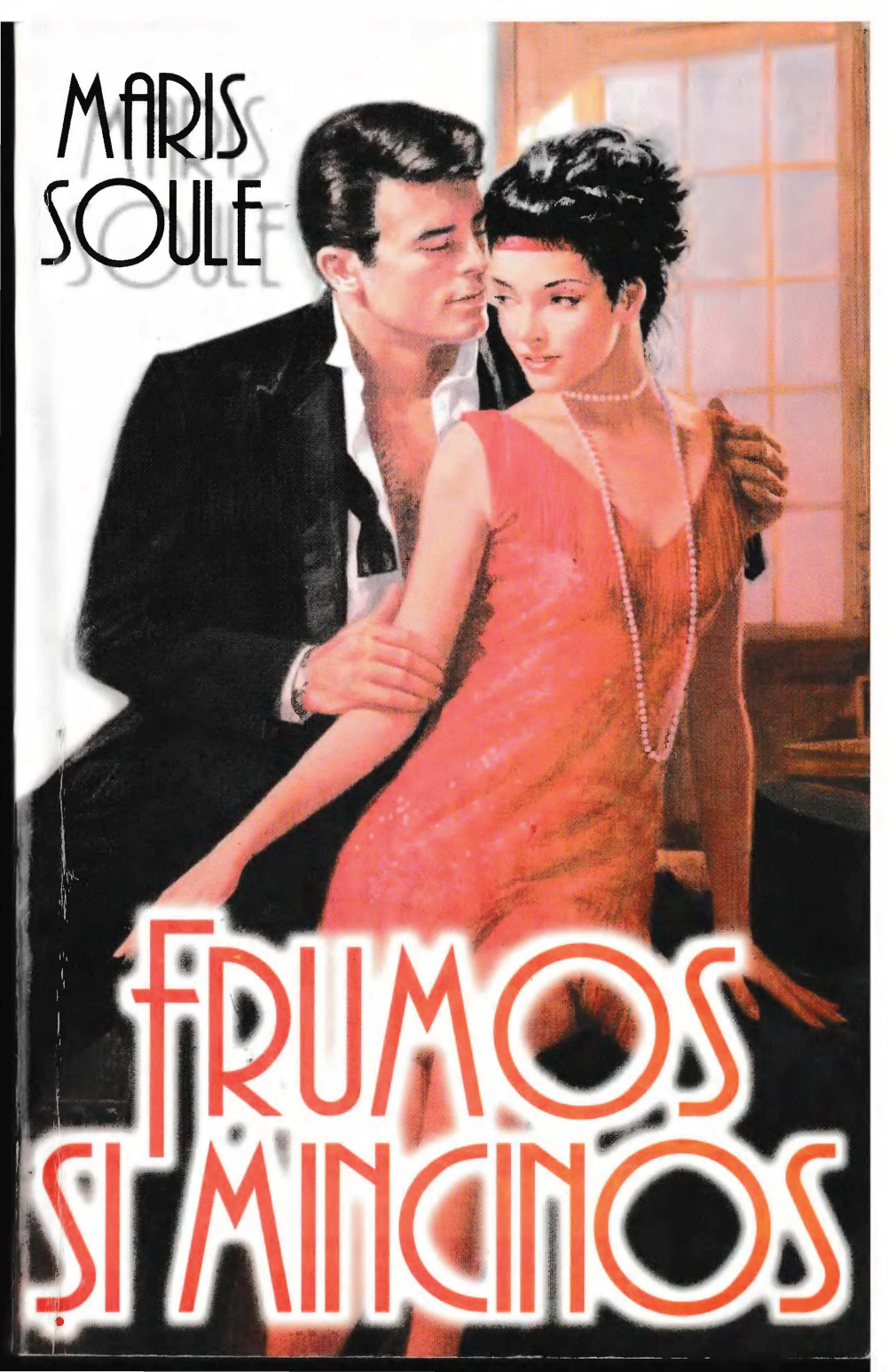

FRUMOS ȘI MINCINOS

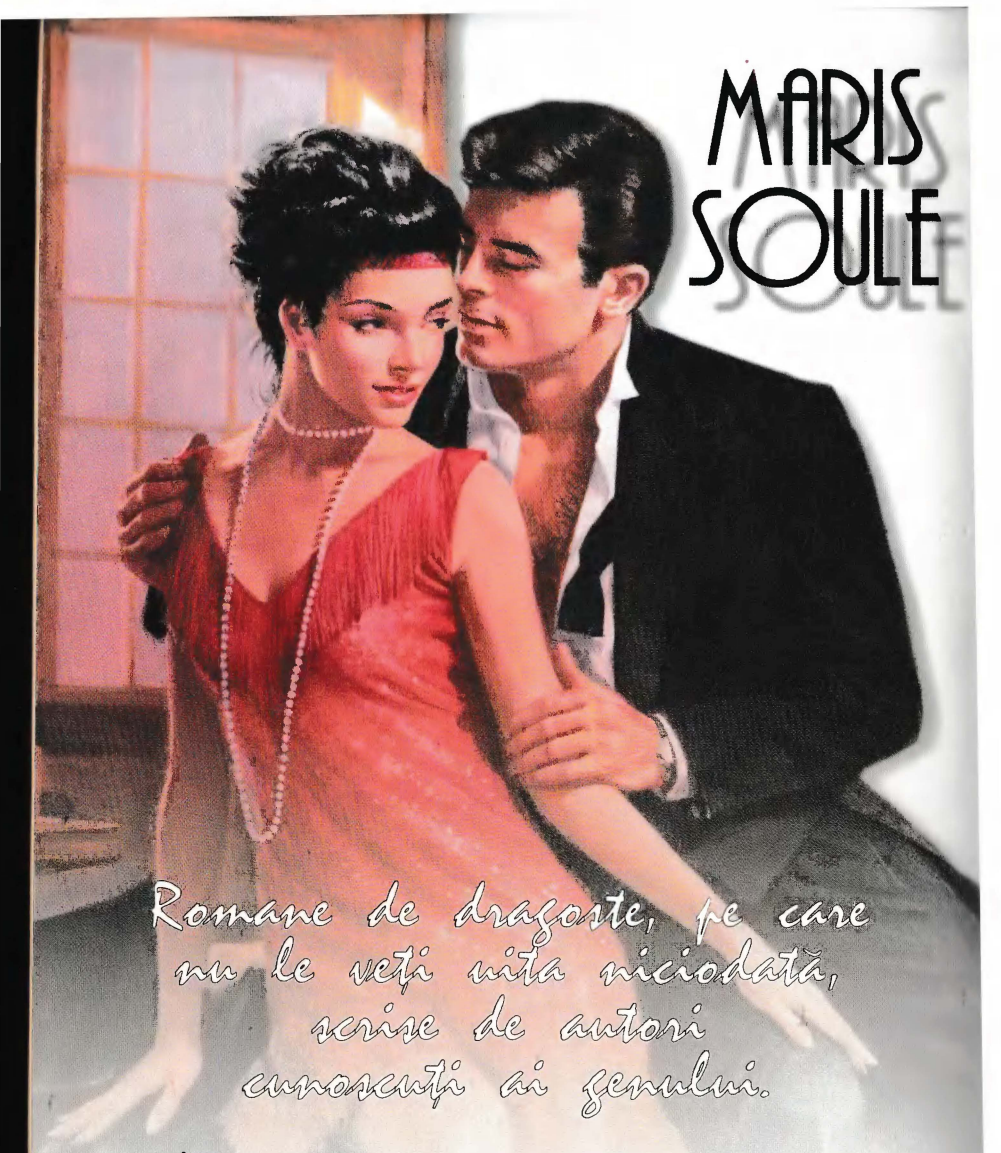

În loc să-l lase pe investigatorul obişnuit să verifice o situaţie, vicepreşedintele unei mari fundaţii, Kurt Jones, decide să încerce el însuşi să facă această muncă.

Dar o cunoaşte pe Micki Bradford şi se trezeşte dorind să descopere secretele ei...

Lei: 11500

CON MAN

by Maris Soule

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

MARIS SOULE

Frumos și mincinos

Traducere de Oana Spirescu

Editura MIRON
București

Prolog

Căldura umedă a verii acoperea Bostonul ca un burete greu şi aparatele de aer condiţionat funcţionau la putere maximă în toate birourile. Unul din cei doi bărbaţi aflaţi în sala de consfătuiri a *Fundaţiei Chambers* purta sacoul de la costum, dar nu părea prea la largul lui în el. Cu ochii lui albaştri mijiţi, cu umerii largi ridicaţi a iritare şi cu părul blond ciufulit, Conrad Chambers privea pe fereastra care dădea spre rîul Charles.

– Fir-ar să fie, Jon, izbucni el. Am fost traşi pe sfoară. Puteam la fel de bine să fi aruncat banii ăia în rîu.

– Calmează-te, Kurt, răspunse fratele său. Avocaţii or să obţină înapoi cea mai mare parte din bani. O greşeală în zece ani nu-i chiar atît de rău.

Kurt se întoarse cu faţa către el.

– Poate că nu, dar ar fi trebuit să-i punem pe

Rick sau pe Jim să verifice chestia asta. Ei ştiu să recunoască un escroc cînd dau de el.

– Rick şi Jim nu pot să se ocupe de toate. Nu în ritmul în care au apărut în ultima vreme.

Kurt ştia că fratele său are dreptate. Cererile de bani adresate *Fundației Chambers* se înmulțiseră simțitor în ultimul an. Fiecare solicitant promitea să construiască o lume mai bună.

De asemenea, fiecare cerere implica sume foarte mari de bani drept capital, deci exista oricînd posibilitatea unor fraude. Ceea ce însemna că verificările extrem de atente erau o necesitate. Fundația avea pe statele de plată trei investigatori: Rick Van Dyke, Jim Klein şi Henry Warsaw. Kurt avea încredere în Rick, pentru că acesta lucrase pentru *Fundație* de la înființarea ei, şi era mai mult un prieten decît un angajat, şi în Jim, care îşi dădea întotdeauna toată silința. De la început însă avusese dubii în privința angajării lui Henry. Ar fi trebuit să-şi urmeze impulsurile.

– Nu înțeleg cum a putut Henry să piardă din vedere indiciile, spuse el. Fir-ar să fie, pînă şi eu aş fi putut să văd că totul e o înscenare.

– Ar fi trebuit să vadă indiciile, răspunse Jon. Tocmai de asta am vrut să vorbesc cu tine. Cred că ar trebui să-l concediem... sau să-l lăsăm să demisioneze.

Kurt ajunsese la aceeaşi concluzie. Henry fie

fusese mituit, fie era complet incompetent. Oricum ar fi fost, omul trebuia să plece. Dar asta lăsa o problemă nerezolvată.

– Trebuia să verifice propunerea Tyler.

– Va trebui s-o facă Rick sau Jim.

– Amîndoi sînt ocupaţi acum. Or să treacă luni pînă să se poată ocupa de propunerea lui Tyler.

Kurt se întoarse la masă şi se aşeză lîngă fratele său. Avea o idee. Dar să-i facă pe Jon şi pe mama sa să o accepte, asta era cu totul altă problemă.

– Ştii de croaziera pe care mama m-a convins s-o fac? Cu cît se apropie mai mult, cu atît sînt mai sigur că toate lunile alea petrecute la bordul unui vas or să mă scoată din minţi. M-am săturat de văzut lumea în tinereţe şi n-am nici un chef s-o văd pe mama încercînd să mă căpătuiască cu vreo femelă însetată de amor. Cred că mătuşa Beth ar trebui să meargă în locul meu.

– În timp ce tu... Jon lăsă întrebarea în suspensie.

– Mă joc de-a detectivul. Rick mi-a spus întotdeauna cît de uşoară e munca mea în comparaţie cu a lui. Aş vrea să văd cît e de greu să investighezi o propunere.

– Şi deci să-l investighezi pe Tyler.

– De ce nu?

Capitolul 1

– Strînge-i zăbala, comandă Micki Bradford, răsucindu-se încet pentru a urmări evoluția adolescentei de cincisprezece ani care călărea împrejurul ei pe un cal murg. Strînge-l din genunchi. Aşa. Împinge-l înainte.

Încuviință din cap cînd văzu că fata face ce i se spusese.

– Bine. Bine. Ai prins.

Calul era în fine calm... şi nu durase decît douăzeci de minute. Micki se întreba dacă Gail avea să învețe vreodată; cald şi umed cum era afară, ar fi trebuit să se oprească şi să lase calul să se odihnească. Dar voia ca fata să reuşească să țină calul în pasul acela măcar un tur de arenă.

Gail făcu trei sferturi de tur şi atenția îi fu atrasă de altceva. Micki îi urmări privirea şi văzu ce o distrăsese pe adolescentă. Un bărbat stătea în spatele unei şei care atîrna pe balustrada arenei.

Micki nu avea idee de unde venise sau pe unde intrase. Tot ce ştia era că apariţia lui bruscă îi provocase un sentiment ciudat, asemănător cu valul de adrenalină pe care îl simţea înaintea intrării în arenă pentru un test de dresaj. Îl privi fascinată.

Micki avea în birou un calendar *Chippendales*, iar tipul ar fi putut foarte bine să fie unul din fotomodele. Înalt, blond, cu umeri laţi, musculos, arăta superb, iar Micki se întrebă cum ar arăta într-un costum de baie şi nu în pantalonii gri şi cămaşa dungată cu mîneci scurte cu care era îmbrăcat.

O privea cu intensitatea unui arbitru de ring, de parcă i-ar fi evaluat punctele bune şi greşelile. Cu multă încetineală, privirea lui se prelinse din creştetul capului ei pînă la vîrful cizmelor de călărie.

Micki spera că punctele bune erau mai numeroase decît greşelile, dar în acelaşi timp îşi putea da seama ce vedea el. Bucle scurte, de culoarea ciocolatei, care erau probabil mai degrabă încîlcite decît mătăsoase, din cauza umezelii. Un tricou gri murdar după o zi de lucru cu caii. Blugi şi cizme, la fel de murdare. Machiajul i se dusese, fără îndoială, demult.

O, doamne, probabil că era o frumuseţe.

Privirea lui se întoarse asupra chipului ei, zîmbi şi strigă către ea:

– Cînd ai un minut liber, aş vrea să stăm de vorbă despre întreţinerea unui cal.

Sună rezonabil, se gîndi Micki. Primeau în îngrijire cai la *Grajdurile Meadow View,* iar ea era persoana cu care trebuia să vorbească pentru asta. Cu toate astea, Micki simţi cum o pişcă un fior de dezamăgire. Ar fi fost plăcut dacă vorbele tipului ar fi fost de o natură ceva mai personală.

Evident, vrabia mălai visează.

Nu, proasta visează, hotărî Micki. Nu se decisese ea că a terminat-o cu bărbaţii? Aflase din experienţă că în bărbaţi nu trebuie să ai încredere. În nici unul. Şi faptul că un tip are un corp formidabil nu schimbă asta cu nimic.

– Termin în cîteva minute, strigă ea.

Micki îşi privi eleva. Gail încă îşi mai purta calul la pas, dar acesta încetinise considerabil, pentru că fata încetase să-l mai strunească cu genunchii. Era prea ocupată să se uite la bărbatul de lîngă balustradă.

Interesul adolescentei nu lăsa loc nici unei umbre de îndoială şi Micki zîmbi acru. Diferenţa dintre o fată de 15 ani şi o femeie de 28 era că, pînă la 28 de ani, femeia învăţa ca aprecierea ei faţă de aspectul unui bărbat să nu mai fie atît de evidentă. Cel puţin, Micki spera ca expresia să nu-i trădeze gîndurile.

– Ai putea să-l linişteşti, Gail, strigă ea către

fată. E prea cald ca să-l mai munceşti.

Gail struni calul la pas încet şi-l conduse către centrul arenei, unde stătea Micki. Aproape înainte de a-şi opri calul, Gail şopti:

– Cine-i?

– Nu ştiu. Micki vorbi şi ea în şoaptă.

– E trăsnet.

– Nu-i rău, acceptă Micki, permiţîndu-şi încă o privire în direcţia lui. De fapt, expresia „trăsnet" era o descriere potrivită pentru tip.

– Mai ai loc pentru încă un cal, nu-i aşa? Gail părea să spună că moare dacă Micki ar fi spus nu.

– Am loc pentru încă doi cai.

– Spune-i că dacă îşi ţine calul aici, i-l perii în fiecare zi, gratis, suspină Gail. E un vis.

– E probabil însurat.

– Cîţi ani crezi că are?

Micki îi dădea cam 35.

– Prea bătrîn pentru tine.

Fata o privi fix.

– Vorbeşti ca mama.

– Potoleşte-ţi calul, Gail. *Şi hormonii.*

Micki îşi punea problema propriilor ei hormoni în timp ce se îndrepta către balustradă. Freamătul din piept nu-i trecuse, ba chiar se înrăutăţea cu fiecare pas care o aducea mai aproape de bărbat. Probabil e însurat, îşi repeta întruna, privind la

mîna lui stîngă. Nu avea nici un inel pe degete, dar Micki ştia că asta nu înseamnă nimic. Mulţi bărbaţi însuraţi nu purtau verighete. Nici Dale nu purtase.

– Bună, sînt Micki Bradford. Se opri în faţa lui, cu şaua între ei, îşi şterse mîna prăfuită de pantalon, apoi i-o întinse. Antrenor, instructor şi director de grajd. Spui că te interesează întreţinerea unui cal?

– S-ar putea. Îi luă mîna şi degetele lungi i se strînseră ferm în jurul degetelor ei. Mîna lui era mare şi caldă şi fină ca pielea de cea mai bună calitate. Zîmbetul lui pe jumătate schiţat şi privirea din ochii albaştri îi provocară un nod în stomacul şi aşa încordat. Poate că nu era expertă în a recunoaşte un escroc, dar ştia să recunoască dorinţa în ochii unui bărbat.

Zîmbind în continuare, el dădu drumul mîinii ei şi privi în jur.

– Sînt nou în Kalamazoo. Am vorbit cu cîteva persoane. Mai mulţi mi-au recomandat locul ăsta. O privi iar. Şi pe tine. Privirea lui o măsura din nou. Sînt impresionat.

Inima lui Micki o porni în galop, iar fluturaşii din stomac mai făcură o piruetă. Tipul avea o voce minunată, cu un uşor accent de Boston, care îmbogăţea un ton baritonal plăcut, iar ochii lui spuneau atît de mult.

Conversaţia nu era despre grajduri sau despre talentele ei de profesor. Poate că dorea să-şi lase un cal în întreţinere, dar era interesat şi de ea. Într-un mod foarte personal. Şi sexual.

Nu doreşti să te implici într-o relaţie cu un bărbat, îi reamintea o voce interioară. Cine are nevoie de un bărbat?

Răspunsul nu îi mai părea atît de clar cum fusese cu şase luni înainte. Oricum, rezemată de balustradă, Micki readuse discuţia înapoi la afaceri.

– E frumos grajdul, nu-i aşa? Familia Whitcombe a cheltuit bani şi atenţie pentru el.

El părea dispus să menţină conversaţia la acest nivel.

– Ca director, faci şi aranjamente financiare, nu-i aşa?

– Cît timp familia Whitcombe se află în Europa, da. Avem cîteva locuri, domnule...

– Jones... Kurt Jones. Îi aruncă o privire fetei de pe cal. Faceţi vreodată aranjamente speciale pentru întreţinerea unui cal sau pentru lecţii? La schimb? Preţuri mai mici dacă se plăteşte cu bani gheaţă? Sau pentru un copil?

Copil? Fluturaşii care piruetaseră în stomacul lui Micki se prăbuşiră. Dacă avea un copil, fie era, fie fusese însurat. Prudentă, întrebă:

– Este pentru fiul sau pentru fiica dumnea-

voastră, domnule Jones?

– Este pentru... Se opri brusc.

– Pentru? Îşi închipuia că avea să spună fiica.

Fără să vorbească el o privi în ochi. Ea ştia că se gîndeşte ce să spună, se hotăra ce să-i povestească. Era pe punctul de a repeta întrebarea, cînd el vorbi în sfîrşit:

– Nu am copii. Nu sînt însurat. Şi spune-mi Kurt.

Putea să-i spună cum voia el, dar nu înghiţea istoria cu „n-am copii, n-am nevastă". Ezitase prea mult. Cu Dale nu sesizase mici greşeli ca aceasta. Ce naivă fusese. Acum ştia mai multe.

Şi cînd se gîndea că acum cîteva minute tipul se uitase la ea ca la o mînză pe care voia s-o cumpere.

– Dacă nu e pentru copilul dumneavoastră... Se forţă să păstreze un ton obişnuit, dar accentuă intenţionat numele.

– Întreb pentru... pentru fratele meu. Pentru fiica lui.

– Pentru fiica fratelui dumneavoastră. Ea zîmbi. Nu era nici măcar un mincinos priceput. Nepoata dumneavoastră, cu alte cuvinte?

– Pentru nepoata mea. Da. Încuviinţă din nou din cap, privind în altă parte. Fratele meu vrea să-i cumpere nepoatei mele un cal şi să-l ţină undeva unde să poată lua lecţii.

Mulți tați doreau să le cumpere fiicelor lor cai, iar cei care recunoşteau că un călăreț începător are nevoie de lecții erau de lăudat. Micki totuşi nu credea nici un cuvînt din ce spunea Kurt.

– Cum se numeşte fratele dumneavoastră?

– Jonathan, răspunse el repede. Prea repede, din punctul ei de vedere.

– Şi nepoata?

– Mary.

John şi Mary. Numele nu dovedeau nici măcar imaginație. Se forță să rămînă politicoasă.

– Ei bine, Kurt, să ții un cal la *Grajdurile Meadow View* e costisitor. Şi la fel şi lecțiile pe care le dau eu.

– Aşa am auzit şi eu. Ce voiam să întreb este dacă nu faceți şi aranjamente speciale, cum ar fi pentru cineva ca Amy Tyler?

– Amy Tyler? Faptul că o menționase tocmai pe acea elevă o luă pe Micki prin surprindere. Mai ales această elevă. De ce mă întrebi despre Amy?

– Fiica... fiica fratelui meu o cunoaşte pe Amy. Eu... el... noi... Kurt se bîlbîi şi se opri, trase aer adînc în piept, apoi reîncepu. Fratele meu spune că Ralph Tyler are o companie de construcții şi că deseori îşi oferă priceperea de tîmplar în schimbul lucrurilor de care are nevoie. Asta, sau face aranjamente speciale.

– Şi dacă Amy beneficiază de un aranjament special, vrei şi tu unul. Aşa e?

Dădea multor elevi lecţii în schimbul muncii fizice, dar copiii aceia aveau nevoie de o distracţie şi munceau din greu pentru ceea ce primeau – curăţau grajdurile, rîneau şi antrenau caii. Micki se întreba cum plănuia domnul Kurt Jones s-o dea pe fiica lui drept nepoată şi ce avea de gînd să ofere în schimbul preţului redus. Luînd în considerare felul în care se uitase la ea, ar fi putut fi interesant.

– Ce-ar fi să mergem la mine în birou?

Micki arătă către capătul celălalt al arenei, spre o uşă. Un semn agăţat pe zid indica biroul.

– Îmi mai trebuie cîteva minute cu eleva mea, explică ea. Apoi putem vorbi în linişte.

Kurt observase privirile pline de adoraţie ale adolescentei şi băgase de seamă cum se apropia de el. Observase de asemenea că atitudinea lui Micki devenise foarte rezervată. Aveau nevoie de izolare. Şansa de a sta de vorbă fără a fi tulburaţi.

Zîmbi la idee. Fără a fi tulburaţi? Cu ochii aceia de culoarea castanei, cu picioarele lungi şi cu vocea blîndă şi sexy, Micki Bradford era o continuă sursă de tulburare.

Pe cît putea cu spatele la ea, traversă arena

către birou în timp ce ea se întorcea la eleva ei. Camera în care intră nu era cu mult mai mare ca boxele pentru cai care o înconjurau. Era dominată de un birou masiv, în timp ce trei scaune şi o bibliotecă umpleau restul spațiului. Pe un perete era un calendar cu un bărbat blond, îmbrăcat într-un costum de baie sumar, pozînd pe nişte stînci de pe o plajă. Un calendar care-l surprinse.

Pe ceilalți pereți erau poze înrămate reprezentînd călăreți: unii în plină evoluție, alții primind premii de la arbitri zîmbitori. În multe dintre ele, Kurt o recunoscu pe Micki în postura călărețului.

Era elegant îmbrăcată, cu pălărie neagră, tare, jachetă lungă de călărie, pantaloni şi mănuşi albe, şi cizme negre de echitație. Părea şi foarte semeață, zîmbetul ei spunînd: „priviți-mă, sînt cea mai bună."

De cînd venise în Michigan, stătuse mult de vorbă cu oamenii. Asta făcea parte din investigarea unei propuneri, sau cel puțin aşa investiga *Fundația Chambers* o propunere. Tot ce auzise despre Micki Bradford fusese pozitiv. Era cunoscută ca un instructor de dresaj şi un călăreț excelent.

Fotografiile şi trofeele de pe bibliotecă confirmau asta, iar ceea ce văzuse cînd se strecurase neobservat în manej ilustrase talentul ei de in-

structor. Ascuns în umbră, o privise la lucru cu fata. Calmă, încurajatoare şi exigentă, Micki cerea perfecţiunea şi obţinuse mai mult decît îşi închipuise el că se putea obţine, atît de la fată cît şi de la cal. Totuşi nu fusese uşor s-o privească. De fiecare dată cînd ea spunea „Strînge-l între picioare", se trezea privind la picioarele ei şi mintea i-o lua razna. Doamna îl putea strînge între picioarele ei oricînd dorea.

Un lucru ştia cu siguranţă: dacă ar fi avut un instructor ca ea cînd era adolescent şi lua lecţii de călărie, în loc să-i fie groază de mişcările cerute de testele de dresaj, ar fi aşteptat cu drag lecţiile de călărie.

Şi ar fi fost într-o permanentă stare de tortură fizică.

Schimbîndu-şi poziţia pe scaun, realiză că nici la 35 de ani tortura fizică nu era mai mică.

Majoritatea celor cu care vorbise menţionaseră că Micki era atrăgătoare. Descrierea nu era potrivită. Toţi folosiseră cuvintele vioaie, hotărîtă sau blîndă. Era toate acestea... şi sexy.

Foarte sexy.

Dacă ar fi ştiut cît de sexy avea să o găsească, s-ar fi îmbrăcat altfel. Pantalonii făcuţi de comandă aveau anumite dezavantaje. Cei pe care-i purta el i se potriveau ca o mănuşă şi arătau mult

mai mult decît ar fi vrut el să se vadă. Fusese foarte recunoscător pentru şaua care atîrna pe balustradă. Chiar dacă lui Micki i se păruse ciudat că rămăsese ascuns de şa, era oricum mai bine decît alternativa.

Părăsind fotografiile, privi din nou către arenă, prin uşa rămasă deschisă. Micki vorbea încă cu fata cu care avusese lecţie, dar fără nici un pic din trufia vizibilă în fotografii. Acum era profesorul, mentorul. Îşi folosea întregul trup pentru a comunica ceea ce dorea, mîinile îi orchestrau elegant vorbele, iar şoldurile i se mişcau ca într-o şa imaginară. Mişcarea ar fi fost la fel de eficientă într-un pat.

Încetează! îşi porunci. Asemenea gînduri nu-i puteau uşura situaţia. Avea nevoie să se concentreze asupra motivului pentru care o vizita. Să-şi elaboreze povestea.

Aproape că o încurcase cînd se afla în arenă. Cînd îl întrebase dacă voia lecţii pentru fiica lui, ar fi trebuit să răspundă că da. Asta-i sugerase Rick să folosească drept pretext. Trebuia să fie Kurt Jones, căsătorit, care avea o fiică, întîmplător prietenă cu Amy Tyler. Cînd vorbise la telefon cu Rick, cu o seară înainte, ideea păruse excelentă, dar, stînd în faţa lui Micki, înţelesese că nu o putea face, nu putea minţi, nu putea spune că

avea un copil sau o soție.

În loc de asta, se bîlbîise ca un idiot. Nu era de mirare că ea pusese atîtea întrebări. Doamna nu era proastă. Nu, el era prostul, care se încingea de cîte ori se uita la ea.

Micki îşi părăsi eleva şi se îndreptă către birou. Kurt se aşeză rapid într-unul din cele două scaune din fața biroului ei. Raționînd febril, apucă o revistă cu cai de deasupra unui teanc de facturi şi o deschise.

Ea intră în birou, cu un aer foarte oficial.

– Îmi pare rău că a durat atît de mult. Am vrut să subliniez cîteva greşeli pe are le face Gail.

– Nici o problemă.

Kurt lăsă revista să-i cadă pe genunchi, ca din întîmplare, şi îi zîmbi.

Ea trecu grăbită prin spatele lui şi se aşeză la birou. În clipa cînd se aşeză, începu să aranjeze revistele şi facturile din fața ei. El aşteptă ca ea să vorbească, urmărind-o. Analizînd-o.

Ea dorea ca el să creadă că prezența lui n-o impresionează. Era ca un miel care dorea să convingă lupul să nu-l mănînce. Un mieluşel îmbujorat care refuza să-i întîlnească privirea. În cele din urmă îşi ridică totuşi ochii.

– Doreați să aflați prețurile, domnule Jones?

– Spune-mi Kurt, îi aminti el, aplecîndu-se că-

tre ea. În principal, vreau să ştiu dacă se pot face aranjamente speciale. Cum ați făcut în cazul lui Amy.

– Amy v-a spus că s-au făcut asemenea aranjamente?

El mimă uimirea.

– Nu s-au făcut?

Micki clătină din cap.

– Nu. Am, într-adevăr, elevi care muncesc aici în schimbul întreținerii cailor sau al lecțiilor, dar tatăl lui Amy a plătit întotdeauna prețul integral pentru ambele lucruri. Cu bani gheață.

Cu bani gheață. Exact asta dorea Kurt să ştie. Era a treia oară cînd cineva menționa faptul că Ralph plătea ceva cu bani gheață. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu asta, dar îl făcea curios. Treaba lui, aşa cum o înțelegea el, era să scoată la iveală, în viața personală sau de afaceri a lui Ralph Tyler, tot ce nu era în regulă.

Alte fundații poate că nu procedau la fel, dar în ziua cînd mama, fratele lui şi el hotărîseră să înființeze *Fundația Chambers*, hotărîseră şi că, dacă tot îşi împart averea moştenită, vor să ştie tot ce se poate şti despre oamenii care beneficiază de ea.

Toți cei care făceau o cerere trebuiau să semneze o împuternicire prin care autorizau accesul

Fundației la informații confidențiale. Capcana era că aproape niciodată nu realizau cît de amănunțit erau investigați.

Acum, că avea informația care-i trebuia, Kurt simulă confuzia.

– Îmi pare rău, probabil că am înțeles greșit.

– Poate că Amy vorbea despre alte fete.

– Poate, acceptă el, încercînd să se gîndească ce să mai spună.

Nu mai avea de ce să rămînă, dar nu voia să plece. Știa că e o prostie, că-și punea în pericol poziția de investigator impersonal, dar voia s-o poată cunoaște mai bine pe femeia din fața lui. Parțial, era atracție fizică. Știa asta. Dar îl mai intrigau și alte lucruri la ea. Ceva din vocea ei, din ochii ei, din felul în care se mișca îl convingea că merita s-o cunoască. Uitînd de prudență, cedă dorinței.

– Nu ai vrea să luăm cina împreună? Am putea să mai vorbim despre asta.

– Cina?

Sprîncenele ciocolatii se ridicară a mirare.

– Da. Cina.

– Adică să ies cu tine.

Accentuă fiecare cuvînt și se îndreptă și mai mult în scaun. Camera, sau cel puțin partea dinspre biroul ei, se răcise considerabil. Privind cum

ochii lui Micki se îngustează şi buzele i se strîng, înțelese că a spus ce nu trebuia. Micki aproape că scuipă următoarele cuvinte:

– Şi cu soția ta cum rămîne?

– Soția mea?

– Da, soția pe care atît de convenabil o faci uitată.

– Vorbeşti de Sheri?

– Oricare i-ar fi numele. Micki îl privi fix. Uite ce e, domnule, ai cam întîrziat. Altcineva m-a luat deja de proastă. Nu mă mai joc de-a cealaltă. Niciodată.

– Oh. Începea să înțeleagă. Greşeşti. Nu înşel pe nimeni. Sheri şi cu mine am divorțat acum zece ani.

– Da, sigur, basmul cu cocoşul roşu.

– Adică nu mă crezi.

– Prinzi repede.

– Atunci, ce să fac? Să-ți aduc actele de divorț? Dovadă legalizată că sînt necăsătorit?

– Eventual.

Kurt avea sentimentul că nici aşa nu l-ar fi crezut şi suspiciunea ei îi întări dorința de a o cunoaşte mai bine. Se ridică şi revista căzu pe podea. O luă, şi pentru că nu-i mai era necesară, o trînti pe birou.

– Am spus că nu sînt căsătorit. Şi nu sînt.

– Şi fetiţa? O, scuză-mă, nepoata?

Îl privea cu atenţie.

– Am vrut să ştiu dacă faci aranjamente speciale pentru întreţinerea cailor, asta-i tot. Nu am nici o fiică. Sheri şi cu mine nu am avut copii.

Copiii le-ar fi stricat distracţia.

Kurt se întoarse şi porni către uşă. N-ar fi trebuit s-o invite pe Micki. Trebuia să se caute la cap. Ba nu, ar fi trebuit să înceapă să gîndească cu capul, nu cu alte părţi ale corpului. Îi asigurase pe Rick şi pe Jon că putea să facă treaba asta, că o să fie floare la ureche.

Încercarea de a-i face curte fiicei iubitei lui Ralph categoric nu era o mişcare potrivită. Nu mai lipsea mult şi se trezea spunîndu-i totul.

La uşă se opri şi privi înapoi. În mod ridicol, ar fi vrut să-i explice ce făcea.

Capitolul 2

Toată săptămîna următoare, Micki încercă să-l uite pe Kurt Jones, dar, de fiecare dată cînd se uita la calendarul din birou, se trezea gîndindu-se la el, blestemînd soarta care făcuse ca toţi bărbaţii frumoşi să fie nişte nemernici. În cele din urmă, dădu calendarul jos de pe perete şi-l înlocui cu unul cu poze de cîini. În felul acesta spera să-şi ţină la distanţă amintirile despre domnul Kurt Jones.

O îngrijora efectul pe care-l avusese asupra ei. Nodul din stomac şi pulsul accelerat nu erau reacţia ei firească la bărbaţi. Chiar şi la avansurile lui Dale, pe care-l găsise foarte atrăgător, reacţionase încet. Concluzionă că, în privinţa lui Kurt, trebuie să fi fost o problemă de hormoni. În definitiv, se apropia de temuta vîrstă de 30 de ani şi, din tot ce citise, ştia că la vîrsta aceea o femeie atinge apogeul sexual.

Exact ce-i trebuia – hormoni care să-i încurce viața!

Hormonii şi mama ei. Spre consternarea lui Micki, ultimul plan al lui Ellen Bradford era s-o combine pe fiica ei cu fiul lui Ralph Tyler.

În ultimele şase luni, Micki auzise multe despre Tom Tyler, mai ales de la sora lui vitregă, Amy. Ştia că Tom are 30 de ani şi era singurul copil al lui Ralph din prima căsătorie. Mai ştia că de 20 de ani – mai exact de cînd Ralph divorțase de prima soție – Tom refuzase să aibă de-a face cu tatăl său. Apoi, cu nouă luni în urmă, la exact un an de la moartea mamei lui Amy, Tom apăruse înapoi.

Ralph îl primise cu bucurie, îi oferise o slujbă, dar Amy nu era deloc împăcată cu situația. Poate că Tom şi tatăl său se înțelegeau bine, dar de mai multe ori lecțiile de călărie ale lui Amy se transformaseră în reprize de plîns, cu Micki pe post de psiholog amator.

Ideea de a ieşi cu Tom o făcea să simtă că o trădează pe Amy şi încercase să refuze ultima invitație a mamei sale. Nu dorea să-şi petreacă seara de sîmbătă la o cină cu dans, oricît de frumos ar fi fost clubul lui Ralph, sau cît de mult încercase mama ei s-o convingă că o să-i placă Tom. Mama ei însă insistase.

– Te rog, o implorase ea, a treia oară cînd sunase. Tot ce-ţi cer e să petreci seara cu noi, să-l cunoşti. De dragul meu. În definitiv, dacă lucrurile merg bine, într-o bună zi ţi-ar putea fi frate vitreg.

Micki înţelese că avea să cedeze. Dacă mama ei avea intenţii serioase cu Ralph, era timpul să-l cunoască pe Tom. Şi, poate, cunoscîndu-l pe Tom, avea să înţeleagă mai bine problemele lui Amy. Poate că va putea chiar să îl facă pe Tom să-şi schimbe purtarea faţă de Amy.

Merita să încerce.

Însă, cu cît se apropia sîmbăta, cu atît o îngrozea mai tare ideea. Detesta întîlnirile cu necunoscuţi, detesta să se îmbrace de gală şi să-şi piardă seara conversînd despre nimicuri.

Vineri seara, forţîndu-se să nu se mai gîndească la fiul lui Ralph şi la cina care se apropia, Micki se îndreptă către păşune să-şi ia unul din cai. După ce-şi înşeuă surul, îl duse în manejul descoperit. Dancer era la fel de exploziv ca un arc foarte întins şi-i trebuiră 20 de minute ca să-l calmeze, să-l facă să se relaxeze şi să răspundă la comenzi. Călărea de aproape o oră cînd huruitul unei tobe de eşapament sparte îi atrase atenţia.

Zgomotul deveni şi mai puternic cînd o ca-

mionetă încetini, apoi intră pe alee. Făcîndu-şi calul să meargă la pas, urmări traseul camionetei vechi şi ruginite, de culoare roşie. În parcare, motorul tuşi şi trosni, apoi muri înecat. Urmă o linişte binecuvîntată.

În camionetă era o singură persoană. Încă înainte de a coborî, Micki ştia cine este. Calul se opri, la fel şi răsuflarea ei.

Kurt Jones se schimbase în ultimele nouă zile. Pielea i se arămise de soare; părul, înainte pieptănat cu grijă, era acum răvăşit de vînt. Bărbia pătrată era acoperită cu un început de barbă blondă, în timp ce cămaşa, patalonii şi pantofii lustruiți dinainte fuseseră înlocuite de un tricou albastru, jeanşi găuriți şi cizme vechi de lucru. Purta ochelari de soare închişi la culoare şi părea murdar, zdrențăros şi al naibii de sexy.

Micki nici nu-şi dădu seama că-şi îndemnase calul să meargă către gard. Apropiindu-se, îi strigă lui Kurt:

– Te-ai întors.

– M-am întors. Se sprijini de balustradă. Nu eram sigur că o să-ți amințeşti de mine.

Ea îşi înăbuşi un zîmbet. Glumea? Să nu-şi amintească de el? Poate că înfățişarea i se schimbase puțin, dar avea sentimentul că l-ar putea recunoaşte şi după cincizeci de ani.

– N-am primit nici o veste de la fratele sau nepoata ta.

Asta ca să-i dea de înțeles că nu uitase de ultima lor conversație.

– A... ezită el. Fratele meu s-a răzgîndit... şi nepoata mea la fel. Antrenezi caii?

– Lucrez cu unul din caii mei personali. A fost aşa de cald în ultima vreme, că i-am cam neglijat.

– M-am gîndit că mi-ar plăcea să iau eu însumi lecții de călărie, spuse el.

– Zău? Ea încercă să nu zîmbească. Nu dau lecții cu plata în natură.

– Plătesc cît îmi ceri, o asigură el. Ştiu lucrurile de bază. Aş vrea să învăț dresaj.

Bunul simț o avertiza să-l trimită la plimbare, dar bunul simț nu avea nimic de-a face cu felul sălbatic în care inima ei o luase la galop cînd îl văzuse coborînd din maşină, şi nici cu faptul că ea dorea ce n-ar fi trebuit să dorească.

Avea nevoie de timp de gîndire. Să gîndească logic, rațional. Timp pentru a-şi potoli hormonii ei de 30 de ani.

– Lasă-mă să-l răcoresc pe Dancer şi să-l duc în grajd şi apoi putem sta de vorbă.

– Bine, nu mă grăbesc.

Micki îşi vedea imaginea reflectată în ochelarii lui de soare. Doi călăreți pe doi cai. Două femei.

Trebuia să afle.

Deliberat, îi aruncă momeala:

– O să mă grăbesc. Nu vreau să întîrzii acasă. Soția ta s-ar putea îngrijora.

El zîmbi.

– Ți-am mai spus. Nu sînt însurat.

– Pentru bărbați e uşor să spună asta.

– Poate pentru unii. Eu mi-am luat în serios căsătoria.

– Şi, totuşi, spui că s-a terminat prin divorț.

– Ea m-a lăsat pe mine, şi nu invers.

Micki ştia că, dacă el spunea adevărul, atunci ea era prea indiscretă, dar nu se putea abține.

– De ce te-a părăsit?

Răspunsul lui veni rapid:

– Țelurile noastre în viață se schimbaseră. Zîmbi trist: După părerea ei, încetasem să mai fiu amuzant.

Nu prea era un motiv pentru a divorța de un bărbat, şi se vedea că era afectat. Următoarea întrebare fu de ordin mai general:

– Cît timp ați fost căsătoriți?

– Trei ani.

Era posibil să spună adevărul, îşi zise ea. S-ar fi putut să fi avut alte motive de ezitare cînd întrebase despre prețurile reduse. Poate că se jena să ceară favoruri. Poate că ea era atît de

afectată de experienţa cu Dale, încît se grăbise să tragă concluzii.

– Micki, spuse el, am 35 de ani, sînt divorţat, şi aş dori să te pot cunoaşte mai bine. Dacă nu te interesează, e în regulă, am să supravieţuiesc. Spune-mi numai, şi plec.

Părea atît de sincer, iar ea dorea să-l creadă, să aibă încredere în el. Dacă l-ar fi putut privi în ochi...

De parcă i-ar fi citit gîndurile, Kurt îşi scoase ochelarii. O privi cu sinceritate.

– Sincer, nu sînt însurat. Nu te-aş minţi în legătură cu asta.

Ochii lui îi susţineau privirea, o căldură albastră strecurîndu-se în sufletul ei şi mîngîind-o. Comunicînd cu ea. Impresionînd-o cum nu mai fusese vreodată impresionată. Încălzind-o pe dinăuntru. Tulburată, Micki îşi feri privirea.

– Trebuie să-mi răcoresc... calul. Vorbim mai tîrziu.

Îşi plimbă calul în jurul arenei de mult mai multe ori decît ar fi fost nevoie, dar ştia că în cele din urmă trebuia să dea ochii cu Kurt. Pe cît putea mai degajat, descălecă, aruncă frîul peste capul calului şi-l duse către poartă. Kurt era acolo înaintea ei, deschizîndu-i calea.

– Ăsta e calul de concurs? întrebă el, mergînd

în pas cu ea.

– Unul dintre ei. Ăsta e Dancer. Cred că e unul din cei mai buni cai de dresaj din lume. Bine-înțeles, sînt subiectivă. Mîngîie calul pe gît. Pentru concurs îl mai am şi pe Sky Master Victor. Bate spre 20 de ani, dar încă mai cîştigă. Şi uneori o mai prezint şi pe Lady Amber, dar are atîta temperament şi este atît de încăpățînată, încît orice şedință cu ea e o luptă.

Bătea cîmpii, dar se simțea mai în siguranță vorbind despre cai. Pînă cînd îl legă pe Dancer pe aleea care ducea de la grajduri la manej, îi povesti lui Kurt o mulțime despre cei trei cai ai ei. Mai mult, probabil, decît şi-ar fi dorit să afle. Kurt stătea lîngă ea şi- l privea pe Dancer.

– Are conformație frumoasă.

– Mulțumesc. Eu cred că-i o frumusețe.

Îşi scoase cascheta şi-şi scutură capul ca să-şi elibereze masa de bucle. Îşi trecu degetele printre ele ca să le dea o oarecare aparență de ordine. Cînd îşi ridică privirea, îl văzu pe Kurt uitîndu-se la ea. Expresia din ochii lui făcu să-i crească din nou temperatura.

– Nu făceam decît să admir o altă frumusețe, spuse el.

Micki îşi privi tricoul şi jeanşii murdari şi rîse, încercînd că răcorească atmosfera.

– Da, sigur. Şi vorba dulce mult aduce. Parcă spuneai că nu vrei o reducere de preţ pentru lecţii.

– Nu vreau. Nu fac decît să spun ce văd. Eşti o femeie foarte atrăgătoare.

Ea refuză să permită fiorului provocat de vorbele lui să-i încîlcească gîndurile. Îşi cunoştea punctele tari şi defectele.

– Îţi spun eu cum sînt: am umeri prea înguşti, nu stau prea bine cu pieptul şi am picioare prea lungi.

Deşi, de fapt, stînd alături de Kurt, era fericită că avea picioare lungi. Dacă se ridica pe vîrfuri, nu mai era chiar atît de înalt. Categoric o înălţime potrivită pentru sărutări.

O şocă faptul că se gîndise la sărutări. Nu te implica, îşi spuse. Nu te pune în situaţia de a fi rănită şi umilită iarăşi.

El o privi din nou, de data aceasta cu încetineală. Fără să vrea, îşi dădu seama că îi aştepta răspunsul. Respiraţia i se opri în clipa în care privirile li se întîlniră.

Zîmbetul lui avea o expresie seducătoare.

– Umerii şi pieptul tău arată bine, şi îmi plac picioarele lungi.

Linguşeală. Asta era tot, îşi repetă ea. Pură linguşeală. Cu toate acestea, o înghiţi odată cu

aerul care-i umplu plămînii şi, în timp ce-i desfăcea şaua lui Dancer, îi aruncă lui Kurt o privire piezişă.

– Şi tu ai o conformaţie destul de reuşită.

– Mulţumesc, spuse el şi se apropie. Ai nevoie de ajutor?

– Sigur.

Nu putea spune altceva fără ca el să-şi dea seama că apropierea lui îi accelera pulsul. Avea nevoie de tot autocontrolul pentru a se purta firesc.

El îi scoase frîul lui Dancer, în timp ce ea îi lua şaua. Privindu-l, Micki constată că-i spusese adevărul despre cît ştia despre cai. Mai avusese de-a face cu caii. Fiecare mişcare a lui era uşoară şi eficientă, fiecare cuvînt adresat calului era calm şi blînd. Atunci cînd punea mîna pe cal o făcea cu fermitate, dar şi cu gingăşie, şi avea o atitudine relaxată. Îl calma pe Dancer.

În schimb, ea era nervoasă ca o mînză tînără.

După ce scoaseră şaua şi frîul, Micki luă calul la spălat, ca să-l curețe de transpiraţie şi de murdărie.

– Să deţii şi să duci la concursuri trei cai trebuie să te coste o avere, zise el, dîndu-se înapoi cînd ea începu să arunce apa rece pe spinarea lui Dancer.

– Mă costă mai mult decît îmi pot permite, asta-i sigur. Şi, dacă vreodată o să vreau să concurez într-un concurs internaţional, trebuie fie să cîştig la loterie, fie să mă mărit cu un milionar, fie să-mi găsesc un sponsor.

– Banii pe care tu şi mama ta o să-i moşteniţi de la bunicul tău ar trebui să vă asigure o viaţă destul de confortabilă.

Ea reacţionă imediat, întorcîndu-se cu faţa la el, furtunul împroşcînd apa chiar la picioarele lui.

– De unde ai auzit de banii ăia?

– Ă... se bîlbîi el. Eu..., nepoata mea trebuie să-mi fi spus ceva.

Ceea ce însemna că Amy îi spusese fetei. Micki hotărî că trebuie să stea serios de vorbă cu eleva ei.

– Ei bine, nepoata ta a înţeles greşit. Bunicul meu nu mi-a lăsat nimic şi nu primesc nimic. Mama mea contestă testamentul, nu eu.

Din nou suspicioasă, îndreptă şuvoiul de apă mai aproape de cizmele lui.

– Nu cumva, întîmplător, te afli aici din cauza banilor ălora, nu?

Se întîmplase şi cu Dale. Luni în şir tipul o scosese în oraş, la masă, îi spusese cît e de frumoasă şi ce mult o iubeşte. O, şi ce şarlatan fusese. Tot ce voia erau banii ei, sau, mai exact,

banii bunicului ei. Slavă Domnului că mama ei devenise bănuitoare şi făcuse nişte investigaţii. Altfel, Micki ar fi fost tentată să-şi încalce promisiunea de a nu se atinge de vreun ban din averea bunicului ei.

În ziua cînd mama ei trecuse pe la ea şi-i spusese despre soţia lui Dale, Micki hotărîse să nu mai aibă de-a face cu vreun bărbat – cu nici un bărbat. Se părea că era nevoie să i se amintească de hotărîrea aceea. Îl privi pe Kurt.

– Să-ţi spun ceva: n-o să obţii nici un ban de la mine. Eu sînt cea care caută un bărbat bogat, pe cineva care să mă întreţină la nivelul cu care vreau să mă obişnuiesc. Pricepi?

– O, da, foarte bine, răspunse el, măcinînd cuvintele între dinţi.

Rămase unde se afla, cu o atitudine rigidă, privirea lui evaluînd-o şi judecînd-o. Cu bărbia ridicată, Micki rămase pe poziţii, aşteptîndu-se să-l vadă întorcîndu-se şi plecînd. Dar el rămase.

– Vorbesc serios, spuse ea în cele din urmă. Se prea poate ca bunicul să fi fost bogat, dar eu nu sînt, şi vorbele frumoase şi învîrteala în jurul meu nu schimbă situaţia.

Ţeapănă se întoarse la calul său, udîndu-l cu furtunul. Kurt mîrîi:

– Crede-mă, iubito, nu banii mă interesează.

– Nu, zău? Începu să şteargă apa de pe spinarea lui Dancer, apoi privi către Kurt. Atunci ce te interesează?

El ezită, apoi zîmbi strîmb:

– Lecţiile de dresaj.

– Da, sigur.

Se aferă în jurul calului, sperînd că el avea să adauge ceva, să se explice. N-o făcu. Iar cînd vorbi, spuse cu ochii îndreptaţi către manej:

– Noaptea nu vine nimeni să călărească?

– Ba da, în cursul săptămînii, după ce termină munca. În weekend-uri, însă, mulţi sînt la concursuri de călărie sau la petreceri.

El o privi din nou.

– Şi tu, de ce nu eşti la un concurs sau la vreo petrecere astă-seară?

Ea îi observă privirea critică şi îi răspunse cinstit:

– Bugetul meu pentru concursuri este zero la ora asta, şi nu sînt genul petrecăreţ.

– Nu? El se răsuci încet către ea: Şi ce gen eşti?

– Genul mai în vîrstă şi mai înţelept.

Uscase întrucîtva calul şi desfăcu frînghiile care-l ţineau în loc. Înainte de a-l aduce pe Dancer în padoc, îl privi pe Kurt.

– Şi ce gen eşti tu, domnule Kurt Jones?

– Ce gen sînt eu? Clătină din cap. Genul care crede că poate face orice şi care descoperă că unele treburi sînt mai grele decît par.

Dancer se smuci, dorind să plece, şi aproape că o trase pe Micki după el.

– Nu înţeleg, spuse ea. Dă-mi voie să-l duc la locul lui. Vorbim după aceea.

Kurt o urmări cum scoate calul afară din hambar. Îl întrebase ce gen era el. Pentru moment, se simţea un ticălos. Cel puţin, ea recunoscuse că e în căutarea unui bărbat cu bani. În schimb, tot ce-i spusese el fusese o minciună.

În cele nouă zile de cînd o cunoscuse, se interesase şi aflase destul de multe despre domnişoara Michelle Bradford. În orice caz, mai multe decît ar fi avut nevoie pentru investigaţia lui asupra lui Tyler. Lucruri importante, cum ar fi dacă era combinată cu cineva sau dacă fusese.

Cercetarea scosese la lumină cîteva lucruri interesante. Aflase că bunicul ei o tratase ca pe un gunoi, că avusese destul de puţine aventuri romantice în cei 28 de ani de viaţă şi că ultima fusese un dezastru. Acum, vorbind din nou cu ea, putuse să remarce singur cît de mult o rănise povestea aceea.

Şi cît de mult o putea răni el însuşi.

Se întorsese dintr-un singur motiv: ca să se

folosească de ea. Le promisese lui Rick şi fratelui său să rezolve cazul într-o lună, şi iată-l, în a doua săptămînă, avînd în faţă mai multe întrebări decît răspunsuri. Aflase că să investighezi o companie nu este atît de uşor cum îşi închipuise. Dar, datorită relaţiei mamei sale cu Ralph Tyler, Micki i-ar fi dat răspunsul la întrebări pe care nu le putea pune nimănui altcuiva.

Ideea de a lua lecţii de călărie îi venise în dimineaţa aceea. La început ezitase. Îl îngrijora atracţia pe care o simţise prima oară cînd o văzuse pe Micki. Faptul că n-o putea uita – zîmbetul ei, parfumul ei, mişcările ei graţioase, sunetul dulce al vocii ei – îl îngrijorase şi mai mult.

În dimineaţa aceea se convinsese că mişcarea cea mai bună era s-o vadă din nou. Acum ştia că greşise. Poate că nu-i plăcea atitudinea ei cinică în privinţa găsirii unui bărbat cu bani, dar nici nu dorea să-i facă vreun rău. Trebuia să dispară din viaţa ei. Şi repede.

Ridicîndu-şi privirea, o văzu pe Micki întorcîndu-se. Sperase că nu i se pot citi gîndurile pe faţă, dar, judecînd după expresia ei ciudată, probabil simţise că nu este în regulă ceva. El se întoarse şi luă şaua de pe gard.

– Unde trebuie să stea asta? întrebă el.

Micki ezită înainte de a răspunde, studiindu-l. Părul lui era şi mai ciufulit ca înainte, de parcă

şi-ar fi trecut degetele prin el de mai multe ori. Da, trupul lui spunea multe. Felul în care stătea, felul în care privea. Kurt Jones era un bărbat pe punctul de a o lua la goană. Micki făcu semn din cap către uşa magaziei.

– Acolo.

Luînd frîul lui Dancer, îi arătă drumul, deschizîndu-i uşa şi retrăgîndu-se ca el să poată intra cu şaua.

– Stă pe suportul gol de acolo. Arătă către colţul îndepărtat, în timp ce ea însăşi se duse către cîrligele pentru frîie.

Fie din cauză că avea mîinile ude de la spălatul calului, fie pentru că, de cînd venise Kurt nervii îi erau întinşi la maximum, scăpă frîul din mînă înainte de a-l putea atîrna în cui. Se aplecă şi- l ridică. Strîngînd curelele de piele de parcă de asta ar fi depins viaţa ei, agăţă frîul în cîrlig, apoi se întoarse şi privi la Kurt.

– Kurt, eu... începu ea.

– Micki, eu... spuse el, în aceeaşi clipă.

Pusese şaua pe stativ şi venise în spatele ei; cînd se întoarse, se izbi de el. Erau la distanţă de cîţiva milimetri, două trupuri atît de apropiate, încît ar fi putut fi unul singur. Ea înţepeni, incapabilă să vorbească.

– Eu... repetă el, apoi înjură.

– Kurt, ce s-a întîmplat?

– Tu, gemu el. Eu.

Micki nu înțelegea.

El întinse mîinile către ea, îi prinse fața în palme, atingerea lui fiind altfel decît atunci cînd îşi strînseseră mîinile, la prima lor întîlnire. Bătăturile îi zgîriau pielea, stîrnindu-i nervii şi aşa întinşi. El gemu din nou.

– Întotdeauna m-am considerat un om cinstit.

Ei îi îngheță inima.

– Eşti însurat.

– Nu.

– Atunci? E vorba de banii ăia?

– Nu. Ochii lui spuneau că o doreşte. Clătinarea lui din cap spunea altceva. N-ar fi trebuit să mă întorc.

– De ce? Ea întinse mîna şi-l apucă de cămaşă. Îi simțea căldura trupului şi bătăile inimii.

– Pentru că... Trase aer adînc în piept şi o privi în ochi. Fir- ar să fie, Micki, nu vreau să te vreau. Următorul geamăt izbucni din adîncul pieptului său şi el o trase mai aproape. Dar te vreau.

Sărutarea nu era ezitantă. Nici blîndă. Se întîmplă brusc, înainte ca ea să-şi dea seama ce urmează, şi în sărut se simțea frustrarea, nevoia, dorința. O bătălie pierdută.

Micki nu se gîndi, ci răspunse pur şi simplu sărutării, închizînd ochii, lăsînd să-i scape un suspin de plăcere.

Degetele lui se înfipseră adînc în părul ei, buzele mişcîndu-i-se peste ale ei, luînd-o în stăpînire. Începutul de barbă îi irita obrazul, în timp ce vîrful limbii lui îi cerceta buzele pentru a pătrunde apoi în gura ei. Se lăsă în voia lui – primindu-l, gustîndu-l, lăsîndu-l să-i ia în stăpînire toate simţurile.

Era numai putere şi forţă. Haine moi şi muşchi puternici. Mirosul muncii grele, dure şi gustul cafelei tari. Micki simţi o urmă de miros de colonie, îi auzi răsuflarea întretăiată şi-i simţi bătăile de inimă ca nişte copite de armăsar în galop.

Propria ei inimă alerga nebună şi-i simţea bătăile spărgîndu-i urechile. O trase mai aproape de el, apăsîndu-şi şoldurile pe ale ei, astfel încît ea simţi prin pînza groasă a jeanşilor cît de excitat era. Sînii ei erau striviţi la pieptul lui, sfîrcurile întărite vorbind despre propria ei excitare. Erau nişte străini, dar doreau să fie altceva. O doreau în mod dureros.

Pe neaşteptate, Kurt îşi desprinse buzele de ale ei. Cu respiraţia nesigură, o privi fix. Pupilele îi erau dilatate, ochii lui aveau culoarea nopţii.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit...

– Te rog. Îi mîngîie cu vîrful degetelor buzele umede de sărutarea ei. Nu-ţi cere scuze.

El îi sărută degetele, apoi îi dădu brusc drumul.

– Kurt?

– Trebuie să plec.

Se îndepărtă de ea, nu numai fizic, ci şi emoţional. La fel de brusc cum începuse, intimitatea luă sfîrşit. Numai că ea nu dorea asta.

– Trebuie să stăm de vorbă,

– Nu pot vorbi despre asta. El făcu un pas înapoi. Nu încă.

– Atunci cînd?

– Nu ştiu. Am... Ochii i se umplură de dorinţa de mai mult, dar scuturâ din cap şi se îndepărtă.

Ieşise din magazie şi depăşise jumătatea aleii cînd Micki pricepu că pleca cu adevărat. Urmîndu-l, îl strigă pe nume. Spre uşurarea ei, el se opri şi privi înapoi.

– Ai spus că vrei lecţii de călărie. Cînd?

– Nu pot s-o fac.

– De ce?

Trebuia să ştie, trebuia să înţeleagă.

El nu răspunse. Se întoarse şi îşi continuă drumul spre poartă.

Capitolul 3

Kurt privea de la bar restaurantul şi ringul de dans. Din difuzoare se auzea o muzică lentă, în timp ce chelneriţele se învîrteau printre mese, umplînd pahare şi luînd comenzile. Mesele începeau să se ocupe. În cupluri sau în grupuri, oamenii intrau în club, rîzînd şi vorbind, şi erau conduşi la mesele lor. Femeile erau îmbrăcate în rochii elegante, bărbaţii în ţinută de seară. Kurt închiriase un smoching, ca să nu facă notă discordantă.

Aşezaţi lîngă el la bar, doi vîrstnici jucători de golf, îmbrăcaţi cu pantaloni de sport şi bluze tricotate, pierdeau vremea la un pahar, după încheierea partidei, privind la cei care veneau să ia masa. Făcuseră comentarii asupra mai multor persoane, iar Kurt îi asculta de vreo zece minute, timp în care aflase mai multe decît şi-ar fi dorit despre cîţiva dintre cei mai de vază cetăţeni ai

Kalamazoo-ului. Spera că perechea va mai fi acolo cînd venea Ralph Tyler.

Kurt aflase că în meseria de investigator erau multe trucuri, dar nu avea să mai facă vreodată greşeala de a o considera o meserie uşoară.

Problema era că Rick funcţiona cu atîta eficienţă, încît făcea ca totul să pară uşor. Te duci în oraşul cu pricina, afli tot ce se poate despre persoana sau compania implicată, faci o evaluare, apoi te întorci cu ea la *Fundaţie*. Candidaţii nu ştiau niciodată cît de atent fuseseră verificaţi. Nu se întîlneau decît cu reprezentantul oficial al *Fundaţiei*... care era ultimul care intra în joc.

Pentru unii, un investigator care lucra acoperit putea părea cam dubios, dar metoda funcţiona. Iniţiatorii de propuneri cinstite credeau că aprobarea este uşoară. Cei care încercau să trişeze *Fundaţia* nu treceau niciodată de primele stadii de investigare.

Cu o singură excepţie.

Kurt era decis să păstreze numărul acestor excepţii la unu. Urma cu atenţie sugestiile lui Rick şi verifica şi re-verifica fiecare aspect legat de Ralph Tyler. În seara aceea avea să vadă o altă faţetă a lui Tyler.

Şeful de echipă de la şantierul unde Kurt îşi luase o slujbă spusese în treacăt că Ralph avea să fie la club în seara aceea. Kurt înregistrase

informația. Nu fusese tocmai uşor să tragă sforile şi să obțină o invitație la cina urmată de dans, dar reuşise în cele din urmă.

Pînă şi Rick fusese impresionat.

Evident, Kurt nu-i povestise lui Rick despre vizita la Micki, cu o seară înainte... sau despre faptul că o sărutase. Nu era o mişcare cu care să se mîndrească.

Nu intenționase s-o sărute. Tot ce dorise fusese să plece înainte de a o răni, să plece cît mai putea. Şi atunci, ea îl privise cu ochii ei expresivi şi se pierduse. Rațiunea dispăruse şi o emoție pe care nu o mai simțise de multă vreme preluase controlul asupra lui.

Iar dorința îi fusese împărtăşită. Felul în care ea îi răspunsese la sărut i-o dovedise.

La dracu', nu dorea să simtă nimic pentru femeia aceea, şi îşi tot spunea lui însuşi că nu simțea nimic. Şi, cu toate astea, nu putea să şi-o scoată din minte. Plecase de lîngă ea, dar ea era încă cu el, bîntuindu-i gîndurile şi invadîndu-i visele. Cu cît lua mai repede o hotărîre în legătură cu Tyler şi pleca din oraş, cu atît avea să fie mai bine.

Mai bine, probabil pentru amîndoi.

– Uite-i şi pe porumbeii noştri îndrăgostiți. Jucătorul de golf de lîngă Kurt mîrîi nemulțumit. Nevastă-mea îmi spune că dacă aş duce-o la dans

cum o duce Ralph pe Ellen, aş arăta şi eu ca el.

Kurt privi către uşă. Apăruse Ralph Tyler. Avea părul şaten-roşcat, elegant tuns; nu ducea lipsă de riduri la ochi, în schimb smockingul acoperea un stomac perfect plat.

Lîngă el stătea Ellen Bradford.

Celălalt jucător de golf chicoti:

– Nu ştiai? Tyler poartă corset. Fără el, ar avea un burdihan exact ca tine şi ca mine.

– Ei, nu zău! Primul bărbat rîse cu poftă.

Kurt zîmbi. Mai aflase ceva despre Ralph. Nu că i-ar fi fost de vreun folos.

O studie curios pe Ellen Bradford, comparînd-o cu fiica ei. Spre deosebire de Micki, avea părul blond şi pielea deschisă la culoare. Era mai scundă decît Micki, dar rochia din bănuţi argintii, lungă pînă la genunchi, scotea la iveală picioare frumoase şi o siluetă suplă şi reuşită. De fapt, luînd în considerare faptul că femeia se apropia de 50 de ani, arăta grozav.

O siluetă şi mai atrăgătoare îşi făcu apariţia şi lui Kurt i se tăie răsuflarea. Buclele şaten-închis, tenul bronzat şi trupul unduios îi erau familiare, şi totuşi complet străine. N-o văzuse niciodată pe Micki îmbrăcată într-o rochie sau machiată.

Era uluitoare.

Luîndu-şi băutura cu el, Kurt se mută la capătul barului. Nu-l mai interesa să asculte bîrfele.

Nu dorea decît s-o vadă mai bine pe Micki.

Nu se aşteptase s-o vadă acolo, nici măcar nu se gîndise la această posibilitate. Plănuise să se amestece printre oaspeţi, să pună cîteva întrebări şi, cu puţin noroc, să capete şi răspunsurile. Nimeni n-ar fi ştiut cine era sau ce căuta acolo. Cu Micki de faţă avea să fie mai greu.

Ea se întoarse cu spatele la el şi Kurt aproape scăpă un geamăt. Soarta nu numai că-i făcea sarcina mult mai grea, ci intenţiona să-l şi chinuiască. Rochia simplă, cu guler înalt şi fără mîneci, pe care o purta Micki nu era una obişnuită. Afurisita de rochie nu avea spate – nici un fel de spate – ci doar o bandă în jurul gîtului, şi apoi fusta. Şi aceasta, din punctul lui de vedere, începea al dracului de jos.

Ca să înrăutăţească şi mai tare lucrurile, în clipa în care şeful de sală îi conduse spre masa lor, Kurt realiză perfect unde avea să stea. Puţin mai înainte, acesta aşezase la o masă un invitat solitar. La momentul respectiv, Kurt îşi zisese că acesta seamănă foarte tare cu Ralph Tyler. Numai că nu se gîndise suficient la asta.

– Tom, ea e fiica mea Micki... Michelle. Ellen începuse prezentările imediat ce ajunseseră la masă. Micki, el e Tom, fiul lui Ralph.

– Bună, Michelle. Tom se ridică, stingîndu-şi

ţigara şi zîmbind larg, arătîndu-şi dinţii mult prea regulaţi. De-abia aşteptam să te cunosc. Mama ta mi-a vorbit mult despre tine.

– Nu crede tot ce spune mama. Şi spune-mi Micki, te rog.

În timp ce-şi strîngeau mîinile, Micki încerca să se gîndească fără prejudecăţi, dar prima impresie în legătură cu Tom fusese negativă. Nu era vorba de felul cum arăta. Avea un păr frumos, şaten-roşcat, ca tatăl său şi, deşi nu era cu mult mai înalt ca ea şi era slab ca un par, avea trăsături regulate şi smockingul îi venea bine. Nu, era ceva fără nume care-i pusese în funcţiune sistemul interior de alarmă: privirea din ochii lui şi zîmbetul şiret, aproape perfid.

Sau poate că restul lucrurilor de care se plînsese Amy îi influenţau percepţia.

Privirea lui se aţinti asupra pieptului ei şi Micki decise că nu era vorba numai despre ce-i povestise Amy. Îşi eliberă mîna dintr-a lui, se întoarse cu spatele şi-şi trase scaunul.

În clipa cînd se aşeză, Micki simţi o furnicătură pe şira spinării. Luîndu-şi privirea de la Tom, se uită prin restaurant. Prin ferestrele înalte din podea pînă-n tavan, văzu că pe terenul de golf mai erau cîţiva jucători, bucurîndu-se de vremea caldă şi de cît mai rămăsese din lumina zilei.

Sala spaţioasă era aproape plină şi cîteva

persoane se ridicau de la mese ca să-şi ia salata de la bufet. Ringul de dans era gol şi orchestra deabia îşi aranja instrumentele. Totul părea normal şi, cu toate astea, ea se simţea studiată.

Privirea ei străbătu încet sala, pînă la bar.

În clipa cînd dădu cu ochii de Kurt, îşi înăbuşi o exclamaţie. Nici un bărbat nu avea dreptul să arate atît de bine în haine de seară. Nici un bărbat nu avea dreptul să o privească aşa cum o făcea el. Cu îndrăzneală. Cu obrăznicie.

Zîmbind, el ridică paharul în semn de salut.

Ea îşi feri privirea.

Primul impuls al ei fu să plece. Să se ridice şi să plece. Să fugă, cum făcuse el cu o seară înainte.

Numai că nu putea. Îi promisese mamei ei să vină. Asta însemna să stea mai mult de două minute. În plus, nu voia să-i dea lui Kurt satisfacţia de a şti că o tulbura să-l vadă acolo. Dacă cineva trebuia să plece, acela era el.

Cu îndrăzneală, se uită din nou la el.

Kurt o privea. Intens. Apoi ochii lui se mutară către bărbatul de lîngă ea. Zîmbetul i se transformă în încruntare şi clătină din cap.

Micki nu ştia ce să înţeleagă din asta. Că-l dezaproba pe Tom?

Din punctul ei de vedere, domnul Kurt Jones putea să-şi bage opiniile undeva. El era cel care

fugise de ea, care o sărutase şi fugise. O urcase pe culmile extazului, apoi o aruncase ca pe-o castană fierbinte.

Îşi petrecuse noaptea încercînd să-şi dea seama ce greşise, ce spusese de-l făcuse să se repeadă la uşă. Nu avea de gînd să-i permită să-i strice somnul încă o noapte. Îi ignoră încruntarea şi se întoarse spre Tom.

– Aud că eşti o călăreaţă formidabilă, spuse el zîmbindu-i din nou cu toţi dinţii.

Ea ridică din umeri.

– Am şi eu zilele mele bune.

– Cred că tata mi-a spus că faci dresaj. Ce e asta, de fapt?

Ea simţea încă privirea lui Kurt asupra ei. Deşi nu era necesar, se apropie de Tom.

– Dresajul e un mod mai pretenţios de a spune că-mi învăţ caii să fie la fel de supli în mişcări şi de coordonaţi ca nişte gimnaşti şi la fel de uşori şi graţioşi ca nişte balerini.

Ralph i se adresă fiului său:

– Ar trebui să treci pe la grajdurile unde lucrează şi să o vezi călărind. Am văzut-o cînd am dus-o pe Amy. E uluitor ce poate face cu caii.

– Tata mi-a spus că eşti singura răspunzătoare de grajduri pînă cînd se întorc proprietarii. Să curăţ grajduri e ultimul lucru pe care mi l-aş dori să-l fac. Bănuiesc că de-abia aştepţi să se

rezolve disputa aceea şi să te poţi retrage.

– N-o să mă retrag, spuse ea ferm, dorindu-şi să fi pus astfel punct problemei testamentului bunicului ei, şi toată lumea să abandoneze subiectul.

– Dar cu toţi banii pe care-i moşteneşti...

– Nu mergem să ne luăm salatele? îi întrerupse Ellen.

Micki ştia că mama ei încerca să-l îndepărteze pe Tom de subiectul acela, dar el continuă, în timp ce se ridicau pentru a se îndrepta spre bufet:

– Mama ta pare să creadă că o să luaţi ceva bani. O să-i împărţiţi în mod egal?

Micki zîmbi scurt:

– Mama ştie exact cît de mulţi bani vreau. Schimbă repede subiectul: Călăreşti?

Tom mîrîi:

– Am încercat o dată. Mi-a fost de-ajuns.

Îi făcu semn să se aşeze la coadă înaintea lui şi Micki îl urmă pe Ralph. Mama ei se aplecă pe lîngă acesta pentru a le vorbi:

– Micki ţine toată contabilitatea pentru grajduri. Ţi-am spus că Tom e contabil, draga mea?

De nenumărate ori în ultimele patruzeci şi opt de ore, dar Micki făcu pe nevinovata:

– Serios?

O voce nouă îi întrerupse:

– Nu uita să-i spui că şi tu eşti un excelent instructor de echitaţie.

În clipa în care Micki auzi plăcutul ton baritonal cu uşor accent de Boston, inima ei începu să bată mai repede şi o cuprinse o senzaţie de ameţeală. Kurt era de partea cealaltă a bufetului. Asta o făcea fericită, dar nu ştia de ce. Kurt era ultima persoană cu care îşi dorea să stea de vorbă. Ultima persoană pe care dorea s-o vadă.

Privi peste castroanele cu morcovi tocaţi, felii de ouă fierte, sfeclă murată şi roşii tăiate. Şi la fel şi Ralph, mama ei şi Tom.

Kurt zîmbi şi înclină din cap.

– Bună seara.

– Bună seara, răspunse Ellen, precaută. Ralph înclină din cap, încruntîndu-se uşor, în timp ce Tom se apropie mai mult de Micki.

În clipa cînd făcu asta, ochii lui Kurt se îngustară. Amîndoi bărbaţii îşi încordară umerii şi Micki se gîndi la o pereche de armăsari faţă în faţă, măsurîndu-se din priviri, gata de luptă.

O luptă inegală, din cîte îşi dădea ea seama. Kurt era cu un cap mai înalt decît Tom, mai lat în umeri, şi de trei ori mai musculos. Tom n-ar fi avut nici o şansă.

Nu că s-ar fi ajuns la aşa ceva.

– Ce cauţi aici? îl întrebă ea pe Kurt.

Relaxîndu-se, el îi arătă, inocent, o farfurie goală:

– Îmi iau nişte salată.

– Vreau să spun aici. Ştia el ce vrea să spună!

– Am tras nişte sfori. Zîmbi. Pur şi simplu nu puteam sta departe de tine.

– A, da? Atunci aseară de ce ai...

Micki se opri. Se făcea de rîs. Mama ei, Ralph, Tom şi jumătate din cei aşezaţi la mese ascultau fiecare cuvînt pe care-l spunea. Obrajii i se înroşiră şi, enervată, se uită în farfurie.

Cînd îi fu clar că Micki nu avea să continue, Ellen îşi drese vocea şi vorbi:

– Nu ai de gînd să ni-l prezinţi pe prietenul tău, draga mea?

Prieten? Cuvîntul nu părea deloc potrivit. Abia dacă-l cunoştea pe Kurt. Şi nici nu dorea să-l cunoască.

Şi totuşi îl sărutase. Cu patimă.

Îşi simţi obrajii în flăcări, dar făcu prezentările.

– Mamă, Ralph, Tom, el e Kurt Jones. M-a... Se opri un moment. M-a întrebat despre lecţii de călărie.

– Kurt Jones. Ralph ridică fruntea şi-l privi atent. Numele îmi pare cunoscut.

Micki înţelese de ce.

– Fiica ta o cunoaşte pe nepoata lui Kurt.

– Serios? Ralph continua să-l studieze pe Kurt. Cum o cheamă?

Kurt nu ezită.

– Mary.

– Mary? Ralph scutură din cap. Nu-mi amintesc ca Amy să-mi fi vorbit de vreo Mary.

Tom soluționă problema:

– Ce contează de ce numele lui ți se pare cunoscut sau pe cine cunoaşte Amy? Stăm aici şi vorbim sau luăm nişte salată şi mîncăm?

Ellen şi Ralph se întoarseră la salatele lor. Tom, în ciuda vorbelor sale, nu făcu acelaşi lucru. Ochii îi rămăseseră ațintiți asupra lui Kurt şi se apropie şi mai mult de Micki, umflîndu-şi pieptul.

Kurt îi făcu cu ochiul lui Micki.

Şi dacă avea să trăiască o sută de ani, tot n-avea să-i înțeleagă pe bărbați. Jocurile lor de-a cocoşii, fanfaronada şi aerele lor, sărutările şi fugile lor. Minciunile lor.

Ignorîndu-i pe amîndoi, Micki trînti o lingură de pastă pe farfurie şi ieşi din rînd. Ăştia doi n-aveau decît să-şi regleze conturile, dacă voiau; ea avea să-şi mănînce cina, apoi să se ducă acasă. Fusese o greşeală că acceptase să vină. Tom nu era genul de bărbat pe care dorea să-l cunoască, în timp ce Kurt nu era un bărbat pe care să-l poată ignora. Simțea începutul unei dureri de cap.

– Cine-i individul? întrebă mama ei, în clipa cînd ea şi Ralph se întoarseră la masă.

– Cineva pe care l-am întîlnit la grajd.

– Şi aseară?

Ellen lăsă întrebarea în suspensie.

– A trecut pe-acolo... ca să întrebe despre lecții.

– Şi?

– Şi asta-i tot. Oricum, tot ce-avea de gînd să le spună lor. Lua-l-ar dracu' pentru că a venit acolo, pentru că a pus-o în situația de a trebui să dea explicații.

– Tembel individ! mîrîi Tom aşezîndu-se. Se uită spre bufet, unde Kurt continua să-şi umple farfuria, apoi la Micki. E prietenul tău sau aşa ceva?

– Abia dacă-l cunosc, spuse ea. L-am văzut prima oară acum mai puțin de două săptămîni.

Tom mormăi, apoi se întoarse către tatăl său:

– Ăsta-mi aduce aminte, ştii, afacerea de care ți-am vorbit acum două săptămîni? Cu grinzile? Ei bine, am găsit un nou furnizor.

Ralph se încruntă:

– Tot nu înțeleg ce nu era în regulă cu cel vechi.

– Ăsta e mai bun... mai ieftin.

Fără să asculte conversația, Micki îşi termină salata şi-şi înghiți băutura. Cînd fu din nou momentul de a se duce la bufet, se uită întîi după Kurt.

Îl văzu stînd la o masă în colț. Era singur şi, spre uşurarea ei, nu se ridică de pe scaun cînd ea porni spre masa bufetului. Dar îi studie fiecare

pas şi privirea lui părea s-o străpungă.

Simplul fapt că-l ştia în cameră o făcea să aibă un nod în stomac. Friptura arăta superb, dar avea gust de carton. La fel şi fasolea şi cartofii. În final, renunță să mai mănînce şi lăsă tacîmurile din mînă. Mama ei observă.

– Te simți rău, draga mea?

– Nu, răspunse ea automat, apoi hotărî să-şi folosească durerea de cap ca scuză şi să plece devreme. De fapt, am o ...

În acel moment orchestra începu o piesă, solistul le ură bun venit şi vocea lui acoperi scuzele lui Micki.

– Tatăl tău spune că eşti un mare dansator, Tom, țipă Ellen. Fiica mea adoră dansul.

Tom se întoarse către Micki.

– Ai vrea să dansezi?

Ea clătină din cap.

– Nu sînt tocmai în dispoziție astă-seară.

– Dansează cu el, o îmboldi Ellen, făcîndu-i semn cu piciorul pe sub masă, fără a înceta să-i zîmbească lui Tom.

De dragul mamei ei, avea să danseze un dans. O să fie drăguță cu fiul lui Ralph. O să-i facă pe toți fericiți. Apoi avea să plece.

Ridicîndu-se, Micki se uită la masa unde stătuse Kurt. Spre surpriza ei, plecase şi masa era deja degajată. Ştia că ar fi trebuit să se simtă

uşurată, dar era doar dezamăgită.

Orchestra cînta o melodie lentă şi ringul de dans se umplu repede. Tom o ţinea strîns. Prea strîns, din punctul ei de vedere. Faţa lui era la aceeaşi înălţime cu a ei, gura doar la cîţiva centimetri şi mirosea a colonie, alcool şi ţigări.

În timpul mesei, băuse două cocktail-uri şi destul de mult din vinul pe care-l comandase Ralph. Cînd se împiedică şi o trase mai aproape de el ca să se reechilibreze, Micki pricepu imediat că este beat. Încercă să ignore mîna lui care aluneca de-a lungul spatelui ei, dar cînd îşi înfipse degetele în carnea ei ca să-i lipească şoldurile de ale lui, asta deveni peste puterile ei.

– Mă doare, spuse ea şi se îndepărtă.

– Îmi pare rău.

Mormăi seducător, dar îşi slăbi strînsoarea. Doi paşi mai tîrziu, repetă mişcarea, obligînd-o să se îndepărteze din nou. Pînă la sfîrşitul dansului, obosise să se mai lupte cu el. Iritată, i se smuci din braţe.

Şi se izbi de Kurt.

– Oh! exclamă ea surprinsă.

Kurt era căldură şi forţă, ca un zid care o apăra deodată.

– Dansezi? o întrebă blînd.

– Doamna e cu mine, mîrîi Tom.

Kurt îl ignoră, cu ochii la ea.

În mod logic, Micki ştia că ar fi trebuit să plece, să-i întoarcă spatele, cum îi făcuse şi el. Logica însă nu ştia ce bine era să simţi braţele lui Kurt pe ale tale, să te mîngîie blînd degetele lui pe piele; nu ştia cît de alinător e sunetul vocii lui sau ce minunat mirosea el a proaspăt şi a colonie. Îşi lăsă capul pe spate şi răspunse:

– Mi-ar plăcea.

– Bine, spuse Tom. Dansează cu el. Eu mă întorc la masă.

Începu muzica şi Kurt o luă pe Micki în braţe. Ştia că e o prostie să danseze cu ea. Nu uitase cum se simţise cînd o ţinuse în braţe cu o seară înainte. Sau ce gust aveau buzele ei.

Toată seara o privise, uitîndu-şi promisiunea. Ar fi trebuit să stea undeva, nevăzut, dar, în clipa cînd ea se dusese la bufet, se repezise să vorbească cu ea. Ar fi trebuit să fie la bar acum, punînd întrebări. Dar văzînd-o dansînd cu Tom, simţise că avea nevoie de protecţie.

– Prietenul tău? întrebă el, făcînd semn către Tom.

– Tom? Ea clătină din cap. L-am cunoscut astă-seară.

Kurt îşi răsfiră degetele pe spatele ei gol, simţindu-i căldura şi vitalitatea. I se păruse că Tom o ţinea prea strîns, dar acum, cînd era în braţele lui, ar fi vrut s-o strîngă şi mai tare, s-o aibă şi mai

aproape. Avea nevoie de fiecare strop de voință ca să mențină o distanță decentă între ei.

Supărat pe el însuşi, îi aruncă o momeală:

– Parcă spuneai că nu eşti genul petrecăreț.

– Şi nici nu sînt. Asta e strict o obligație de familie şi plec imediat ce pot.

– Înțeleg.

Nu era răspunsul la care se aşteptase, şi nu era sigur că o poate crede. Dacă semăna cît de cît cu Sheri, indiferent ce i-ar fi spus, avea să stea pînă la sfîrşit. O mîngîie încet cu mîna pe spate.

– Porți o rochie foarte...

Ea îi zîmbi:

– Îndrăzneață?

– Probabil contribuie la ridicarea tensiunii arteriale a multor bărbați de aici.

– Nu şi a ta?

Kurt ştia că, dacă ar fi strîns-o mai tare, ea şi-ar fi dat seama exact cît de mult îl afectau rochia şi întreaga ei persoană. Nu răspunse. Dansară în tăcere cîțiva paşi, apoi ea se încruntă.

– Ştii ceva, n-am mai dansat la distanța asta de partener de cînd eram în clasa a şaptea. Am respirație neplăcută sau ceva de genul ăsta? Miros urît?

El chicoti:

– Miroşi minunat.

– Atunci de ce mă ții de parcă am ciumă?

– Poate că am eu.

– Nu cred.

Continuă să-l privească atent.

– Poate că mă simt mai în siguranță aşa.

– Ți-e frică de mine?

El chicoti din nou.

– Ai face bine să crezi asta.

Dar o strînse mai tare în brațe. Nu putea ascunde felul în care îl afecta apropierea de ea şi se bucura de trupul ei, cu toate că-l chinuia cumplit. Cînd degetele ei se înfipseră în umărul lui, simți cum prin vene îi curge foc lichid. Îşi înăbuşi un geamăt şi continuă să danseze, fără să aibă habar ce fac picioarele lui.

Multă vreme ea nu spuse nimic. Cînd vorbi în sfîrşit, vocea îi era alterată:

– Kurt, ce încerci să dovedeşti?

Să dovedească? Poate cît de mult îi plăcea să se tortureze singur.

– De ce eşti aici? întrebă ea. La petrecerea asta?

Căldura răsuflării ei lîngă urechea lui îi dădu fiori electrici pe şira spinării, în timp ce parfumul ei îi întuneca gîndirea.

– Pentru că... Căută disperat un motiv. Pentru că nu pot să stau departe de tine.

– Nu poți să stai departe de mine? Nu părea să-l creadă.

– Nu ştii? Eşti irezistibilă.

– Da, sigur, îl ironiză ea. Aseară n-am fost irezistibilă.

El tresări.

– Îmi pare rău pentru aseară.

– De ce ai plecat?

– A trebuit.

Înainte de a merge prea departe, înainte de a spune prea multe. Şi ar fi trebuit să plece şi acum, înainte de a merge prea departe şi de a spune prea multe. Privind spre masa unde stăteau mama ei, Ralph şi Tom, înțelese că nu putea pleca. Nu încă.

– Fereşte-te, Micki.

– De tine?

– Nu, în mine poți să ai încredere.

– Sigur. Rîse şi rîsul ei suna ca o mîngîiere, apoi oftă. De fapt, de ce eşti aici astă-seară?

El se gîndi repede. Aplecîndu-se către ea, îi şopti la ureche:

– O să mă crezi dacă-ți spun că sînt spion?

– Serios? Ea se uită la el şi el înțelese că nu era sigură dacă să-l creadă sau nu. Totuşi, îşi încolăci brațele în jurul gîtului lui şi murmură: 007, bănuiesc.

Nebună de legat, se gîndi el, şi-şi încolăci brațele în jurul taliei ei. Doamna se potrivea perfect pe trupul lui şi pielea ei era moale precum cati-

feaua sub palmele lui bătătorite.

– Bond, la dispoziția dumneavoastră.

– Şi eu care credeam că te cheamă Jones.

– A, nu se ştie niciodată.

– Şi pe cine spionezi?

Muzica se opri şi el o lăsă pe spate, aplecîndu-se către ea.

– Păi, pe tine, evident.

– Evident.

O ridică şi rămase pierdut în ochii ei. Se vedea că încearcă să se hotărască dacă să-l ia sau nu în serios. În final, rîse şi clătină din cap:

– Eşti nebun.

– Asta-mi spunea şi fosta mea soție.

– Zău?

– Sigur, şi despre Galileo s-a spus că e nebun, cînd a pretins că pămîntul e rotund. Eu nu vreau decît să construiesc o lume mai bună.

– Aşa că acum eşti constructor.

– Sînt un om care-i ajută pe alții să construiască vise.

Orchestra începu o melodie rapidă şi cuplurile începură să plece de pe ring. Micki îl privi, dar el scutură din cap.

– Nu mă pricep la dansurile astea.

O conduse în afara ringului, dar o ținu lîngă el. Că nu dorea să danseze era una, dar nici înapoi la masă nu dorea s-o ducă. Ce-i trebuia era un

loc unde să fie singuri, să poată vorbi în liniște. Își aminti că văzuse o piscină afară. Poate dacă o ruga să i-o arate...

Ea îi întrerupse gîndurile cu un suspin:

– Mama se uită la noi, spuse ea. Nu am deloc chef să mă întorc, dar se pare că trebuie.

– Am putea pleca, îi sugeră el. Să spunem la revedere și să plecăm.

– Eu... Ezită, apoi clătină din cap. Nu pot să fac asta, Kurt. Privirea îi era timidă, dar în ochi îi juca rîsul: Nu se fuge cu un spion.

– Toate femeile fugeau cu Bond.

– Acum nu sîntem în film, îi aminti ea. Îmi pare rău, cred că m-aș fi distrat mult mai bine cu tine, dar chiar trebuie să mă întorc acolo.

– Dacă ești foarte sigură...

Kurt o însoți la masă, ținînd posesiv un braț în jurul umerilor ei. Îl observă pe Tom privindu-i, cu ochii îngustați. Tipul îi amintea lui Kurt de o nevăstuică și se aștepta să-l și audă făcînd o remarcă răutăcioasă. Totuși, cea care vorbi fu mama lui Micki:

– Nu vreți să stați cu noi, domnule Jones?

Capitolul 4

Ellen era în mod evident hotărîtă să-l bombardeze cu un tir încrucişat de întrebări, iar Kurt ştia că ar fi trebuit să spună pur şi simplu noapte bună şi să se îndepărteze cît putea mai repede de familiile Bradford şi Tyler. Numai că asta ar fi însemnat s-o lase pe Micki pe mîinile lui Tom şi nu avea de gînd să facă asta.

– Mi-ar face plăcere, răspunse el. Dar, vă rog, spuneţi-mi Kurt.

– Curt ca în Curtis? întrebă Ellen, trăgîndu-i scaunul lui Micki pentru a-i face loc.

Ajutînd-o pe Micki să se aşeze, Kurt întîlni privirea lui Tom şi citi provocarea tăcută din ea. Tom îşi feri imediat ochii. Zîmbind, Kurt răspunse întrebării lui Ellen:

– Se scrie cu K. E prescurtarea de la...

Se opri şi Micki îl privi mirată. El încheie, făcîndu-i cu ochiul:

– Prescurtarea de la James, evident.

– De la James? întrebă mama ei, confuză.

Kurt se duse să îşi ia un scaun, dar o auzi pe Micki explicînd:

– Vrea să spună James de la James Bond. E o glumă de-a noastră.

– Oricum, nu înţeleg, zise Ellen, apropiindu-şi scaunul de al lui Micki, lăsînd loc liber doar alături de Ralph.

Kurt pricepu aranjamentul. Ellen îl vedea ca pe un intrus şi-l ţinea deoparte. Se aşeză, aşteptînd atacul. Nu avu mult de aşteptat.

– Boston? întrebă Ellen, cu degetul întins către el. Cuvîntul sună mai mult ca o acuzaţie decît ca o întrebare.

– Exact, spuse el şi îşi mută privirea la Micki, apoi la Tom. Despărţit de Kurt de o lăţime de masă, individul îşi recăpătase tupeul şi părea să-l avertizeze din nou, în tăcere, să păstreze distanţa faţă de Micki.

Kurt zîmbi. Ce uşor ar fi fost dacă ar fi putut. Mai uşor şi mai înţelept.

Categoric, seara nu mergea cum ar fi trebuit. În loc să se piardă în fundal, acum avea nevoie să explice motivul pentru care se afla acolo.

– Nu-mi amintesc să te fi văzut la club pînă acum, spuse Ralph. Eşti membru?

– Nu. Kurt ezită, mintea lucrîndu-i febril. Avea

nevoie de un motiv, repede. Sînt... invitat.

– Da? Ralph privi în jur. Eşti cu...?

– De fapt, cu nimeni. Kurt mai aruncă o privire la Micki. Îi spusese că era spion. Povestea trebuia să se potrivească cu răspunsul. Fac... mă rog, un fel de cercetare a locului.

Buzele lui Micki schiţară o umbră de zîmbet.

– Destul de convenabil, nu? spuse Tom. S-a întîmplat să fii aici odată cu Micki.

– Convenabil pentru mine, încuviinţă Kurt, începînd el însuşi să creadă ce spunea. Planurile lui se schimbaseră, dar iată-l aici, la masă cu Ralph Tyler. Acum nu mai avea decît să se concentreze asupra afacerilor.

Privind-o pe Micki, înţelese că nu avea să fie uşor. Din clipa cînd o văzuse, cu două săptămîni în urmă, îl ţinuse numai în şah.

– Iei lecţii de călărie de la Micki? întrebă Tom.

Îi răspunse Micki:

– Nu, nu ia lecţii. Nu încă. Nu face decît să apară în cele mai neaşteptate momente şi... Făcu o pauză strategic, privind la Kurt: Şi să fugă.

– Acum nu fug, spuse el blînd.

– Dar mai tîrziu? Micki îşi ridică întrebător sprîncenele frumos arcuite.

Ce avea să facă mai tîrziu, cînd îşi termina treaba? se întrebă el. O să-i spună cine e? O să-i mărturisească totul? Categoric, nu trebuia să mai

iasă cu ea pînă nu termina. Nici s-o mai sărute.

N-ar fi fost corect. N-ar fi fost corect deloc.

Şi totuşi...

Privi fix la gura ei frumoasă şi nu răspunse.

– Locuieşti demult în Kalamazoo? întrebă Ellen.

El se uită la ea.

– De cîtva timp.

Lîngă el, Ralph se aplecă ca să-l vadă mai bine.

– Cu ce te ocupi, Kurt?

Spre uşurarea lui, răspunsul îi veni de la sine.

– Fac cercetări pentru un articol.

– Vrei să spui că nu eşti cu adevărat un spion? Micki spuse asta de parcă ar fi fost cu adevărat şocată, dar Kurt îi văzu surîsul în colţul gurii. Ea clătină batjocoritor din cap. Şi eu care-mi închipuiam că vrei să afli secretul succesului meu în arena de dresaj.

– Mai degrabă îl interesează banii pe care o să-i moşteneşti, murmură Tom.

– Ba sper că nu, spuse ea, pentru că, dacă-i aşa, o să fie foarte dezamăgit. Îl fixă pe Kurt cu o privire întrebătoare.

– Sînt aici ca să fac cercetări, o asigură el.

– Ce fel de articol? întrebă Ralph.

– E despre oamenii bogaţi şi celebri din Kalamazoo. Lui Kurt începea să-i placă din ce în ce

mai mult ideea. Îi oferea un pretext ca să-şi bage nasul peste tot. Pot să pun cîteva întrebări?

Ralph se lăsă pe spate, evident surprins şi încîntat de întrebare.

– Mie?

– Din cîte am auzit, în doi ani de cînd sînteţi aici, v-aţi descurcat remarcabil de bine.

– Eu... da, mă rog, cred că da.

Ralph privi cu mîndrie în jurul mesei, oprindu-se cel mai mult asupra lui Ellen. Ea îi zîmbi la fel de mîndră.

Kurt se forţă să nu privească la Micki. În schimb se concentră asupra lui Ralph.

– Deci, povestiţi-mi.

Micki nu ascultă decît cu o ureche povestea lui Ralph. În ziua cînd venise s-o înscrie pe Amy la lecţii îi povestise cam acelaşi lucru. Se concentră în schimb asupra lui Kurt: trăsăturile calde, angulare ale feţei, culoarea luxuriantă a părului şi cît de bine îi venea smockingul. Nu era de mirare că i se înmuiau genunchii cînd se afla în prezenţa lui, îşi spuse ea. Pur şi simplu emana sex-appeal.

El privi către ea şi zîmbi, şi pulsul ei se acceleră. Nici un bărbat nu avea voie să aibă ochii atît de albaştri şi gene atît de dese. Iar privirile n-ar fi trebuit s-o topească aşa.

El o privi din nou... apoi iar şi iar. Micki observă că nu notase nimic din ce-i spusese Ralph.

Dacă lucra la un articol, fie avea o memorie fantastică, fie nu dădea doi bani pe seara aceea.

Dacă lucra la un articol.

Devii prea suspicioasă, îşi spuse ea.

Un braţ încolăcindu-se în jurul umerilor ei o luă prin surprindere. În clipa cînd mîna lui Tom îi atinse umărul, înţepeni şi- l privi fix.

El zîmbi dulce.

Micki se aplecă în faţă, depărtîndu-se de el, şi sperînd că o să înţeleagă mesajul.

– Ralph nu este poate ce ai numi un om bogat şi celebru, spunea mama ei, deloc conştientă de ceea ce se petrecea lîngă ea. Cel puţin, nu atît de bogat cum era tatăl meu, dar va fi în curînd. O să construiască un oraş în oraş.

– Un oraş în oraş? repetă Kurt. Micki observă că totuşi atenţia lui era focalizată asupra lui Tom şi se amuză văzînd cum zburau pumnalele privirilor pe deasupra mesei.

Chiar dacă Ralph observase şi el, asta nu-l opri să continue:

– Ceea ce am făcut a fost să construiesc un cartier rezidenţial în zona Kalamazoo. Ceva mai mare şi mai bun decît şi-a imaginat oricine de aici. Apartamente. Asistenţă socială. Totul va fi interconectat. Va exista un club care va fi parţial centru de recreere şi parţial restaurant, alei acoperite către zonele comerciale şi facilităţi medicale.

Rezidenţii vor...

Micki încetă să mai asculte cînd Tom îi mîngîie din nou braţul gol. Trăgîndu-se într-o parte, la distanţă de el, îi spuse din buze:

– Nu!

El nu-i mai atinse braţul. În schimb, zîmbi şi-i trecu degetele prin păr. Ea îi aruncă o privire aspră, scutură din cap şi se întoarse cu spatele.

Kurt privea, cu buzele strînse, cu ochii mijiţi, cu căutătura ucigaşă. Micki se temu că următoarea lui mişcare avea să fie o provocare.

Cu toate acestea, Tom nu se descurajă. Ea îl simţi strecurîndu-şi mîna prin spatele ei din nou, mîneca lui frecîndu-se de pielea ei, şi înţelese că el era cel care făcea provocarea. Ralph continua să vorbească, Kurt continua să privească. Ea se uită disperată la mama ei.

Ellen privea locul unde mîna lui Tom se odihnea pe spatele ei, zîmbind aprobator. Nu avea de gînd s-o ajute.

În clipa cînd mîna lui Tom îi atinse spatele, ea i-o dădu la o parte şi-l privi furibundă. O auzi pe mama ei scoţînd o exclamaţie uşoară, dar nu o interesa. Dacă individul avea de gînd să se comporte ca un mitocan, avea şi ea de gînd să-l trateze ca atare.

– Am cerut fonduri la *Fundaţia Chambers,* continuă Ralph. Ai auzit de ea, Kurt? Are birourile la

Boston. Condusă de o Mary Chambers şi de cei doi băieţi ai ei, Jonathan şi Conrad.

– Mami şi băieţii ei, Johnny şi Connie, spuse Tom batjocoritor, întinzînd mîna după sticla de vin.

Kurt se uită din nou urît la el, apoi se întoarse către Ralph.

– Am auzit de *Fundaţie*.

– Sper că or să-mi răspundă pozitiv la cerere, şi cît mai curînd. Altfel, unica alternativă e un împrumut la bancă şi nu sînt sigur că vreo bancă de pe aici e dispusă să-mi dea cît am eu nevoie.

– Şi, în plus, spuse Tom, cine-şi doreşte o oficialitate a băncii care să ţi se uite peste umăr şi să-ţi spună cum să-ţi faci afacerile? Făcu o grimasă cînd îşi dădu seama că nu mai era vin. Tata crede că *Fundaţia* asta e mare lucru; eu am îndoieli. Pe de altă parte, dacă dau cîteva milioane, de ce să nu-i luăm?

Lui Micki nu-i plăcu atitudinea lui Tom şi privi la Kurt, întrebîndu-se cum se simţea. Nu putea fi sigură, dar părea că zîmbeşte.

– Şi nu te temi că *Fundaţia Chambers* o să vrea să-ţi spună cum să-ţi faci afacerile? întrebă Kurt.

Tom clătină din cap şi-şi scoase ţigările.

– Mi-a fost, la început, dar apoi am verificat. Ceilalţi care au primit donaţia mi-au spus că tot

ce-au avut de făcut a fost să trimită o propunere, să plimbe o cucoană pe ici-pe colo şi apoi au primit cecul.

– Sună destul de simplu, spuse Kurt.

– Cred şi eu. Tom se aplecă spre Kurt, cu o atitudine aproape prietenoasă. Dar, mă rog, la ce te poți aştepta de la o fundație condusă de o femeie care are mai mulți bani decît spirit de afaceri?

Micki mai trecu pe răboj un punct în defavoarea lui Tom şi aşteptă să audă ce răspunde Kurt. Acesta avea o expresie serioasă, dar în ochii lui se citea un fel de amuzament. Nu se putea dumiri ce găsea atît de nostim. Era curioasă ce avea să spună.

Ralph vorbi primul, pe un ton îngrijorat:

– Sper că nu am făcut vreo greşeală în felul în care am scris propunerea. Sînt un om care lucrează cu mîinile. Cînd am nevoie de contabilitate sau de scris cîte ceva, angajez pe altcineva. L-am rugat pe Tom să scrie propunerea, dar a spus că ar suna mai bine scrisă de mine, mai onest. Se uită la Tom. Sper că nu am făcut o greşeală.

– Ți-am spus să nu-ți faci probleme, tată. Dacă te refuză, mai sînt căi de-a face bani. Şi încă repede.

Tom îşi aprinse o țigară şi se lăsă pe spate. Îşi strecură din nou mîna pe după umerii ei. Micki se

crispă, aşteptînd. O clipă mai tîrziu, îi simți mîna atingîndu-i spatele.

Se arcui în față, depărtîndu-se de mîna lui, jurîndu-şi să plece dacă o mai atinge o dată!

– Aş vrea să te pot ajuta, Ralph, spuse Ellen suspinînd. Dacă aş avea banii pe care ar fi trebuit să-i am, aş...

– Nu-ți face probleme, o întrerupse Ralph. Nu ți-aş lua banii nici dacă i-ai avea.

Tom se apropie de Micki.

– Cînd crezi că or să reuşească avocații să conteste testamentul bunicului tău?

Răspunse mama ei:

– Ar putea trece luni de zile sau poate fi şi mîine.

– Şi cît credeți că o să ia fiecare din voi? continuă el, lăsîndu-şi mîna jos, pe brațul lui Micki.

Era prea mult! hotărî Micki. Îşi împinse scaunul şi se ridică.

– Dansezi? îl întrebă pe Kurt.

El nu ezită:

– Cu plăcere.

Tom o apucă de mînă, încercînd s-o oprească, dar îi scutură mîna. Mama ei se răți:

– Nu poți pleca, spuse ea. Ai un oaspete.

– Am doi, îi aminti Micki. Tu l-ai invitat pe Kurt să ni se alăture.

Slavă Domnului, el era deja lîngă ea. Înainte

de a se îndepărta, Micki se uită la Tom, apoi la mama ei:

– Spune-i tu cît de mult din moştenire o să iau.

Plecă, cu Kurt alături. Nu realiză decît cînd ajunseră pe ring că orchestra cînta o melodie ritmată. Se opri şi se uită la Kurt. El ridică din umeri.

– La dracu'. Hai se încercăm.

Ea se duse în centrul ringului, iar el o urmă.

– Mulţumesc, spuse Micki, întorcîndu-se cu faţa la el. Individul e ca o caracatiţă.

Kurt nu comentă, privind-o cum începe să se mişte în ritmul muzicii, braţele şi picioarele prinzînd ritmul şi transmiţîndu-l întregului corp. E o nebunie, îşi spuse el, dar numai privind-o mişcîndu-se îşi simţea toţi nervii întinşi. Ştia că nu ar fi trebuit să-l intereseze. Ea îi spusese că-şi căuta un bărbat cu bani. După experienţa cu Sheri, asta ar fi trebuit să fie de ajuns ca să-l facă s-o ia la goană.

Şi, totuşi, cu Micki nu părea să conteze.

Munca nu era pentru ea doar un cuvînt murdar. Nimeni din cei cu care vorbise despre ea nu spusese ceva despre faptul că ar fi avut gustul petrecerilor. Era cinstită şi deschisă.

Şi, de asemeni, sexy cît cuprinde, mai ales în rochia aceea.

Iar el o dorea.

Mişcîndu-se către el, ea îşi ţinea ochii pironiţi

asupra lui, iar el avea sentimentul că ştia ce face din el, că îşi cunoştea puterea zîmbetului.

Cînd se apropie îndeajuns, el o prinse, încercuindu-i mijlocul cu mîinile şi odihnindu-şi palmele pe şoldurile ei. Pas cu pas, îşi potrivi mişcările cu legănarea trupului ei, cu un ritm interior care-i purta paşii.

Era parfumată ca o noapte fierbinte de vară, cu faţa uşor îmbujorată, cu buzele ţuguiate senzual. Parfumul, amestecat cu propriul ei miros de femeie, îl tenta şi mai tare. Se uită în jos şi văzu că prin materialul subţire al rochiei i se distingeau sfîrcurile întărite ale sînilor, iar lărgimea fustei îl făcea să-şi imagineze ce e dedesubt.

Desfăcîndu-se din braţele lui, ea se răsuci şi se îndepărtă din nou, în dans, lăsîndu-l să privească la pielea spatelui ei, bronzată şi tentantă. În clipa cînd se întoarse din nou spre el, Kurt îi prinse mîna şi o răsuci înspre el, lipind-o la pieptul său.

– Seducătoareo, gemu lîngă urechea ei, răsuflarea ciufulindu-i buclele.

Micki simţi un fior de aţîţare ridicîndu-i-se pe şira spinării. Juca un joc periculos şi, totuşi, nu putea să se oprească. Inocent, toarse ca o pisică:

– Ce vreţi să spuneţi, domnule Jones?

– Ştii ce vreau să spun. Mîinile lui alunecară pe spatele ei, în timp ce singura mişcare a trupu-

lui lui era o răsucire înceată a şoldurilor. Frumos bronz. Dacă vreodată ai nevoie de cineva care să-ţi dea cu cremă pe spate, caută-mă.

– Aşa o să fac.

Ea rîse nervos, simţindu-şi muşchii stomacului strîngîndu-se numai la idee. Mîinile lui Tom îi provocaseră repulsie. Pe Kurt îl dorea ca s-o atingă, s-o mîngîie şi să-i alinte trupul.

Melodia se termină, iar el se opri din mişcare. Ea se lipi de el şi răsuflarea ei precipitată nu avea nici o legătură cu energia pe care o cheltuise dansînd. Nu dorea să se întoarcă la masă, la mama ei, la Ralph şi la Tom. Nu dorea să se smulgă din căldura şi securitatea braţelor lui Kurt. Se uită în sus, aşteptînd să vadă ce avea el să spună sau să facă.

Îi ajută şi orchestra, care începu o nouă melodie, de data asta lentă. Kurt o strînse şi mai tare, iar ea îi simţi răsuflarea pe tîmplă. Kurt era o enigmă, reflectă ea, o irezistibilă necunoscută. Un bărbat care se năpustise în existenţa ei şi-i punea la încercare toate simţurile. Ar fi trebuit să ţină garda sus şi, cu toate astea, se simţea straniu atrasă de el.

– Mă bucur că eşti aici astă-seară, îi spuse cu sinceritate.

– Îţi stric distracţia cu Tom.

– Slavă Domnului.

– Mama ta pare să-l placă.

Micki privi spre masă. Mama ei se uita la ei şi, în clipa cînd li se întîlniră privirile, îi făcu semn să vină înapoi. Micki ignoră semnalul.

Alte cupluri îşi părăsiră mesele şi se aventurară pe ringul de dans. Paşii lui Kurt încetiniră pînă cînd de-abia se mai mişcau, cu trupurile legănîndu-se uşor. Nici unul nu vorbea; vorbele nu păreau necesare.

El îşi accentuă apăsarea degetelor pe spatele ei, apropiindu- i şi mai mult şoldurile de ale sale. Ea simţi umflătura din pantalonii lui şi înţelese ce efect avea asupra lui.

Cu o noapte înainte, sărutarea lor fusese spontană, neaşteptată. Acum era altceva. Trecuseră de punctul în care erau străini şi, cu toate astea, abia dacă erau mai mult.

– Ştiu atît de puţin despre tine, murmură ea, speriată de gînd.

– Ce vrei să ştii?

– Totul.

– Totul? repetă el, înecîndu-se. Ar dura cam mult.

– Am timp.

Cu cît vorbea mai mult, cu atît dansau mai mult şi cu atît era mai multă vreme în braţele lui.

– De fapt, povestea vieţii mele nu-i atît de interesantă, spuse el, ezitînd înainte de a continua.

M-am născut şi am crescut în Massachusetts, am un frate şi nici o soră. Copilăria mea a fost relativ fericită. Nu am crescut urîndu-mi mama sau tatăl, nu fumez şi nu mă droghez şi beau cu moderaţie. Ridică din umeri: Ştii deja despre divorţul meu. De atunci am ieşit cu femei, dar n-am avut nici o relaţie serioasă. Ce să-ţi mai spun?

– Care a fost cea mai fericită întîmplare din viaţa ta? întrebă ea, încercîndu-l.

El făcu o pauză, se gîndi, apoi răspunse:

– A zecea aniversare. Am căpătat căţelul pe care mi-l dorisem.

Era un răspuns interesant.

– Cea mai tristă?

– Cînd a murit tata.

– Cînd?

– Acum unsprezece ani. Oftă adînc. Parcă ar fi ieri.

Era evidentă tristeţea lui, chiar şi acum. Trecu un moment pînă continuă:

– Tata era un om uluitor. Într-un fel ca Ralph. Şi tata provenea dintr-o familie săracă...

Se opri brusc şi ea îi simţi tensiunea interioară. Ceva îl deranja.

– A lucrat în construcţii?

– Într-un fel, s-ar putea spune că da, spuse Kurt, încet. Şi, ca Ralph, şi tata voia să construiască o lume mai bună.

– Şi a reuşit?

– Da... Da, cred că da. Inspiră adînc, apoi o îmbrăţişă blînd. Mama încă mai trăieşte în Massachusetts. Chiar lîngă Boston. Cred că ţi-ar plăcea. Obişnuia să călărească mult. Sărituri, mai ales.

Micki îşi aminti că el îi spusese că se pricepea puţin la călărie.

– Ea te-a învăţat să călăreşti?

– Întrucîtva, şi mi-a plătit lecţii. Era o vreme cînd călăream de două-trei ori pe săptămînă, dar n-am mai încălecat demult. Ultima oară a fost în Franţa, cînd Sheri şi eu...

Se întrerupse din nou.

– Cînd tu şi Sheri?

– N-aş vrea să vorbesc despre asta. Spune-mi despre tine.

Ea rîse stingherită.

– Ce vrei să afli?

– Aş vrea să aud mai multe despre banii de care tot vorbeşte Tom.

– Ce-i cu ei? întrebă ea precaută.

– Vorbea despre testamentul bunicului tău, nu-i aşa? Dacă mama ta cîştigă procesul, te aştepţi să primeşti mai mult?

– De ce? Vrei şi tu din ei? Ea se crispă în braţele lui şi se opri din dans.

Din ziua cînd în *Kalamazoo Gazette* apăruse articolul despre mama ei care cotesta testamentul,

tot felul de bărbaţi veniseră la ea cu speranţa de a se înfrupta din banii ei.

În seara aceea, Tom părea că nu se poate despărţi de subiect. Iar acum, Kurt o sîcîia cu asta, în ciuda a ceea ce-i spusese cu o seară înainte.

– Mă interesează mai mult ce ai de gînd să faci cu ei, spuse el.

Ştia ea mai bine. Şi acum, cînd începuse să aibă încredere în el, cînd îşi închipuise că era altfel... Era sătulă de toate astea.

– Uite, ţi-am mai spus. Nu am nici un ban şi nu primesc nimic. Eu sînt cea care caută un bărbat cu bani. Cineva care să aibă grijă de mine aşa cum mi-aş dori.

El îi dădu drumul, îndepărtînd-o uşor.

– Şi cum ar fi asta?

– Să nu trebuiască să-mi fac griji cu notele de plată.

Asta ar fi fost într-adevăr o schimbare.

– Petreceri şi distracţii? adăugă el.

– De ce nu?

– Chiar aşa. De ce nu? Doamne, ce bine cunosc genul ăsta.

– Şi, Doamne, ce bine cunosc şi eu genul tău, îi replică ea, iritată de tonul lui acuzator.

El nu cedă.

– Eşti exact ca Sheri. Un parazit.

Vorbele lui o izbiră mai tare ca un pumn în stomac. Timp de 17 ani bunicul ei o numise parazit, ahtiată după bani, şi chiar mai rău. Nu avea de gînd să lase încă un bărbat s-o acopere de insulte.

– Dacă asta crezi, izbucni ea, atunci poţi să te duci să te spînzuri.

Întorcîndu-se, se îndreptă spre masă. Îşi închipuise că avea să încerce s-o oprească, să se scuze, dar el n-o făcu. Furioasă şi jignită, îşi croi drum printre perechile care dansau.

Ce oroare devenea seara aceea. Unul dintre ei încerca s-o pipăie, celălalt o insulta. Durerea surdă din ceafă devenea mai puternică şi se simţea incredibil de secătuită. Nu avea nevoie de asta şi n-o putea suporta nici chiar de dragul mamei ei. Tot ce dorea era să se ducă acasă.

Capitolul 5

Ellen zîmbea cînd se apropie Micki.

– Prietenul tău nu se mai întoarce?

– Sper din tot sufletul că nu, izbucni Micki.

Zîmbetul mamei ei se lărgi.

– Se pare că pleacă.

– Foarte bine.

Micki urmări privirea mamei sale. Kurt coborîse de pe ringul de dans şi se îndrepta către ieşire. Cînd trecu pe lîngă bar, se opri şi privi înapoi, direct la ea. Micki îşi ţinu răsuflarea.

În ochii lui nu era nici un fel de căldură. Nu zîmbea deloc. O măsură dispreţuitor, apoi clătină din cap şi ieşi din restaurant.

Micki se simţi goală pe dinăuntru şi o invadă o senzaţie de frig. O numise parazit. Nici măcar n-o cunoştea şi folosise cuvîntul acela. Bunicul ei avusese dreptate. Poate că era ceva ce vedeau ceilalţi în ea, ceva de care nu era conştientă.

– Mă duc acasă, spuse ea, întorcîndu-se către mama ei.

– Să te întîlneşti cu el? întrebă Tom.

– Nu, nu ca să mă întîlnesc cu el!

Terminase cu bărbaţii, cu toţi! Dorea pur şi simplu să fie singură, să uite tot ce se întîmplase.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, minţi ea, apoi privi către mama sa. Nu te simţi obligată să pleci. O să chem un taxi.

– Nu fi caraghioasă, spuse Ellen. Stai jos. E încă devreme şi nici n-ai avut ocazia să-l cunoşti bine pe Tom.

Micki îl cunoştea mai bine decît ar fi dorit. Avea ochi libidinoşi şi mîini îndrăzneţe. Clătinînd din cap, se ridică de la masă.

– Am avut o zi lungă şi caii trebuie hrăniţi devreme mîine dimineaţă. E timpul să mă duc la culcare. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Ralph. Te sun mîine, mama.

Intenţiona să sune după un taxi şi să aştepte afară. Nu dorea decît să fie singură, să scape de zgomotul orchestrei şi de murmurul conversaţiilor. Înainte de a ajunge la telefon, Tom era deja lîngă ea. O opri apucînd-o de mînă.

– Te duc eu acasă.

– Nu. Instinctiv, îşi smuci mîna şi se întoarse cu faţa la el. Iau un taxi.

– Michelle, mama ta e îngrijorată pentru tine.

M-a rugat să te duc acasă.

Micki ştia ce voia mama ei. Ellen era îndrăgostită de Ralph; de aceea, fiica ei trebuia să-l iubească – sau măcar să-l placă – pe fiul lui. Ei bine, asta nu avea să se întîmple.

– Sînt fetiță mare. Pot să mă duc acasă singură.

– Sînt sigur că poți, spuse el, fără s-o atingă, dar apropiindu-se de ea. Dar plec şi eu şi merg în aceeaşi direcție. De ce nu mă laşi să te duc eu?

Ştia ea vreo duzină de motive, dar încercă să fie politicoasă.

– Nu trebuie să pleci din cauza mea.

– Nu plec din cauza ta. Tom ridică din umeri şi zîmbi. Dacă mai stau, o să fiu tentat să mai beau ceva, şi ai văzut ce efect au avut două cocktail-uri şi vinul pe care l-am băut. Îi atinse uşor brațul: Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat pe ringul de dans şi la masă. A fost deplasat şi ai tot dreptul să refuzi să mergi cu mine. Dar, crede-mă, mi-a revenit mintea la cap. Tot ce vreau e să te ştiu acasă, în siguranță.

Părea drăguț, şi mai sincer ca înainte, şi Micki ezită. Poate că alcoolul fusese de vină. Cîteva pahare în plus puteau explica de ce cineva pe care mama ei îl plăcea se comportase ca un nemernic.

– Păi... căută o ultimă scuză. Eşti sigur că poți

să conduci?

– Absolut sigur. Uite. Îşi apropie două degete de vîrful nasului, apoi începu să meargă pe unul din modelele covorului, fără să se împiedice sau să se împleticească.

Micki reflectă. Dacă se ducea acasă cu Tom, mama ei avea să fie fericită şi Micki ştiu că asta înseamnă că, a doua zi, cînd suna Ellen, avea să aibă mai puține explicații de dat în legătură cu plecarea grăbită care urmase neînțelegerii cu Kurt, şi cu faptul că îl ignorase practic pe Tom din clipa în care dăduse ochii cu Kurt. De asemenea, mersul cu Tom o scutea de aşteptatul unui taxi şi era şi mai ieftin.

– Vreau să merg direct acasă, spuse ea. Sînt cu adevărat obosită.

– Te înțeleg.

În cele din urmă, ea încuviință din cap şi Tom o apucă de cot, strîngînd-o uşor şi conducînd-o spre uşă. O duse către o maşină sport argintie, decapotabilă, şi o ajută să urce.

– Vrei să ridic capota? o întrebă, scoțîndu-şi haina şi cravata şi lărgindu-şi gulerul.

– Nu. Ideea de a fi cu Tom într-un spațiu deschis o făcea să se simtă cumva mai în siguranță. Micki îşi trecu degetele prin păr. Vîntul nu prea mai are ce să-mi strice din coafură.

El rînji şi urcă la volan.

De fapt, vîntul chiar o elibera, îi micşora tensiunea din trup. Lăsată pe spătarul scaunului, îl asculta pe Tom descriindu-i calităţile maşinii. El puse un CD ca să se laude cu difuzoarele şi acestea începură să vibreze. Sunetul de *rhytm and blues* o înconjură şi conversaţia deveni imposibilă.

Nu o deranja. O împiedica să gîndească, iar ea nu voia să gîndească.

Să-şi amintească.

Să simtă.

Nu acum. Nu încă.

O mişcare a mîinii din cînd în cînd ajungea ca să-i arate lui Tom drumul către grajduri. Cînd el opri în faţa casei mari, ea clătină din cap şi arătă spre căsuţa de lîngă hambar.

El parcă acolo. Muzica din difuzoare se opri cînd el scoase cheia din contact şi liniştea care urmă părea straniu de dezolantă. În timp ce-şi desfăcea centura de siguranţă şi îşi recupera poşeta, Micki căută ceva de spus:

– Mulţumesc pentru plimbare.

– Nici o problemă, răspunse el şi privi în jur. Frumos loc. Chiar îţi place să lucrezi aici, nu?

– Da, chiar îmi place. Micki avea sentimentul că Tom avea chef de conversaţie. Ea nu avea. Deschise portiera şi dădu să coboare. Încă o dată, mulţumesc că m-ai adus.

Coborî şi el, înconjură maşina prin faţă, o întîlni la jumătatea drumului şi o luă posesiv de braţ.

– Te duc pînă la uşă.

– Nu am nevoie.

– O să mă simt mai bine cînd o să te ştiu înăuntru.

Ei i se păru mai uşor să-i facă pe plac decît să-l contrazică. În definitiv, era atent cu ea.

– Mama mea e foarte încîntată de tatăl tău, spuse Micki.

– Bătrînul Ralph pare să ştie să se poarte cu femeile.

Micki nu era lămurită dacă Tom spusese asta aprobator sau dacă îi plăcea să audă vorbindu-se despre mama ei ca despre una din „femeile" lui Ralph.

– E foarte încîntat să te aibă alături de el în afaceri.

– Am hotărît că e timpul. Tom chicoti. De fapt, e un lucru pe care l-am plănuit de foarte, foarte multă vreme.

Pe păşune, unul cîte unul, curioşi, caii ridicară capetele. Broaştele orăcăiau, greierii cîntau, iar din spatele hambarului, din adîncul pădurii, se auzi cîntecul unei cucuvele. Dar un alt sunet fu cel care o făcu pe Micki să se oprească. Departe se auzea un huruit puternic. Genul de zgomot pe care-l face o tobă de eşapament spartă. Acelaşi

huruit pe care-l auzise cu o seară înainte.

Micki se întoarse încet şi privi în lungul drumului. În clipa cînd văzu camioneta roşie ştiu că e Kurt. Tom se încruntă, iar ea se crispă.

Camioneta luă curba pe alee, trecu de casa mare şi se îndreptă către locuinţa ei.

– Ce dracu'...? Tom părea să nu-şi găsească vorbele. Micki privea şi aştepta. Kurt parcă lîngă maşina lui Tom, punînd cele două vehicule într-un contrast comic. Deschise uşa împingînd-o şi zgîlţîind-o, făcînd balamalele ruginite să scîrţîie şi să cîrîie. Ieşi încet din maşină, fără haină şi cravată, cu nasturii de sus ai cămăşii descheiaţi şi cu mînecile suflecate pînă la cot. Rămase lîngă maşină semeţ ca un gladiator care intră în arenă, cu picioarele desfăcute, cu ochii pe ei.

– Ce face ăsta aici? întrebă Tom.

– Habar n-am, răspunse Micki, dorindu-şi ca el să nu fie acolo. Doar văzîndu-l, inima îi pornea la galop.

Kurt auzi scurtul schimb de cuvinte dintre cei doi şi trase adînc aer în piept. Trecîndu-şi degetele prin păr, se îndreptă către ei. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să-i spună lui Micki sau ce i-ar putea spune ea lui. Faptul că o văzuse plecînd cu Tom ar fi trebuit să-i fie de ajuns ca să-l convingă că nu merita să ţină la ea. Şi totuşi îi urmase.

– Frumoasă noapte, nu-i aşa? spuse el, din lipsă de altă introducere. Privi la cer. Cel puțin era cu adevărat o noapte frumoasă, cu lună aproape plină şi doar cîțiva norişori care ştirbeau perfecțiunea cerurilor.

– Ce dracu' cauți aici? îl plesni Tom.

Kurt îl ignoră şi se uită la Micki.

– Am venit să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun ce am spus.

– Nu, n-ar fi trebuit, fu ea de acord, rigidă.

– Sigur, dacă vă întrerup cumva... Se uită cu înțeles la Tom, apoi din nou la ea.

– Ca să fiu cinstit, ne întrerupi, spuse Tom.

Dar Kurt dorea să audă răspunsul lui Micki. Îi urmărea expresia, căutînd în ochii ei vreun semn că ar fi binevenit. Dacă se înşelase, trebuia să plece.

– Bănuiesc că te gîndeşti la ce-i mai rău, zise ea.

– Întreb pur şi simplu dacă vă întrerup.

Ea ezită, apoi, în cele din urmă, clătină din cap:

– Tom m-a condus pur şi simplu acasă.

Asta dorise Kurt să audă. Acum tot ce avea de făcut era să scape de Tom. Îi întinse mîna.

– Mulțumesc. Îți rămîn dator.

Tom privi la mîna întinsă, dar refuză s-o apuce. Kurt lăsă mîna jos şi continuă, ca şi cum nimic nu

s-ar fi întîmplat:

– Ştii, o ceartă prostească de îndrăgostiți.

– Ceartă de îndrăgostiți? repetă Micki, expresia de şoc schimbîndu-i-se rapid într-una de iritare. Asta n-a fost o ceartă de îndrăgostiți. Ne-am certat din cauza banilor. Din cauză că tu voiai banii mei.

– Voi doi sînteți iubiți? Tom se uită la ea, cu priviri întrebătoare.

– Nu, spuse ea ferm.

– Ei, iubito... Kurt se apropie de ea, dar nu încercă să o atingă. Atitudinea ei îi spunea că ar fi însemnat să împingă lucrurile prea departe. Aşteptă pînă cînd Tom se uită la el, apoi încuviință din cap. Doar o uşoară înclinare din cap, dar Tom înțelese.

– Nu-mi spune mie „iubito". Micki se răsuci către Kurt, cu mîinile în şolduri şi cu flăcări în priviri. Întîi mă numeşti parazit. Acum împrăştii minciuni.

– Hei, eu am plecat, spuse Tom, dînd înapoi.

Ea îl strigă.

– Nu sînt iubita lui. Abia dacă-l cunosc.

– Ai de gînd să negi că m-ai sărutat aseară? întreabă Kurt.

– Eu... Micki se uită la el, apoi la Tom. Kurt ştia că ar fi vrut să nege. Ar fi vrut să spună că el minte. Cînd se uită din nou la el, înțelese că nu

avea s-o facă. Tu m-ai sărutat, sublinie ea. Nu eu am început.

– Dar ai stat acolo pînă la capăt.

– Şi apoi tu ai fugit ca un iepure speriat.

– Pentru că ştiam că nu trebuie să mergem mai departe. Pentru că nu voiam să te fac să suferi.

– Şi crezi că nu am suferit pentru că ai fugit şi m-ai lăsat? întrebă ea. Şi cînd m-ai numit parazit astă-seară nu am suferit?

Sunetul de *rhytm and blues* umplu cerul. Surprins, Kurt privi în direcţia muzicii şi văzu că Tom se dusese la maşină şi pornise motorul. Aşteptă pînă cînd acesta ieşi din curte şi plecă, apoi se întoarse către Micki.

– N-am vrut să te rănesc, îi spuse blînd.

Micki nu cedă nici un milimetru.

– Ei bine, ai făcut-o. Nu-mi pasă de ce spui tu sau bunicul meu, dar nu sînt o femeie ahtiată după bani.

– Hei, spuse el, arătînd către ea. Tu eşti cea care spune mereu că-şi caută un bărbat cu bani.

– Ca să vă fac, pe tine şi pe Tom, să înţelegeţi că nu am bani... şi nici nu voi avea vreodată.

Se întoarse şi plecă spre casă. El o privi o clipă, apoi o urmă. Pe treptele de la intrare, ea se întoarse şi-l înfruntă din nou:

– De ce eşti aici, Kurt? De ce ne-ai urmărit, pe

mine şi pe Tom?

– Ţi-am spus. Ca să-mi cer scuze. Şi am fost puţin îngrijorat cînd te-am văzut cu Tom.

– Îngrijorat?

– N-am încredere în tip.

Oricum, nu alături de o femeie atît de încîntătoare ca Micki.

Ea se încruntă.

– Cred că în mine nu ai încredere. Ce ai făcut, ai aşteptat afară să vezi cînd plec?

– Parcasem mai jos, pe drum.

I se păruse mai înţelept. Maşina lui nu era tocmai de acelaşi calibru cu celelalte vehicule din parcarea clubului.

– Tocmai ajunsesem la camioneta mea cînd ai trecut, în maşina lui.

Ochii ei se îngustară.

– Aşa că te-ai hotărît să mă urmăreşti şi să vezi unde mergem – la el sau la mine. Sînt surprinsă că nu ai aşteptat să vezi dacă nu-l invit înăuntru.

– L-ai fi invitat?

– Nu. Clătină dezgustată din cap. Dar, evident, tu nu mă crezi. Ştii ceva? Îmi aminteşti de bunicul. Arătă către camionetă. Du-te!

– Probabil că aşa ar trebui. Dar nu se mişcă.

Furioasă, Micki îl biciui:

– Ştii cum e să ţi se spună toată viaţa că eşti

un parazit? Să ți se spună, din ziua cînd te-ai născut, că nu eşti bun de nimic?

– Bunicul tău îți spunea asta?

– În zilele cînd era generos.

– De ce-l lăsa mama ta?

– De ce? Pentru că se simțea vinovată că-şi sfidase tatăl şi fugise cu bărbatul pe care-l iubea. Nu-i faci aşa ceva bunicului meu fără să plăteşti. Fără să plăteşti la nesfîrşit. După ce Făt-Frumos i-a tocat mamei tot ce avea de valoare şi a lăsat-o fără un ban şi însărcinată, n-a mai avut unde să se ducă decît acasă. Bunicul a primit-o, dar a chinuit-o pentru ce a făcut. Mi-a provocat şi mie suferință pentru ce a făcut ea.

– Nu l-a înfruntat niciodată? Lui Kurt nu-i venea să creadă că femeia pe care-o cunoscuse în seara aceea era aceeaşi cu cea pe care o descria Micki.

– Nu putea. Cînd a fugit cu tata, bunica a făcut un atac şi a rămas paralizată. Mama s-a simțit vinovată pentru asta şi bunicul a folosit toată vinovăția ei la maximum. Dacă mama spunea ceva, o amenința că o dă afară din casă. Şi pe mine, de asemenea. Şi n-ar mai fi fost nimeni care să aibă grijă de bunica.

– Şi ar fi făcut-o, nu-i aşa? întrebă Kurt, fără să poată înțelege un astfel de om.

Micki dădu din cap.

– Ar fi trimis-o pe bunica la un azil şi ar fi lăsat-o acolo. Întotdeauna mi-a părut rău de bunica. Micki îşi ridică privirea către el şi, în lumina lunii, în ochi îi luciră lacrimi. N-am plîns la înmormîntarea ei. M-am bucurat pentru ea. Scăpase în sfîrşit.

– După asta ai plecat? întrebă el.

– Plecasem deja. Mama rămăsese. Bunicul murea de cancer şi a păcălit-o, a mințit-o. I-a tot spus că dacă rămîne şi are grijă de el, într-o zi îl va moşteni. S-a folosit de banii ăia ca de-o acadea pe care ne-o flutura în față. Numai că eu am înțeles înaintea ei cît era de crud. Testamentul lui a fost pedeapsa finală. Avea într-adevăr acadele, dar nu i-a dat mamei decît bățul. Vreau să spun, dacă avocații nu reuşesc să facă ce promit. Atunci ar primi măcar jumătatea bunicii.

– Şi tu? Dacă eşti nepoata lui, de ce nu iei nimic?

– Aş putea, dacă aş vrea, dar în ziua cînd am absolvit liceul mi-am făcut bagajele şi i-am spus bătrînului cîrcotaş ce credeam despre el şi ce putea să facă cu prețioşii lui bani. Mi-a spus că n-o să mă ating de nici o centimă din ei, iar eu i-am spus că nici nu m-aş fi atins, chiar dacă aş fi putut. Şi n-o s-o fac.

– Dacă i-ai lua, nu ai mai avea grija zilei de mîine, îi aminti el. Ți-ar ajunge pentru caii tăi.

– Dar nu m-aş mai putea uita la mine însămi.

– Deci povestea cu măritatul pentru bani...

– Doar vorbe.

Kurt chicoti:

– Şi eu care te-am crezut.

– Ei, ai face bine să crezi că nu am bani. Şi nici n-o să am vreodată.

– O, te cred. Şi nu-mi pasă. O mîngîie pe obraz cu dosul mîinii. Cred că te-am judecat greşit, domnişoară Bradford.

Micki şi-ar fi dorit ca vocea lui să nu sune ca o mîngîiere, ca atingerea lui să nu o înfioare, şi să nu-i pese de aprobarea lui. Grăbită, se întoarse.

– Ei bine, eu nu ştiu ce să cred despre tine.

– Consideră-mă un prost.

– Bine, eşti un prost, spuse ea, sperînd că vorba o să-i domolească bătăile inimii.

– Categoric sînt un prost pentru că mă aflu aici, spuse el blînd. Dar se pare că nu pot sta departe de tine.

Vocea lui avea răguşeala care o făcu să se întoarcă şi să-l privească. În lumina lunii trăsăturile lui erau de-abia schiţate, dar îi putea simţi căldura privirii. Timid, întinse mîna şi-i atinse obrazul, simţind începutul de barbă care-i acoperea maxilarul. Degetele ei îi spuneau ceea ce ştia deja. Omul era un amestec de blîndeţe şi de duritate, de moliciune şi de fermitate. Nu era uşor de

încadrat într-o categorie. Acum putea să răneas-că şi în clipa următoare putea să aline şi să excite.

Încet, degetele ei călătoriră spre gură. Cea mai inteligentă mişcare, şi Micki ştia asta, ar fi fost să spună „noapte bună" şi să plece, dîndu-l afară din viaţa ei. Dar înţelepciunea nu avea nici o legătură cu ceea ce simţea ea.

El îi sărută degetele şi pe braţul ei se scurse un curent electric ca un îngheţ brusc urmat de o căldură neaşteptată.

Cu răsuflarea tăiată, îşi mută mîna către siguranţa umărului lui, simţind muşchii solizi sub mătasea cămăşii. Avea un miros aspru, masculin, şi cînd inspiră din nou se simţi îmbătată.

– Micki?

El îi murmură numele şi ea ştiu că avea s-o sărute. Mai ştia şi că-i dădea şansa să se împotrivească. Ea privi, aşteptînd ca gura lui să se apropie de a ei. „Opreşte-l!" striga o parte a minţii ei. „Opreşte-l, pînă nu mergi prea departe!"

Singura mişcare pe care o făcu fu să-şi umezească buzele. Gura lui o acoperi pe a ei şi toate gîndurile raţionale dispărură. O săruta şi o atingea, aplecîndu-i capul pe-o parte. Flămînde, buzele lui le mîngîiară pe ale ei, ezitînd. Gustîndu-le. Ea i se abandonă, înainte chiar ca limba lui să-i preseze buzele.

Nu se putea sătura, nu-i ajungea. El dăruia şi ea voia mai mult, oferea mai mult. Abandonul sălbatic o speria şi o excita. Fiecare sărut o ducea mai departe de realitate şi casa, grajdurile, caii nu mai existau. Durerile trecute dispăruseră şi temerile fuseseră uitate. O făcea să se simtă dorită. lubită. Şi cînd mîinile lui se îndreptară spre spatele ei, jucîndu-se pe umerii goi, apoi mîngîindu-i talia, ea tremură de aşteptare. Sînii ei îi doreau atingerea, doreau să-i simtă gura, şi se lipi de el.

Kurt gemu, cu răsuflarea întretăiată şi fierbinte. Apăsîndu-i trupul de al lui, o făcu să-i simtă conturul tare al coapselor.

Dorinţele lor erau aceleaşi şi satisfacerea lor nu era împiedicată decît de cîteva straturi de haine. Voia să întetească focul din ea, să facă din femeia aceea liniştită una sălbatică, o iubită dezlănţuită. Să o facă a lui.

Aici.

Acum.

Nechezatul unui cal îl readuse la realitate. Sau poate subconştientul lui care ieşise la suprafaţă. Era un mincinos. O minciună sfruntată. Un bărbat care crezuse că poate să se descurce în orice situaţie, care ar fi trebuit să fie un observator detaşat şi care, în loc de asta, se implica din ce în ce mai tare.

Nu putea să facă dragoste cu Micki. Nu aşa

cum stăteau lucrurile. Nu încă.

Cu părere de rău îşi ridică mîinile la loc pe umerii ei şi rupse vraja sărutului.

– Trebuie să plec, spuse el, şi nici cuvintele nu-i erau prea sigure.

– Să pleci? Confuzia din vocea ei o oglindea pe cea din mintea lui.

– Te sun mai tîrziu.

Uluită, Micki îl privi plecînd. Nu se uită înapoi. Nici măcar o singură dată, pînă ajunse la camionetă. Apoi o fixă, pentru o clipă, şi ei i se păru că vrea să spună ceva, să se explice. Tot ce făcu fu să repete:

– O să te sun.

Ea rămase pe loc pînă cînd sunetul motorului se pierdu în noapte. Abia atunci realiză că plecase cu adevărat.

Capitolul 6

Mama ei fu cea care-i telefonă prima, duminică dimineața. Telefonul sună la cîteva minute după ce Micki terminase de hrănit caii şi intrase în casă să bea o cafea.

– Te-am sunat doar ca să văd ce faci, spuse Ellen. Ai avut o seară plăcută?

Plăcută? Termenul nu era deloc cel mai potrivit. Surprinzătoare. Tumultuoasă. Înălțătoare. Aşa ar fi putut fi mai bine descrisă seara; şi Kurt.

– M-am distrat bine, răspunse Micki.

– Deci, ce crezi despre Tom?

De fapt, se gîndise foarte puțin la Tom. Toată noaptea şi tot timpul cît hrănise caii, gîndurile ei fuseseră la Kurt: îşi amintise momentul cînd îl văzuse prima oară la club, ce-şi spuseseră, cearta lor, sărutul şi plecarea lui. Mereu şi mereu, reluase acele momente, savurîndu-le părțile bune şi analizîndu-le pe cele rele. Cînd sunase telefonul,

sperase că e el, aşa cum promisese.

– Tom e O.K, cred, spuse ea.

– Oh... L-ai invitat înăuntru după ce te-a condus acasă?

Vocea mamei ei avea o undă de speranţă. Micki ştia că n-o să-i placă ce avea să audă.

– Nu. A plecat imediat ce a venit Kurt.

– După ce a venit Kurt? Tonul lui Ellen se schimbase radical. Cînd a venit Kurt? Parcă ai spus că nu vă vedeţi.

– Nici nu ne vedem. A fost îngrijorat cînd m-a văzut plecînd cu Tom şi ne-a urmărit pînă acasă.

– Îngrijorat că ai plecat cu Tom? Prostii! Micki, omul ăsta urmăreşte ceva. Nu e... Trase aer în piept şi coborî tonul: Nu mai e acolo, nu?

– Nu, nu mai e aici. Mamă, îţi faci prea multe griji. Pot să mă descurc şi singură.

– Cum ai făcut cu Dale?

Era o lovitură dureroasă şi Micki se zbîrli furioasă:

– Am apreciat faptul că m-ai anunţat că este însurat, dar aş fi aflat oricum, mai devreme sau mai tîrziu. Greşeala a fost a lui Dale pentru că şi-a închipuit că poate să capete ceva bani de la mine. Se forţă să rîdă: Bietul om, gîndeşte-te la tot timpul şi banii pe care i-a risipit cu mine. Şi pentru ce? Degeaba.

– Şi ce te face să crezi că Kurt e altfel?

Micki nu era sigură, dar credea că este diferit.

– Ştie ce părere am despre banii bunicului. I-am spus că nu mă ating de nici o centimă din ei.

– Dar te şi crede?

Micki spera că da.

Cînd Ellen sună din nou, marți seara, avea un ton de mare mulțumire de sine.

– Ghici ce am aflat astăzi despre Kurt al tău.

– Ce?

Cu răsuflarea tăiată de fuga de la manej pînă în birou, Micki se trînti pe marginea mesei, simțind cum i se înnoadă stomacul. Sperase că o suna Kurt... aşa cum sperase de fiecare dată cînd sunase telefonul, începînd de sîmbătă dimineața.

– Că nu e ce spune că e.

– Adică nu e James Bond? Ei, na! Micki mimă amuzamentul şi încercă să se oțelească în aşteptarea răspunsului mamei sale.

– Nu e James Bond şi nu e un scriitor care face cercetări pentru un articol. Mă rog, dacă nu cumva face cercetarea asta într-un fel foarte ciudat. E un banal muncitor, Micki. Bate cuie, taie scînduri şi face comisioane. Şi nu numai atît, dar lucrează pentru Ralph. Ei, ce zici de asta?

Micki nu era prea sigură ce să zică.

– Ştii sigur?

– Da. Tonul de automulțumire din vocea lui

Ellen nu lăsa loc pentru îndoială. L-am văzut mai adineauri. Treceam cu maşina pe lîngă apartamentele pe care le construieşte Ralph pe Portage Road. Nu l-aş fi observat dacă nu mi-ai fi spus că are o ruină de camionetă roşie. Asta mi-a atras atenţia. Era parcată lîngă magazie. Apoi l-am văzut pe el coborînd din maşină. Omul e imposibil de confundat.

Da, într-adevăr, era imposibil. Micki închise ochii şi şi-l închipui pe Kurt. Cu umerii largi. Bronzat. Dacă lucra pe şantier, purta probabil jeanşi, ca atunci cînd îl văzuse a doua oară. Şi un tricou. Cum era cald şi umed, tricoul era probabil ud şi mulat pe pieptul lui, scoţîndu-i în evidenţă muşchii superbi pe care şi-i amintea atît de bine.

– El nu cred că m-a văzut, continuă Ellen. Şi nici eu n-am făcut nimic ca să-i atrag atenţia dar, în clipa cînd am ajuns acasă, l-am sunat pe Ralph. La început nu m-a crezut, dar a verificat la personal şi, evident, are un angajat Kurt Jones. Şi mai e ceva.

Micki se făcu mică.

– E şi însurat, bănuiesc?

Evident, nu era reacţia pe care o aştepta mama ei. Făcu o pauză, apoi continuă:

– Mă rog, asta nu ştiu. Ralph nu mi-a spus asta. Nu, este altceva. Ştii unde locuieşte Kurt Jones?

Era o întrebare fără ieşire. Dacă spunea da, mama ei avea să-şi închipuie că se culca cu el. Dacă spunea nu, îi dovedea că nu ştie nimic despre el. Ceea ce era, evident, corect.

Oricum, Ellen nu aşteptă ca ea să răspundă.

– Locuieşte într-un motel. Nu *Holiday Inn* sau ceva asemănător, ci un loc unde închiriază camere cu săptămîna sau cu luna.

– Asta cum ai aflat-o?

Dacă cineva era calificat pentru a fi spion, aceea era mama ei.

– A dat numărul de telefon la angajare. Atunci cînd iau muncitori cu ora, întotdeauna cer un număr de telefon, în caz că vremea este proastă şi nu au nevoie de ei pe şantier. Ralph mi-a dat numărul.

– Deci ai sunat şi ai aflat că e un motel.

Nu era o întrebare. Micki ştia sigur că asta făcuse.

– E înregistrat sub numele de Kurt Jones. La telefon nu au vrut să-mi spună mai mult, dar o să aflu eu.

– Nu te deranja, mamă.

Ce nevoie avea? Dacă Kurt urmărea banii ei, alesese o cale cel puțin ciudată.

– N-am mai auzit de el de sîmbătă seara.

– Asta nu înseamnă că n-ai să mai auzi. Ține minte, am văzut cum se uita la tine. Crede-mă,

chiar şi după 30 de ani, tot îmi mai amintesc cum mă privea tatăl tău. Bărbaţii ca ei, odată ce văd un lucru pe care şi-l doresc, nu se lasă pînă nu-l obţin.

– Bun, deci acum spui că Kurt este exact ca tata.

Micki detesta genul acesta de afirmaţie.

– Tatăl tău era în mod clar un mincinos, spuse Ellen, apoi vocea i se îmblînzi. Şi un bărbat frumos. Crede-mă, cînd se uita la mine cum se uită Kurt la tine, mă topeam.

Micki cunoştea sentimentul. Şi mai ştia şi că nu avea să facă aceleaşi greşeli ca mama ei.

– Aveai 18 ani cînd l-ai întîlnit pe tata. Eu am cu 10 ani mai mult. Nu am de gînd să mă topesc la picioarele lui Kurt sau să-i sar în pat.

– Am stat de vorbă cu Tom acum cîteva zile. După el, se pare că ai şi făcut-o.

Micki tresări. Tom avea gura mare, iar Kurt categoric îi lăsase o impresie greşită. Nu era de mirare că mama ei era îngrijorată.

– Nu crede şi tu tot ce auzi.

– Dar ce ar trebui să cred?

– Că pot să hotărăsc şi singură în legătură cu bărbaţii pe care-i întîlnesc.

Ellen oftă.

– Să înţeleg că tot ce ţi-am spus nu are nici o importanţă?

– Să înțelegi că îți sînt recunoscătoare pentru ce mi-ai spus.

Nu că ar fi avut vreo logică.

– Ce o să fac în continuare e hotărîrea mea.

– Mă rog... Mama ei oftă din nou, apoi îşi drese glasul. Sper că nu ai uitat de petrecerea de ziua lui Ralph, mîine seară.

– Nu era pentru miercuri?

Uitase. Sau poate încercase să uite.

– Ba da. Cina e la şase şi jumătate. Facem un *barbecue*. Vino pe la şase. Şi poartă ceva drăguț, nu jeanşii ăia puturoşi în care-ți petreci viața.

Micki ştia că, dacă pe mama ei o preocupa cum arată şi cum miroase, asta însemna că Tom va fi acolo. Nu dorea să se ducă, dar ştia că trebuie.

– N-o să pot sta mult.

– A, sînt sigură că dacă o să vii o să te simți bine.

– Ies cu cîțiva elevi la plimbare joi dimineața devreme. Şi devreme înseamnă într-adevăr devreme. Înainte de răsăritul soarelui.

– Micki... începu mama ei, exasperată, dar se opri şi oftă din nou: Doar vino.

Micki avea să se ducă pentru că îi plăcea Ralph. Închise telefonul şi se uită la ceasul de pe birou. Mai avea o oră pînă la prima lecție. O oră era de ajuns ca să se ducă pînă la Portage Road

şi să se uite la apartamentele pe care le construia compania *Tyler*. De ajuns ca să vadă cu ochii ei dacă ce spusese mama ei era adevărat.

Kurt se ducea la magazie după cuie cînd o văzu. Stătea lîngă camioneta lui, ferindu-şi ochii cu mîna şi privind în direcţia în care erau majoritatea muncitorilor, pe schele. Kurt ştia că ei n-o observaseră. Dacă ar fi văzut-o, pînă acum ar fi început fluierăturile şi strigătele.

Micki era îmbrăcată în obişnuiţii jeanşi şi în tricou, şi arăta bine, toată numai picioare şi forme unduitoare. Kurt se opri unde era, privi la ea şi-şi aminti cum simţise toate acele unduiri pe propriul corp, cum îl aţîţase cînd o strînsese la piept. O dorise sîmbătă seara. Numai uitîndu-se la ea, o dorea din nou. Ceva o avertiză de prezenţa lui, pentru că lăsă capul în jos şi privi drect la el. Îl recunoscu, pentru că ochii îi străluciră, apoi ridică sfidător bărbia şi-şi miji ochii. Soarele nu putea topi privirea de gheaţă pe care i-o aruncă înainte de a se întoarce şi a porni către şosea.

Kurt ştia că n-o putea lăsa să plece aşa.

– Micki, aşteaptă! urlă el şi o luă la fugă după ea.

Pietrişul scrîşnea sub tălpile cizmelor, iar uneltele pe care le ţinea atîrnate de curea se izbeau unele de altele la fiecare pas. Ea se opri, dreaptă

şi țeapănă ca un catarg, dar nu se uită înapoi.

– Pot să-ți explic, spuse el, ocolind-o ca să-i iasă în față.

– Oare? îl provocă ea.

Putea. Întrebarea era, trebuia oare?

– M-am temut că n-ai să înțelegi.

Ea îl măsură cu privirea, pornind de la casca galbenă de protecție şi întorcîndu-se din nou la ochelarii negri de soare.

– Am înțeles că m-ai mințit, se răsti ea.

Un fluierat sfîşie aerul, acoperind zgomotul fierăstrăului şi ciocanele se opriră. Kurt nu ridică privirea. Ştia că muncitorii îl văzuseră, o văzuseră pe ea. Singura reacție a lui Micki fu o uşoară strîngere din umeri.

– Ai drum lung de făcut, Jonesy! urlă cineva.

– Scumpo, e un ratat, țipă altul. Dacă vrei un bărbat adevărat, sînt disponibil.

– Terminați cu prostiile şi treceți la lucru!

Ordinul venea din spatele unei grămezi de scînduri. Kurt ştia că e maistrul şi că ordinul e valabil şi pentru el. Dar nu se mişcă.

– Nu te-am mințit. Nu tocmai. La club ți-am spus că sînt spion. Fac muncă de investigare.

– Investigare?

– Îl verific pe Ralph Tyler.

– Pe Ralph? repetă ea, uluită. Eşti detectiv?

– Aşa ceva.

– Şi ce înseamnă asta?

– Lucrez pentru o companie care-l verifică pe Ralph Tyler şi afacerile lui.

– Ai vreo dovadă pentru asta?

El clătină din cap.

– Trebuie să mă crezi pe cuvînt.

– Să te cred? Rîse sarcastic, apoi îşi ridică fruntea. Şi de ce-l verifici pe Ralph?

– Ca să văd dacă e cinstit şi dacă firma lui e în ascensiune.

Micki se întoarse şi privi la schele, apoi din nou la el.

– Şi ce-ai aflat?

El ezită, apoi hotărî să-i spună.

– Că nu e-n regulă ceva.

– Ce?

El făcu un gest evaziv cu mîna.

– Nu ştiu sigur. Există mai multe mărunţişuri care nu se leagă. Am fost înşelaţi o dată. Nu vreau să se mai întîmple.

– Am fost *înşelaţi*? Care *noi*?

El ezită, încercînd să decidă cît de mult îi poate spune. Micki avea nevoie de ceva informaţii, de o dovadă a bunei lui credinţe.

– *Fundaţia Chambers*, spuse el. Grupul de la care a cerut Ralph o donaţie.

– Mi-aduc aminte. Şi crezi că Ralph este un escroc?

– Pur şi simplu, nu ştiu.

Ea îl privi fix, măsurîndu-l cu ochii ei castanii. Kurt ştia că Micki încerca să se decidă dacă să-l creadă sau nu... dacă să aibă încredere în el. Se ruga ca decizia ei să-i fie favorabilă.

Se gîndise la ea de atîtea ori în ultimele trei zile, îşi amintise de gustul buzelor ei, de atingerea ei. Avusese nevoie de toată voinţa ca să n-o sune şi să nu se ducă la ea. Acum avea nevoie de toată voinţa ca să aştepte, să nu spună nimic şi s-o lase să se hotărască.

– Prima oară cînd ai venit la grajduri, spuse ea, îl verificai pe el, nu-i aşa?

– Da.

– Nu ai un frate numit Jonathan cu o fiică Mary care vrea să ia lecţii de călărie?

Era mai mult o afirmaţie decît o întrebare. El clătină din cap.

– Am un frate pe care-l cheamă Jon, dar nu e însurat şi nu are copii.

Ea dădu din cap.

– Şi a doua oară cînd ai venit?

– Voiam să văd dacă nu pot afla mai multe despre Ralph de la tine.

Micki suspină:

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

El întinse mîna şi o atinse, mîngîindu-i braţul gol, dar ea se smuci ca înjunghiată. Durerea pe

care o văzu în ochii ei îl răni mai mult decît orice vorbe. Kurt ştia ce gîndea ea, dar se înşela.

– Am crezut că mă pot folosi de tine, dar n-am putut. Am înțeles asta în timp ce vorbeam.

– Da, sigur. Micki rîse sarcastic. Acum înțeleg sărutul acela.

– Nu, nu înțelegi.

Pentru că nu-l înțelegea nici el. Nu înțelegea nici una din propriile reacții atunci cînd se afla lîngă ea.

– Te-am sărutat pentru că aşa doream, nu pentru că voiam ceva de la tine.

– M-ai sărutat şi ai fugit. Din nou ea îşi mişi ochii. Exact ca sîmbătă seara. Acum e rîndul meu să plec.

Încercă să-l ocolească, dar el întinse brațul şi o opri.

– Ce ai de gînd să-i spui lui Ralph?

– Să-i spun lui Ralph?

– Despre ce fac eu.

Ea rîse scurt.

– Cred că ar trebui să fii mai îngrijorat cu ce o să-i spui tu. Mama e cea care te-a văzut lucrînd aici. L-a sunat pe Ralph şi i-a spus. O să-i spui lui Ralph că-i investighezi compania?

– Nu.

Nu ştia ce o să-i spună lui Ralph, dar Micki avea dreptate, îi trebuia o scuză.

– Deci o să-l minți? Aşa cum m-ai mințit pe mine tot timpul.

– Nu te-am mințit. Îşi dorea s-o poată face să înțeleagă. Nu tot timpul, şi nu despre tot. Îmi placi, Micki. Aş vrea să te cunosc mai bine.

– Sigur. Ea privi în lungul străzii, apoi la el. Pot să plec?

– O să-i spui?

– Nu m-am hotărît încă.

– Iubito, e important să nu-i spui.

– Iubito? Vocea ei era amară, privirile reci. Nu sînt iubita ta.

Trecu pe lîngă el şi el n-o opri. Spusese şi aşa prea mult. Se întoarse şi o urmări din priviri îndreptîndu-se spre trotuar şi spre maşina albastră parcată acolo. Plecînd de lîngă el, Micki ştia că o priveşte. Oricît era de furioasă, plecarea aceea era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Ar fi fost mult mai fericită să se ascundă în brațele lui şi să uite de tot, dar asta nu se putea.

Izbi cu piciorul o piatră, apoi alta, aruncîndu-le în față. Una din pietre se opri în bordura trotuarului, alta se izbi de capota unei maşini. Sunetul o făcu să se cutremure. Nu voia să facă praf maşina cuiva. Tot ce dorea era să-l facă praf pe Kurt.

Lua-l-ar dracu'. O mințise. Se jucase cu ea, apoi o lăsase.

Se opri şi se întoarse cu fața la el. Era tot

acolo unde-l lăsase, privind-o.

– De ce nu m-ai sunat? strigă ea.

El făcu un pas către ea.

– Nu mi s-a părut corect, în situaţia dată. Te-aş fi sunat, mai tîrziu.

– A, şi tot ce-ai făcut în rest a fost corect?

– Nu.

Dacă ar fi încercat s-o ducă cu zăhărelul sau să-şi găsească scuze, ar fi plecat imediat. Dar acel cuvînt simplu o dezamorsă complet. Asta, şi faptul că-şi scosese ochelarii şi-i putea vedea ochii – îi sesiza durerea şi tristeţea.

Dorise adevărul. Ei bine, asta primea. Acum era rîndul ei. Porni încet spre el.

– Nu-mi place ce ai făcut.

El o urmări apropiindu-se, fără a-şi feri privirile.

– Nu-ţi pot reproşa asta.

– Dar, dacă Ralph e un escroc, vreau să ştiu, spuse ea, coborîndu-şi vocea şi oprindu-se la cîţiva paşi de el. Întîmplător, mama e îndrăgostită de el.

El încuviinţă din cap.

– Înţeleg.

– Mă îndoiesc de asta.

Nu voia ca mama ei să sufere. Nu din nou, şi nu din pricina bărbatului pe care-l iubea. Problema era cum avea să împiedice asta.

– Deci, ce facem?

– Ce *facem*? zîmbi Kurt. Tot ce am nevoie e să nu-i spui nimic mamei tale sau lui Ralph. Încă o săptămînă sau două.

– Ți-am spus, ei ştiu deja că lucrezi aici. Ralph o să se întrebe dacă l-ai mințit sîmbătă seara, de ce i-ai spus că aduni material pentru un articol şi i-ai pus toate întrebările acelea. Ea se opri, gînditoare, apoi continuă: Pe de altă parte mai e o posibilitate.

Kurt îşi ridică o sprînceană.

– Mîine seară e un *barbecue* la Ralph, care-şi sărbătoreşte aniversarea. Mama m-a rugat să vin. De fapt, mi-a ordonat – ar fi mai exact. Micki zîmbi: Va fi şi Tom acolo, sînt sigură. Mama pare hotărîtă să aranjeze ceva între noi doi.

– Ştii că nu-mi place Tom, spuse Kurt tăios.

– Nici mie.

Deşi n-ar fi putut explica de ce. Dacă era să aibă reacții negative în legătură cu cineva, acela ar fi trebuit să fie Kurt. Privindu-l însă în ochi, decise că-i plăcea. Şi că avea încredere în el.

– Vino cu mine mîine seară, spuse ea. I-ai dat lui Tom impresia că sîntem amanți. O să ne prefacem că sîntem într-adevăr. O să-i spun mamei că ştiam că lucrezi pentru *Tyler Construction*, dar m-am gîndit că o să se supere, aşa că am mințit-o. O să-i spun că am mințit şi sîmbătă seara la club, şi că într-adevăr erai acolo din cauza mea.

– Nu ştiu ce să fac, spuse el încet, de parcă ar fi cîntărit fiecare cuvînt. Ar fi o ocazie să intru la Ralph în casă, să vorbesc cu el, dar...

Cînd văzu că nu încheie, Micki îl îmboldi:

– Dar ce?

– Nu vreau să-ţi creez probleme.

Îi crease deja. Probleme emoţionale.

– Nu te gîndi la asta, vino să mă iei la şase, mîine seară.

– Cum să mă îmbrac?

Mama ei îi ceruse să poarte „ceva drăguţ" ca să-l impresioneze pe Tom. O tenta să încerce o mică rebeliune personală.

– Poartă pantaloni scurţi. Unii tăiaţi, dacă ai, spuse ea, şi porni spre maşină. Apoi, din nou, se opri şi privi înapoi. Nu uita, fac asta pentru mama, nu e cu adevărat o întîlnire. Sîntem doar doi oameni care se ajută unul pe altul.

– Înţeleg.

Ochii albaştri precum cerul o mîngîiară şi ea tremură, în ciuda căldurii. Poate că nu era o întîlnire adevărată, dar erau mai mult decît doi oameni care se ajutau unul pe altul.

Capitolul 7

Micki îşi petrecu restul zilei într-un fel de transă. Îşi ţinu lecţiile, aduse caii de pe cîmp ca să-i hrănească de seară, apoi le dădu drumul din nou. Înapoi acasă, făcînd duş, Micki se gîndi la ce-i spusese Kurt. Îl investiga pe Ralph, îi verifica compania.

Îl credea.

Acum totul se lega. Întrebările pe care i le pusese cînd venise prima oară fuseseră ca să vadă cum plătea Ralph pentru lecţiile lui Amy. În cursul serii petrecute la club, Kurt îl spiona pe Ralph, nu pe ea.

Şocul revelaţiei se stinsese. Îi venea să-şi dea palme pentru că nu-l întrebase mai multe cînd vorbise cu el în cursul zilei, pentru că nu-l încolţise să-i spună exact ce aflase.

Pînă cînd se uscă, îşi şterse părul şi-şi puse cămaşa de noapte *Garfield*, îşi formulase deja un

plan. Avea s-o sune pe mama ei, să facă rost de numărul hotelului unde stătea Kurt şi să-l caute. Avea să afle exact ce se întîmpla şi, dacă era ceva care s-o afecteze pe mama ei, cu sau fără permisiune, Ellen avea să afle.

În bucătărie, cu buclele ude atîrnîndu-i pe obraji, Micki formă numărul mamei ei.

După ce telefonul sună de cîteva ori, răspunse robotul. Enervată, lăsă un mesaj, rugînd-o pe mama ei să sune.

Nehotărîtă, Micki deschise frigiderul şi se uită înăuntru. Ar fi trebuit să fie flămîndă, erau ore de cînd mîncase ultima oară, dar nimic nu i se părea atrăgător. Avea un nod în stomac încă de cînd o sunase mama ei pentru prima oară în ziua aceea. Faptul că-l văzuse pe Kurt la şantier n-o ajutase cu nimic.

Nu mîncare îi trebuia ei.

Un ciocănit la uşă îi înnodă din nou stomacul şi-i acceleră bătăile inimii. Dintr-o singură mişcare, închise frigiderul, se uită la ceasul de pe aragaz şi la propria ei cămaşă de noapte roz. Era aproape ora nouă. Nimeni nu venea s-o vadă atît de tîrziu; nu era îmbrăcată pentru vizite.

Precaută, se duse la fereastra living-ului. De acolo se vedea casa mare, hambarul şi tot ce era între ele. Camionul lui Kurt era parcat în curte. Se apropie şi mai mult de fereastră şi se uită într-o

parte, ca să vadă intrarea.

Şi îl văzu.

Stătea în faţa uşii, şi-l vedea din profil.

Lui Micki i se uscă gura şi i se înmuiară brusc picioarele. În mai puţin de trei săptămîni, Kurt devenise o privelişte familiară şi totuşi rămînea un mister. Un mister care ameninţa să-i zgîlţîie lumea din temelii; care deja i-o zgîlţîise. Îi cunoştea sărutările şi atingerea mîinilor pe trup. Nu-l cunoştea însă pe el.

Din punct de vedere fizic era superb: forţa brută, dezlănţuită, ascunsă sub aspectul unui bărbat civilizat. Tricoul negru pe care-l purta era întins pe corp şi i se vedea fiecare muşchi al braţelor. Pînă şi picioarele păreau puternice în pantalonii scurţi, albi, care-i scoteau în evidenţă muşchii tari ai coapselor şi ai pulpelor. Purta pantofi de sport, fără ciorapi. Ochii îi erau acoperiţi de ochelarii de aviator.

Lui Micki i se opri răsuflarea cînd el se întoarse şi o privi. Nu-i putea vedea ochii, dar gura îi era încordată. Se îndepărtă de la fereastră şi, cu pulsul mai rapid decît al unui cîştigător de derby, strigă la el:

– Ce vrei?

– Să deschizi uşa!

– Nu sînt îmbrăcată pentru musafiri.

– Atunci îmbracă-te! strigă şi el. Vreau să vorbesc cu tine.

Şi ea dorise să vorbească cu el, mai devreme; acum nu mai era sigură.

– Despre ce?

– Despre... Vocea lui se mai înmuie. Despre Ralph.

Micki ezită. Bunul simţ îi spunea să-l trimită la plimbare. Ca o femeie singură să primească în casă, noaptea, un bărbat – şi încă unul pe care abia dacă-l ştia – nu era un lucru prea înţelept. Fuseseră femei violate aşa. Ucise.

Aceste gînduri pieriră la fel de repede cum i se năzăriseră. Kurt nu era genul care viola sau ucidea femei. Dacă ar fi fost, Micki i-ar fi căzut victimă demult. Nu, asta era exact ce dorise. Şansa de a vorbi cu el, de a afla mai multe despre ce-i spusese după-amiază. Îndrăzneaţă, strigă:

– Stai un minut, să mă schimb.

În dormitor, îşi schimbă cămaşa de noapte cu o bluză fără spate, albă, cu buline negre, şi cu pantaloni scurţi. Nu-şi mai bătu capul cu pantofi sau cu machiaj.

– Scuză-mă, spuse ea, deschizînd uşa de la intrare. Tocmai ieşisem de sub duş.

Kurt îşi plimbă ochii peste ea, de la buclele umede pînă la picioarele goale, trecînd peste păr-

țile intermediare cît putu de repede. Nu-şi dorea să se gîndească la ea ca la o femeie. Era furios pe ea. Îl înşelase, îl minţise. Făcuse praf două săptămîni şi jumătate de muncă.

Numai că nu se putea împiedica să se gîndească la ea ca la o femeie. Poate că pantalonii scurți o acopereau în mod decent, dar felul în care se lipeau de fundul ei şi îi dezgoleau picioarele făcuse să i se nască deja gînduri indecente în minte. Iar bluza pe care o purta nu era de nici un ajutor. Putea ea să creadă că nu avea piept frumos, dar lui unduirile ei i se păreau perfecte. Dacă se îmbrăcase aşa ca să-l excite, categoric reuşise. Pînă şi o privire scurtă fusese prea mult.

Pentru propria lui linişte, îi privi din nou fața. Nici asta nu era de folos. Lumina soarelui în asfințit se strecura în casă şi-i lucea în castaniul ochilor. Obrajii îi erau uşor îmbujorați, iar gura ei părea să-l invite. Chiar şi părul, încă, umed, îl chema să-l atingă.

Cu bruschețe, îşi făcu loc pe lîngă ea şi intră. Odată înăuntru, îşi scoase ochelarii şi trecu la subiect:

– Am fost concediat azi după-amiază.

Era sigur că ea era de vină. Ea trebuia să fie. Îi spusese ce făcea şi două ore mai tîrziu avea

hîrtiile de concediere.

– Eu n-am spus nimic, spuse ea, închizînd uşa şi privindu-l. Nimănui.

Se aştepta să vadă priviri vinovate. Nu vedea nimic de genul acesta. De fapt, părea chiar indignată că putuse sugera că ea ar fi de vină.

– Bine, dacă nu tu...?

– Ţi-am spus mai devreme că mama a fost cea care mi-a spus despre tine. Şi, înainte de a mă suna, vorbise deja cu Ralph.

El îşi aminti că ea îi spusese asta. Totuşi, fusese sigur că ea era de vină.

– Îmi pare rău, spuse ea, cu sinceritate. Nu am crezut că au să te concedieze.

– Şi mie îmi pare rău, spuse el. M-am grăbit cu concluziile. Ca de obicei.

– Ca de obicei, repetă ea, zîmbind.

– De fapt, s-a renunţat la mine. Era aproape amuzat. Nu este destul de lucru şi pentru mine, mi-au spus. A fost cam greu de înghiţit, totuşi, mai ales că în ultima vreme am făcut toţi ore suplimentare.

– Aş putea încerca să-l fac pe Ralph să te reangajeze. Poate că, dacă aş vorbi cu mama, m-aş ruga de ea, l-aş putea face pe Ralph să se răzgîndească.

Kurt scutură din cap.

– Nu-i nevoie. Cred că am aflat tot ce se putea de acolo.

– Adică?

El o studie o clipă. Ştia că Rick i-ar fi spus că făcea investigaţii pe o cale greşită, că n-ar fi trebuit să vină la Micki în seara aceea, că n-ar trebui să-i spună nimic. Poate că nu vorbise cu Ralph, dar ar putea s-o facă.

Kurt mai ştia şi că nu dădea doi bani pe ce i-ar spune Rick. Era în joc mai mult decît o investigaţie. Nu prea avea de ales. Se uită prin cameră, se hotărî la canapeaua de lîngă cămin şi se îndreptă spre ea.

– Vino lîngă mine, spuse el şi se aşeză, bătînd cu palma pe locul gol de lîngă el.

Nu era un ordin, dar Micki ştia că a se aşeza lîngă un bărbat care radia o masculinitate atît de flagrantă însemna să invite dezastrul. Alese deci scăunelul albastru din faţa lui, îşi strînse picioarele sub ea şi se scufundă în pîntecele protector al scaunului.

– Deci... spune-mi ce ai aflat..

– Că acum doi ani Ralph Tyler a plătit o grămadă de bani pe compania asta, că încă mai datorează o mulţime şi că tot ce a lucrat în trecut – mai ales materialele pe care le-a folosit – a fost de calitate mult mai bună decît ce face acum cu

apartamentele astea. Şi că nu numai calul şi lecţiile fiicei sale le plăteşte cu bani gheaţă, ci şi multe alte lucruri. Şi... Kurt făcu o scurtă pauză. Şi că s-ar putea să utilizeze un fel de contabilitate creativă.

– Cum ai aflat de asta? întrebă Micki. Vreau să spun, despre contabilitate.

El îşi feri privirea, amintindu-i lui Micki de expresia unui băieţel prins cu mîna în borcanul cu dulceaţă. O clipă îşi închipui că nu va primi nici un răspuns, apoi el o privi din nou.

– Am scos-o pe contabilă în oraş... de mai multe ori.

– O, ce drăguţ. Micki ştia că asta suna a gelozie, dar nu se putea abţine. Imaginea lui alături de o altă femeie o izbise ca un pumn.

– Micki... El se aplecă spre ea, dar Micki se adînci şi mai tare în fotoliu. Îndreptîndu-şi din nou spatele, el continuă: A trebuit s-o fac pentru a obţine informaţia de care aveam nevoie. Şi n-a fost vorba decît de afaceri. Nu i-am promis nimic, decît cîteva întîlniri, şi n- am făcut decît să o sărut de noapte bună.

Micki ştia ce înseamnă sărutările lui de noapte bună. Erau explozive. Cutremurătoare. Le folosise şi cu ea, şi ea, ca o proastă, îşi închipuise că însemnau ceva. Acum ştia că nu erau decît mij-

loace de a obține informații.

– Nu are nimic de-a face cu noi doi, continuă el. Ultima oară cînd m-am întîlnit cu Maureen a fost acum o săptămînă... înainte de a veni la grajduri. Înainte de a te vedea la club.

Micki îşi ridică mîinile.

– Hei, nu trebuie să-mi explici nimic. Înțeleg. Îți faci meseria. Dacă este nevoie îi faci curte unei femei...

Micki spera că sună ca şi cînd nu i-ar păsa. Problema era că-i păsa. Abia dacă-l cunoştea pe individ şi totuşi ideea de a-l şti cu o altă femeie o sfîşia. Încurcată, privi în lături.

– Nu fac curte cîte unei femei pe ici şi colo, spuse el. Maureen este singura femeie cu care m-am întîlnit ca să culeg informații.

– Da, sigur. Micki se întoarse din nou cu fața la el. Vrei să spui că n-ai venit aici ca să obții informații de la mine?

– Ba da... prima oară.

– Şi a doua oară, îi aminti ea.

– Şi a doua oară, recunoscu el. Dar a doua oară am înțeles că nu mă pot folosi de tine, nu în felul în care m-am folosit de Maureen.

– Da. Nu-l credea. Fusese folosită de prea multe ori, de prea mulți oameni, ca să mai creadă aşa ceva. Uite, hai s-o lăsăm baltă. Din punctul

meu de vedere, eşti cît se poate de liber să te vezi cu cine vrei, cînd vrei. Ai o treabă de făcut. Pentru că o afectează pe mama, te ajut. Asta-i tot ce e între noi.

Nu voia să mai vorbească de asta. Se lăsă pe spate şi-i susţinu privirea.

– Deci, ce facem acum?

El se relaxă, îşi întinse picioarele şi se uită la ea.

– Păi, ce ar trebui să fac eu, ar fi să scriu un raport negativ asupra lui Tyler şi să mă întorc la Boston, dar aici se petrece ceva care mă intrigă. Ceva care nu-i tocmai în regulă şi pe care nu pot să pun degetul. Chicoti: Cînd ai să mă cunoşti mai bine, ai să vezi că aşa sînt în tot ce fac. Mă preocupă detaliile.

Cînd Kurt spusese „să mă întorc la Boston", simţise un bolovan în stomac. O devasta ideea că el avea să plece, că nu avea să-l mai vadă niciodată. Dar comentariul „cînd ai să mă cunoşti mai bine" îi dădu speranţe.

– O să mai rămîi pe aici o vreme?

– Măcar încă vreo două săptămîni. Iniţial, trebuia să-mi iau vacanţă în perioada asta. Dar aş vrea să văd ce mai pot afla despre Tyler.

Două săptămîni nu erau de ajuns, dar era mai bine decît nimic.

– Deci vrei să mai continuăm cu planul nostru pentru mîine seară?

– Da, am putea. Se aplecă din nou spre ea: Ştii ce mă deranjează de fapt? Faptul că-mi place Ralph. Şi-mi place ideea lui. Pe hîrtie arată grozav.

– Mi-a vorbit mama despre asta. Mi-a spus că ar investi dacă ar avea bani.

Kurt se încruntă şi se ridică. Gînditor, se îndreptă spre cămin, privind la acuarela reprezetînd doi cai, care atîrna deasupra lui.

– Ar putea fi doar un *bluf*. Poate că e în căutarea unui fraier. Mama ta, sau noi. Pur şi simplu nu ştiu.

Se întoarse din nou spre ea.

– Ştii, dacă mîine seară o să ne prefacem că sîntem amanți, ar trebui să ştim ceva mai multe unul despre altul.

– Ca de exemplu? întrebă ea.

Ideea ca ei doi să fie amanți – chiar şi de a se preface – făcu să i se încordeze muşchii dintre picioare. Enervată, se mişcă în fotoliu.

– Ca, de exemplu, cînd au început să te intereseze caii?

Asta era o întrebare la care era uşor de răspuns.

– Nu-mi amintesc să fi fost vreun moment în care să nu mă intereseze. Cînd eram mică nu

visam decît că într-o zi o să am unul.

– Şi cînd l-ai avut pe primul?

– La 11 ani. Bunicul mi l-a cumpărat. Făcu o grimasă. Am crezut că face în sfîrşit ceva frumos. Tot ce a făcut a fost să-mi pregătească o dezamăgire.

– Cum aşa? întrebă Kurt, aşezîndu-se din nou pe canapea.

– La 16 ani, chiar înainte de a participa la un concurs foarte important, bunicul a vîndut-o pe Beauty. Mi-a spus că era a lui şi face ce vrea cu ea. Îi scăpă un suspin: Ce voia era să mă rănească.

– De ce?

Micki clătină din cap. Niciodată nu înţelesese prea bine asta.

– Bănuiesc că din cauză că mama îl rănise pe el.

– Sună ca şi cînd ar fi fost un nebun răzbunător.

– Subscriu la asta. Micki rîse, plăcîndu-i că el înţelegea. Acum, spune-mi despre copilăria ta. Despre părinţii tăi.

– Nu-s prea multe de spus. Spre deosebire de tine, eu am crescut într-o atmosferă de dragoste. M-am înţeles destul de bine şi cu fratele meu, deşi vedem lucrurile destul de diferit. Problema a fost că tata dorea ca noi să avem tot ce lui i-a

lipsit în copilărie, aşa că ne-a răsfăţat. John a suportat asta mai bine ca mine. Eu... Clătină din cap. Mă rog, eu am avut o perioadă de nebunie. Mulţi băieţi între 18 şi 25 de ani se ţin de distracţii, dar eu am dus asta la extrem. M-am tîrît prin anii de colegiu, iar cînd i-am terminat, am înnebunit complet. Am fost o dezamăgire pentru tata.

Micki îşi aminti că mai vorbise despre tatăl lui şi ce crezuse ea despre asta.

– V-aţi certat?

– Da. Cumplit. Mi-a spus că-mi risipesc viaţa.

– Şi aşa era?

– Pe de-a-ntregul. O spuse cu convingere. Tot ce voiam era să mă distrez.

– Iar el a murit înainte ca tu să te schimbi, spuse ea, înţelegînd deodată. Înainte de a-ţi lua o slujbă. Aşa e?

El încuviinţă din cap.

– Mi-am închipuit că o să fie întotdeauna acolo şi într-o seară ne-am certat. Tata s-a supărat şi a plecat la plimbare. O maşină a dat peste el şi a trecut mai departe. Nici măcar nu ştim cine a făcut-o.

– Şi te simţi vinovat, de parcă ai fi făcut-o tu?

El dădu din cap.

– Şi probabil toată lumea îţi spune că n-a fost vina ta, dar tu nu-i crezi.

El dădu din nou din cap, zîmbind uşor, şi Micki înțelese.

– La fel cum mama se simte vinovată pentru că bunica a paralizat, şi de asta a rămas aici toți anii aceştia.

Se întrebă dacă Kurt realiza că oftatul lui spunea întreaga poveste a iubirii dintre oameni, a înstrăinării şi a regretelor. Micki ştia că nu avea să se elibereze niciodată pe de-a-ntregul de sentimentul de vină, cum nici mama ei nu reuşise să o facă.

– Acum ar fi mîndru de tine?

Kurt nu răspunse imediat. În mod vizibil se gîndea, cîntărea. Analiza.

În cele din urmă, spuse:

– Cred că da. Cred că am devenit fiul pe care şi-l dorea.

– Eu cred că ai fost întotdeauna fiul pe care şi l-a dorit. Îl invidia pentru asta. Şi mai cred că tatăl tău ştie ce ai devenit... şi cît l-ai iubit.

– Sper că da.

Kurt se întoarse cu spatele, surprins de cît de multe îi spusese lui Micki, şi de cît de bine păruse ea să înțeleagă. Şi, destul de straniu, pentru prima oară avu sentimentul că tatăl său ştia într-adevăr ce devenise el. Întorcînd din nou privirea către ea, îi zîmbi:

– Bine, acum e rîndul tău să-mi spui ceva despre tine.

Continuară aşa, povestindu-şi una şi alta despre ei, cînd unul, cînd celălalt. Cînd ea îi povesti cum plecase de acasă la 17 ani şi muncise ca să meargă la colegiu, se simți vinovat. Viața fusese prea uşoară pentru el.

Faptul că amîndoi absolviseră studii de management era interesant, dar asemănările se opreau aici. Ea cînta la chitară şi din gură, în timp ce el nu avea talente muzicale. Ei îi plăcea campingul; el îl ura. El spera să-şi îmbunătățească jocul de golf; ea îşi dorea să cîştige finala Ligii Statelor Unite şi să aibă destui bani ca să-şi permită să dea lecții de călărie copiilor care nu aveau bani pentru asta.

Kurt nu-şi dădu seama cînd trecu timpul, numai că, la un moment dat, Micki se ridică şi aprinse luminile. Se bucură cînd ea se aşeză la loc şi continuă conversația. Kurt nu-i spuse cu ce se ocupa de fapt şi care era funcția lui în cadrul *Fundației.* I se păru că e mai bine să nu-i spună.

În plus, păreau a fi atît de multe alte lucruri de discutat, de la filmele favorite pînă la mîncărurile care nu le plăceau.

Cînd Micki îşi înăbuşi un căscat, Kurt înțelese că era obosită. Se ridică, îi întinse mîna, ea o

acceptă şi se ridică, trezindu-se la doar cîțiva centimetri de el.

– E timpul să te duci la culcare, doamnă, zise el, vorbind încet fără să-şi dea seama. Arată-mi dormitorul tău.

Ea făcu ochii mari şi o simți încordată.

– Vreau să spun, explică el, dacă o să ne prefacem că sîntem amanți, ar cam trebui să ştiu cum arată dormitorul tău, nu crezi? Ce mă fac dacă mama ta hotărăşte să mă pună la încercare şi mă întreabă ce culoare au perdelele şi în ce fel de pat dormi?

– Perdelele sînt albe, spuse Micki, grăbit. Şi patul e dublu. Cît se poate de obişnuit. Şi am o cuvertură înflorată, albastru cu verde şi...

Avea de gînd să-i descrie totul. Kurt se întoarse şi plecă, îndreptîndu-se spre dormitor.

– E dezordine acolo, spuse Micki, grăbindu-se să-l ajungă din urmă. De obicei este aşa. Mama spune că în grajdurile cailor mei e mai multă ordine decît la mine în dormitor.

El se opri în prag şi privi înăuntru. Micki se opri şi ea lîngă el, întrebîndu-se ce impresie îi făcea. Hainele ei murdare, purtate cu o zi înainte, zăceau pe jos unde le aruncase, alături de cămaşa de noapte *Garfield*. Un coş cu rufe curate stătea lîngă dulap. Avusese intenția să le pună la locul

lor, dar nu reuşise.

– Sînt o leneşă, recunoscu ea. Bunicul dădea întotdeauna vina pe tata, deşi mama spune că era un om foarte îngrijit. Cred pur şi simplu că trebuia să mă nasc bogată şi să am o cameristă.

Rîse stingherită, încurcată că se găsea atît de aproape de Kurt şi totuşi deloc dispusă să se mişte şi să-i arate că e încurcată.

– Deci l-ai văzut. Un dormitor tipic. Pat, comodă, noptieră. Baia e acolo.

Arătă spre uşa de pe cealaltă parte a holului.

– Pe ce parte a patului dormi? întrebă el.

– Pe partea asta, dinspre uşă.

Micki îşi dorea ca el să se întoarcă în camera de zi. Şi îşi dorea să fi făcut patul, ca să nu arate atît de tentant. Kurt mai aruncă o privire în jurul camerei, apoi se întoarse spre ea, sprijinindu-se de tocul uşii. Îi atinse blînd faţa, urmărindu-i cu degetul conturul bărbiei.

– Ştii, spuse el, am fi mult mai convingători dacă am fi cu adevărat amanţi.

Micki îşi simţi inima undeva în gît şi-şi ţinu răsuflarea. Da, striga trupul ei. O, da. Dar, chiar în timp ce asculta asta, zeci de argumente îi treceau prin minte. Era prea devreme. Abia dacă-l cunoştea. O să plece în două săptămîni. Nu era pregătită pentru o relaţie întîmplătoare. Avea să-i fie greu cînd se va termina.

Încet, clătină din cap.

El continuă să-i mîngîie fața. Ochii lui, albaştri ca lacul Michigan într-o zi senină şi fermecători ca o baghetă magică, o țineau în loc.

– În cazul ăsta, murmură el, va trebui să ne folosim imaginația.

Micki nu avea nici o problemă cu asta. Doar privindu-l îşi putea imagina cum ar fi să-l aibă lîngă ea... deasupra ei. Să-l simtă în ea, să-i simtă mîinile pe piele.

– Probabil că prima oară te-aş dezamăgi, recunoscu el, cu vocea mai nesigură ca de obicei. Aş termina prea repede. A trecut mult timp şi de fiecare dată cînd te văd...

Micki nu ştia ce i se întîmpla lui de fiecare dată cînd o vedea, dar ştia care era reacția ei de fiecare dată cînd îl vedea pe el. Privindu-i gura, îşi dori ca el să o ducă în pat, să o sărute pînă la inconştiență... să facă dragoste.

– Eu...

El îi puse un deget pe buze.

– Nu spune nimic. Înțeleg. Te grăbesc, îți cer mult şi prea curînd. Ai nevoie de timp. Cu vîrful degetului îi trasă conturul buzelor. Dar un cuplu care a făcut dragoste are ceva special, o anumită reacție a unuia față de celălalt. Un fel de a se cunoaşte unul pe celălalt. Ceva care se simte. Dacă vrem ca Ralph şi mama ta să creadă că

sîntem amanți, ar trebui măcar să avem idee de ce înseamnă asta.

O, ea avea idee. O idee foarte clară, care o întorcea pe dos şi îi oprea răsuflarea.

El îi puse mîna pe umăr, cu palma fierbinte pe pielea ei, şi contactul crea o legătură, dar şi o barieră. O lungime de braț îi separa, dar îi şi unea.

– Aş începe prin a te săruta, Micki.

Privirea lui se fixă pe buzele ei.

– Îmi place să te sărut. Îmi place felul în care se mişcă gura ta, îmi place gustul tău... felul în care te abandonezi.

„Abandonează-te acum", spuneau ochii aceia vrăjiți, şi ea îşi simți trupul arcuindu-se către al lui, îşi simți sînii umflîndu-se şi sfîrcurile întărindu-se sub bumbacul bluzei. Răsuflă tremurat şi o umbră de zîmbet se ivi pe buzele lui.

– Sigur, nu aş putea să te sărut fără să te ating. Să-ți ating fața, gîtul... Nu o atinse, dar privirea îi coborî: Ți-aş scoate bluza şi ți-aş săruta sînii. I-aş mîngîia. I-aş linge.

Kurt îşi trecu limba pe buze şi ea îşi imagină căldura şi umezeala acelei guri în jurul sfîrcurilor ei, buzele lui sugîndu-le.

– Kurt, gemu ea, dorindu-şi ca el să înceteze, dar dorindu-şi şi ca el să facă ceea ce sugera.

El îi ignora rugămintea, continuîndu-şi seducția verbală.

– M-ai atinge şi tu, mi-ai scoate cămaşa şi aş simți sînii tăi goi pe pieptul meu, şoldurile tale apăsate pe ale mele. Şi ai simți cît de mult te doresc.

Ea se forță să nu privească la pantalonii lui, ştiind ce avea să vadă. Simțind ce umedă era ea, era sigură că el era complet excitat, dorind-o cum îl dorea şi ea, aşteptînd eliberarea acelei tensiuni.

– Ce fel de chiloți porți? întrebă el. Din cei înalți sau din ăia care abia îți acoperă şoldurile?

Pentru o clipă nici măcar nu-şi putu aminti, iar cînd îi răspunse, fu şocată de cît de tare îi tremura vocea.

– Din cei înguşti, care abia acoperă şoldurile.

– Sînt mătăsoşi la atingere? El se apropie puțin: Cînd te mîngîi între picioare, sînt moi şi mătăsoşi? Eşti umedă?

– Da, îngăimă ea, simțind o scînteie fierbinte între picioare, numai la ideea de a simți mîna lui acolo. Închise ochii, luptîndu-se să-şi recapete controlul: Vreau să spun, da, sînt mătăsoşi.

– Ți i-aş scoate, iar tu m-ai dezbrăca pe mine, continuă el. Ai vedea ce faci din mine, cît de tare sînt. Ai întinde mîna şi m-ai atinge. Atinge-mă, repetă el blînd, şi linia dintre iluzie şi realitate se topi.

El era atît de aproape, răsuflarea îi era întretăiată, căldura trupului se amesteca cu fierbințeala

trupului ei, parfumul lui umplîndu-i mintea cu imagini de trupuri goale, înlănțuite într-un pat. Fără să se gîndească, întinse mîna. Materialul pantalonilor lui era aspru şi fierbinte.

– O, Micki...

Kurt gemu şi o trase mai aproape, prinzîndu-i mîna între picioarele lui, gura lui acoperind-o pe a ei.

Sărutul lui era un amestec de pasiune dezlănțuită, frustrare şi dorință. Ea îşi frecă palma de el şi el îi răspunse împingîndu-şi limba şi mai adînc în gura ei. Îşi uitară toate inhibițiile, îşi ignorară îndoielile şi ezitările. Ea oferea şi el accepta, mîna ei se mişca mai repede, mîngîind, dezmierdînd. Plăcerea lui era plăcerea ei. Eliberarea lui era darul ei.

– O, Doamne, murmură el, şi-i prinse mîna într-a lui, oprind-o. Încă o clipă şi mă fac de rîs.

Absența buzelor ei peste ale lui o făcea să simtă că ea se făcuse de rîs. Desfrînată. Să pună mîna aşa pe un bărbat nu era normal pentru ea. Să se frece de el. Îşi trase mîna.

– Eu...

– Nu spune nimic, zise el şi o luă în brațe. Lasă-mă să te țin în brațe. Te rog.

Ea îl lăsă, sprijinindu-se de el. Nu spuseră nimic. Numai zgomotul răsuflărilor lor precipitate umplea camera.

Trecu o vreme pînă cînd el se îndepărtă de ea şi o privi.

– Te simți bine?

Ea dădu din cap.

– Am mers mai departe decît am intenționat. Vocea lui era încă alterată de patimă. Dar a fost bine.

– Mă bucur, spuse ea timid.

Amîndoi aveau încă hainele pe ei, dar făcuseră totuşi dragoste, chiar dacă nu fizic. Ea ştia, şi ştia şi el.

Cînd Micki se uită la el, Kurt o privea, cu o expresie îngrijorată. Ea se forță să zîmbească.

– Vrei să fac ceva pentru tine? întrebă el.

– Nu, răspunse ea, prea repede, pentru că gîndul la mîinile lui atingînd-o făcea să i se taie picioarele. Kurt?...

Nu termină.

– Mulțumesc, spuse el blînd.

Ea dădu din cap, apoi se trase de lîngă el.

– Cred că acum ar fi mai bine să pleci.

El aruncă o privire spre pat şi Micki înțelese că se gîndea ce s-ar putea întîmpla dacă nu pleca, dacă o săruta din nou. Îşi ținu răsuflarea.

Încet, el îşi mută privirea din nou la ea, apoi zîmbi şi păşi peste prag.

– Mîine seară la şase. Corect?

– La şase. Şi luăm maşina mea, face mai puțin

zgomot ca a ta.

– Ai auzit maşina mea astă-seară? O strînse de umeri, apoi îi dădu drumul. Nu, n-ai auzit-o. Pentru că am reparat toba de eşapament. Şi uşa care scîrţîia. Dar putem s-o luăm pe a ta.

Încă un sărut scurt, apoi plecă. Micki îl urmări din prag, auzind doar sunetul înfundat al motorului, care se amesteca cu zgomotele nopţii. Rămase privind multă vreme după ce nu se mai văzură luminile roşii ale maşinii. Cînd o bîzîi un ţînţar, se întoarse, în fine, şi intră în casă, golită de emoţii şi complet confuză. Avea să-l vadă din nou în mai puţin de 24 de ore şi împreună aveau să joace şarada aceea în faţa mamei ei, a lui Ralph şi a lui Tom.

Capitolul 8

Micki vorbi cu mama ei a doua zi de dimineaţă, şi o sună ea, din moment ce mama ei nu-i răspunsese la apeluri. Să-i spună că Kurt e iubitul ei se dovedi a nu fi atît de greu pe cît se aşteptase, dar, pe de altă parte, după ce făcuseră cu o seară înainte, Micki nu era prea sigură că mintea. Ore întregi, înainte de a adormi, încercă să-şi explice ce se întîmplase în minutele acelea, la uşa dormitorului ei. Încă nu-şi putea explica şi, în seara aceea, cînd Kurt veni s-o ia, era nervoasă şi încordată, nesigură pe vorbele şi pe purtarea ei.

Primul lucru pe care îl făcu Kurt fu să citească mesajul de pe tricoul ei.

„Călăreţii de dresaj o fac cu mult stil"?

Privirea lui alunecă pe ea, peste pantalonii scurţi făcuţi dintr-o pereche tăiată de jeanşi, pînă la sandalele albe, apoi reveni la faţa ei.

– Întotdeauna mi-au plăcut femeile cu stil.

– Bine. Micki zîmbi şi îşi compusè o atitudine cît putu de naturală şi de relaxată: Pentru că, scumpule, în manejul de dresaj am stil. Eşti gata?

– Sînt gata, dar dacă vrei să luăm maşina ta, trebuie să-ți schimb un cauciuc. Ai o pană.

– Am băgat de seamă.

Observase cu o oră în urmă, şi nu fusese deloc încîntată. Un cauciuc nou avea să-i greveze şi mai tare bugetul şi aşa chinuit.

– Putem s-o luăm pe-a ta? O să văd mîine cum rezolv cauciucul.

– Nici o problemă.

Micki se aşează pe locul din dreapta şi privi în jur. Interiorul camionetei ei era plin de afişe de concursuri, teste vechi de dresaj, echipament pentru cai şi ceşti goale de cafea. La el totul era curat şi ordonat. Avea sentimentul că era diferită de acest bărbat ca ziua de noapte.

– Mă aşteaptă? o întrebă Kurt pe drum.

– Te aşteaptă. Mama a fost categoric surprinsă cînd am sunat şi am întrebat-o dacă te pot aduce şi pe tine. La început a crezut că vrei să vii ca să-l rogi pe Ralph să-ți dea slujba înapoi. Am asigurat-o că nu eşti supărat şi că ai înțeles că erai ultimul angajat şi că, dacă trebuia dat cineva afară, acela erai tu. I-am zis că nu am spus nimic despre tine înainte pentru că mă temeam că nu o să fie de acord.

– Şi ea ce a răspuns?

Micki zîmbi strîmb:

– Că am avut dreptate. N-ar fi fost şi nu este de acord. Dumnezeule, ar fi trebuit să auzi ce predică am înghiţit despre bărbaţii care încearcă să mă stoarcă de bani şi despre cît de credulă sînt. Îmi venea să-i spun că ea e cea care trebuie să-şi facă griji despre asta.

Kurt se încordă şi în priviri îi apăru îngrijorarea.

– Ce i-ai spus, exact?

– Nimic; doar cînd a remarcat că nu ai serviciu, i-am atras atenţia că ai avea dacă Ralph nu te-ar fi dat afară. Micki rîse, amintindu-şi: După cum s-a bîlbîit mama, am impresia că ea e vinovată de asta. Deci, dacă îţi vrei slujba înapoi, cred c-o poţi obţine.

El clătină din cap.

– Cîteva săptămîni de muncă fizică au fost bune, dar am aflat tot ce aveam nevoie. Dacă nu am serviciu, o să am mai mult timp liber.

Mai mult timp pentru ce? se întrebă ea.

– Mama era foarte supărată că locuieşti într-un motel, continuă Micki.

Mama ei revenise de cîteva ori la chestiunea asta.

– I-am spus că o să-ţi iei un apartament cît poţi de repede şi că plănuiseşi să stai cu fratele tău, dar v-aţi certat. Îl privi nervoasă: Sper că nu

te deranjează, dar, dacă tot mințeam, m-am gîndit să înfrumusețez un pic povestea. I-am spus că te-ai decis să-i plăteşti nepoatei tale lecțiile de călărie şi că aşa ne-am cunoscut. I-am mai zis şi că ai venit la grajduri mult mai înainte decît îi spusesem.

Micki nu era sigură că mama ei crezuse asta.

– Oricum, i-am spus că pe fratele tău l-a supărat ideea de a-i oferi nepoatei tale lecții de călărie, cînd el îi spusese că nu se poate, că v-ați certat şi tu te-ai mutat.

– Povestea îmi sună bine, zise Kurt. Ai spus ceva despre seara de la club?

– O, sigur că da. Ellen o torturase cu seara aceea. N-a uitat că i-ai spus că eşti scriitor şi faci cercetări. I-am zis: „Ce te aşteptai să spună, mamă? Că e iubitul meu"? I-am zis că ne certasem şi, cînd ai aflat că cinam cu Tom, te-ai hotărît să-ți faci apariția. Am întrebat-o ce ar fi făcut în situația ta. Erai un nepoftit şi stăteai lîngă şeful tău. A fost de acord că era jenant.

Micki îi spusese mămei ei mult mai multe, dar nu avea intenția să i le repete lui Kurt. Unele din aceste lucruri erau prea adevărate: cum o excitase Kurt de prima oară cînd se întîlniseră. Cît de bine se simțea cu el. Că nu-i păsa cum îşi cîştigă existența.

– Mi-am cerut scuze, continuă ea, pentru că am

mințit-o în legătură cu tine, apoi am întrebat-o din nou dacă te pot aduce astă-seară. I-am spus că ar avea ocazia să te cunoască.

– Şi a răspuns da, bănuiesc.

– La început n-a fost prea entuziasmată. Cum ți-am spus, avea ideea fixă de a mă combina cu Tom. Şi mi-a zis că va trebui să vorbească cu Ralph, ceea ce cred că a făcut. Cînd m-a sunat din nou, era foarte încîntată de idee. Mi-a spus că e perfect.

Kurt chicoti:

– Ceea ce înseamnă că astă-seară nu se vor prăji doar fripturi.

– Probabil că ai dreptate, spuse Micki, oftînd.

Nu avea să fie o seară uşoară. Mama ei şi Ralph aveau să-i urmărească pe ea şi pe Kurt ca ulii, aveau să le pună întrebări. La rîndul lor, ea şi Kurt aveau să-l urmărească pe Ralph, să asculte tot ce spunea şi să-l evalueze. Iar ea avea să-l urmărească şi pe Kurt, şi să se întrebe dacă era prea credulă şi dacă era bine să creadă tot ce îi spunea.

Întrebările pe care i le pusese mama ei în dimineața aceea o puseseră pe gînduri.

El îi aruncă o privire:

– Nervoasă?

– Un pic.

El se întinse şi o prinse de mînă, strîngîndu-i

uşor degetele. Apoi chicoti:

– Şi eu.

Micki nu credea. Kurt părea complet relaxat şi stăpîn pe sine.

După felul în care se uită Ralph la amîndoi cînd le deschise uşa, Micki înţelese că aveau motive să fie nervoşi. Strînse mîna pe care i-o întinse Kurt, dar avea o ţinută ţeapănă, iar privirea pe care o aruncă şortului şi pantofilor sport ai lui Kurt era departe de a fi aprobatoare.

– La mulţi ani, Ralph, spuse Micki, şi-i întinse felicitarea şi cadoul pe care le adusese.

– Mulţumesc, răspunse el formal, făcînd un pas înapoi ca ei să poată intra. Tom, Amy, mama ta şi familia Conroy sînt deja în curte. Nu vă aşteptam decît pe voi ca să punem fripturile la făcut.

Posesiv, Kurt o luă pe Micki pe după umeri.

– Drăguţ din partea ta să mă inviţi.

Ralph îi aruncă o privire lui Micki, apoi lui Kurt.

– N-am prea avut de ales. Intră.

Îi conduse prin casă către curtea interioară.

Micki îl privea pe Kurt. Ca un şoim, îşi roti încet capul, uitîndu-se în jur, cu ochi atenţi la tot ce vedea. Îşi putea imagina calculele rapide care aveau loc în capul lui. Casa, mobila şi toate celelalte erau categorisite şi evaluate.

De fapt, ea mai fusese la Ralph acasă şi i-ar fi

putut povesti lui Kurt multe din cele pe care le vedea.

Ralph locuia într-o casă colonială frumoasă, cu două etaje, fără îndoială decorată de un profesionist care încercase să dea camerelor o tentă feminină accentuînd mobilierul întunecat şi greoi prin multe nuanţe de galben şi verde pastel. Cu toate astea, casa avea un aer masculin. Dormitorul lui Ralph era la parter, în timp ce al lui Amy şi al lui Tom erau la etaj. Tot la parter mai era şi un living-room despre care mama ei spunea că nu era niciodată folosit, o cameră mare, o sufragerie, o baie şi o bucătărie. Din cîte îi spusese Ralph, înţelesese că la subsol – pe lîngă boiler, sistem de încălzire şi maşină de spălat – mai era şi un birou şi un atelier ale lui Ralph.

Chiar în clipa cînd intră în curtea interioară, Micki îi văzu pe familia Conroy. Erau oameni cu puţin peste 60 de ani, amîndoi cam de aceeaşi înălţime, ambii uşor supraponderali, cărunţi, şi cu ochelari. El purta pantaloni gri şi o cămaşă golf albastră; ea avea pantaloni gri şi o bluză înflorată, albastru cu verde.

– Gemenii, murmură Kurt, oprindu-se lîngă ea.

Ea zîmbi şi îşi luă privirea de la prietenii de o viaţă ai lui Ralph pentru a se uita la mama ei. Ellen stătea pe un scaun alături de Tom şi în ochii ei Micki văzu aceeaşi privire pe care o văzuse la

bunicul ei. Suspiciune şi dezaprobare. O senzaţie de spaimă se prelinse ca un cub de gheaţă de-a lungul spinării, şi-şi dori să nu-i fi venit ideea de a se preface că Kurt era iubitul ei. Nu avea să meargă. Mama ei îşi va da seama de minciună într-o secundă.

Iar Ralph?

Micki se uită la el. Era îmbrăcat cu pantaloni de comandă şi o cămaşă scumpă. Pantofii erau de piele fină. Categoric nu arăta ca un escroc. Nu, arăta ca un om de afaceri care-şi putea permite haine costisitoare, care avea destui bani pentru a-i cumpăra fiicei sale un cal şi pentru a-i plăti săptămînal lecţii de călărie, fie cu bani gheaţă, fie cu cecuri, fie cu cărţi de credit.

Şi, dacă Ralph era un escroc, de ce s-ar fi legat de mama ei? Deşi avocaţii erau încrezători că pot obţine o sumă onorabilă pentru ea, nu aveau nici o garanţie cînd o puteau face. Sau măcar ce sumă avea să fie.

Micki se temea că făcuse o mare greşeală ascultîndu-l pe Kurt. El era escrocul, cel care spunea minciuni, care-şi schimba povestea în cinci minute, care apărea în cele mai neaşteptate momente... sau deloc. Care o zăpăcea. Care o fermeca atît de mult.

– Drăguţ din partea dumneavoastră să mă invitaţi, doamnă Bradford, îl auzi spunînd şi se uită

din nou la mama ei.

Ellen îi zîmbi ca o pisică unui şoarece.

– Întotdeauna îmi place să-i cunosc pe prietenii fiicei mele. Şi te rog, spune-mi Ellen. Ţi-l aminteşti pe Tom, nu?

Se întoarse puţin şi făcu un gest către Tom.

– Sigur. Kurt se îndepărtă de Micki şi întinse mîna spre Tom: Îmi cer scuze pentru seara aceea. Nu eram în cea mai bună formă.

Pentru o clipă, se păru că Tom avea să ignore mîna întinsă şi Micki se întrebă ce avea să facă Kurt.

Apoi Tom se ridică şi-i strînse mîna, chicotind:

– Nici eu nu pot spune că am fost la înălţime.

Fură prezentaţi cei doi Conroy, apoi Amy. Ralph se aşeză în spatele barului portabil, lîngă grătar şi le oferi băuturi. Micki ceru un pahar de vin, apoi se întrebă dacă fusese înţelept din partea ei. Vinul o făcea întotdeauna să-şi dea drumul la gură, iar în searea aceea nu voia să spună prea multe.

Avea sentimentul că şi Kurt gîndea la fel. El ceruse o băutură răcoritoare.

Erau ca doi peşti într-un borcan de sticlă. Micki plecă de lîngă mama ei şi se îndreptă spre familia Conroy. Kurt o urmă, se opri lîngă ea şi-i trecu un braţ în jurul taliei. Şoldul lui îl atingea pe al ei, şi Micki ştia că ar fi trebuit să-l atingă şi ea, că ar fi

trebuit să se poarte ca şi cînd ar fi fost îndrăgostiți nebuneşte. Doar aşa povestise.

Numai că acum nu mai era sigură că doreşte să joace jocul acela.

Bîndu-şi vinul, studia asfaltul de sub picioare. Kurt răspundea la majoritatea întrebărilor şi ea era impresionată de cît de uşor o făcea. Minciuni. Le spunea atît de convingător încît, dacă n-ar fi ştiut despre ce e vorba, l-ar fi crezut.

Sigur, uneori spunea chiar adevărul. Ca de exemplu, cum se cunoscuseră. Tom se amuză cînd Kurt spuse că nu e uşor să priveşti o femeie sexy dînd lecții de călărie atunci cînd porți pantaloni strîmți. De fapt, Tom rîse în hohote cînd Kurt spuse că e *tare* greu. Iar ea îşi amintea cum stătuse Kurt în spatele unei şei, în după-amiaza aceea, şi cum ținuse o revistă în poală cînd intrase ea în birou.

– Nu mi-ai spus asta niciodată, spuse ea, timid, jucînd rolul iubitei.

– Nu ne cunoşteam atît de bine... atunci.

Avea vocea răguşită şi o mîngîie cu degetul de-a lungul brațului, sugerînd tuturor că acum o cunoştea destul de bine.

Amintirea lui din noaptea trecută – amintirea a ceea ce se întîmplase – o făcu să se înfierbînte. Şortul şi tricoul i se părură deodată prea grele şi Micki îşi feri privirea, doar ca să întîlnească ochii

mamei sale. Expresia de suspiciune devenise îngrijorare. Mama ei credea că ea şi Kurt erau amanți.

Micki şi-ar fi dorit să ştie ea însăşi ce să creadă.

Pînă se făcură fripturile, Kurt căpătase convingerea că toți credeau că se culcă cu Micki. Familia Conroy părea să-i accepte ca cuplu, Tom nu se uitase nici măcar o singură dată la Micki ca la o bucățică bună de înhățat, iar Amy întrebase deja cînd aveau de gînd să se căsătorească.

Întrebarea o făcuse pe mama lui Micki să tresară, dar răspunsul lui, că nu discutaseră asta, păru să o liniştească. Totuşi, punea pariu că Ellen Bradford avea să verifice fiecare cuvînt pe care-l spusese el. Dacă voia să mai afle ceva despre Ralph, trebuia s-o facă repede.

În clipa cînd Ralph îşi termină treaba de bucătar şi se aşeză, preluă frîiele conversației.

– Doamne, chiar am dat de bani în ultima vreme, îi zise lui Roger Conroy. Ți-a spus Tom despre *Raintree Enterprises*?

Roger clătină din cap, privind la Tom. Tom se uită imediat la tatăl său.

– Tată, te-am rugat să nu spui nimic despre *Raintree*.

– Păi, mi-ai spus să nu bat toba prin tot oraşul.

Ralph se uită încurcat în jurul mesei apoi se fixă asupra fiului său: Dar Roger e cel mai bun prieten al meu... iar Ellen ştia deja de asta. Pentru o clipă se uită la Kurt, apoi înapoi la Tom: Ce se poate întîmpla rău?

Tom oftă şi se uită la fiecare din ei, de parcă ar fi încercat să se hotărască. În cele din urmă, ridică din umeri:

– Nimic, bănuiesc. Cum ţi-am spus şi înainte de a cumpăra acţiuni, vînzările se încheie curînd. Zîmbind, mîndru, se uită la Roger: Cred că tata dă lovitura cu asta. O să-şi dubleze banii într-un an.

La început sunase ca o bună lovitură de bursă şi Kurt ascultase doar cu o ureche. Îi era mai uşor să se concentreze la femeia aşezată lîngă el, al cărei parfum uşor se amesteca cu propria ei mireasmă şi-l hărţuia pînă la a-l scoate din minţi. Părea să se bucure de fiecare înghiţitură de mîncare, cel puţin pînă cînd se aplecă înspre ea şi-i suflă în buclele de pe ceafă. Atunci, ea se opri din mîncat, o auzi trăgîndu-şi răsuflarea şi o văzu înţepenind. După aceea, abia dacă se atinse de friptură şi, cînd se uită la el, cu ochii ei întunecaţi, înţelese că lui nu-i era foame... cel puţin, nu de mîncare. Ce-şi dorea era să fie cu ea în pat, să facă dragoste cu ea.

– Tare aş vrea ca avocaţii să se grăbească şi

să-mi rezolve treburile ca să pot intra şi eu în afacere, spuse Ellen.

Micki îşi luă imediat ochii de la el şi privi peste masă la mama ei.

– Mamă, despre ce vorbeşti?

– Despre bani. Ellen îşi ridică bărbia: Ce-o să-mi rămînă după ce avocaţii îşi iau partea nu o să-mi ajungă ca să fac tot ce intenţionez şi să mă duc peste tot unde vreau. Pe de altă parte, dacă i-aş putea dubla...

– Într-o afacere dubioasă? întrebă Micki, suspicioasă.

– *Raintree Enterprises* nu-i o afacere dubioasă, spuse Ralph. Dacă ar fi fost, n-aş fi investit eu însumi.

– Am prospectul jos, zise Tom, ridicîndu-se. Vi-l aduc.

Micki era clar îngrijorată şi acum, că era atent la conversaţie, Kurt n-o putea învinovăţi. Avusese de-a face cu destui oameni buni de gură ca să recunoască un escroc, atunci cînd îl vedea. Ralph şi Tom începuseră prin a spune că nu erau decît puţine acţiuni şi că Ralph fusese norocos că intrase în afacere. Acum povestea se schimbase şi ar fi pus pariu că, dacă Ellen ar fi putut face rost de bani, în mod miraculos ar fi reuşit să cumpere nişte acţiuni *Raintree*.

Prospectul pe care îl aduse Tom şi-l lăsă să

circule în jurul mesei părea destul de corect.

Kurt îl studie cît putu de mult, memorînd detaliile esențiale: numele companiei, adresa, numărul de telefon şi numele membrilor consiliului de administrație. În ultimii zece ani, se ocupase de investițiile *Fundației*, dar nu auzise niciodată de această companie. A doua zi avea să dea cîteva telefoane. Dacă *Raintree Enterprises* era în urcare, unul dintre prietenii lui borkeri trebuia să ştie despre ea.

Roger Conroy studie şi el prospectul. Ellen îşi aruncă doar ochii peste pagini şi Kurt observă că nu avea idee ce citeşte. Ellen era cea mai potrivită țintă pentru un şarlatan. Fusese înşelată odată, cu 30 de ani în urmă, şi se părea că era gata să fie înşelată din nou.

– Cred că ar trebui să mă duc la toaletă, spuse Kurt, ridicîndu-se de la masă. Mă scuzați o clipă?

Ceilalți continuară să discute despre *Raintree Enterprises*, dar Micki se uită la el. Îi făcu cu ochiul, apoi intră în casă.

Nu avea nevoie să se ducă la toaletă şi se îndreptă către uşa de care era sigur că duce la subsol. În loc de asta, găsi o debara. A doua uşă pe care o încercă dădea spre o scară. Aprinse lumina şi închise uşa în urma lui, apoi coborî treptele. Cînd ajunse la capătul lor, văzu ce căuta. Într-un colț al subsolului era un banc şi o comodă

neterminată. Pe banc şi pe zidul de deasupra lui erau o mulțime de unelte. În celălalt colț al camerei era un birou, trei scaune şi două fişete. Sertarul din mijloc al biroului era deschis.

Kurt tocmai începuse să răscolească printre hîrtiile din sertar cînd auzi uşa de sus deschizîndu-se. Rapid, înconjură biroul şi se îndreptă către mijlocul camerei. Tom era la jumătatea scărilor cînd Kurt strigă:

– Nu pot să găsesc baia nicăieri. Voi cum vă descurcați, folosiți o baie în aer liber?

– Ce cauți aici? întrebă Tom brutal, privind direct la birou.

– O toaletă. Kurt se îndreptă către scări, continuînd să se uite în jurul camerei. Am crezut că o găsesc aici.

– E sus, chiar lîngă bucătărie. Tom rămase unde era, îl privi o clipă pe Kurt, apoi continuă să coboare scările. În mînă ținea prospectul pe care îl arătase la masă. Îl băgă la loc în sertarul biroului, aruncă o privire la Kurt, apoi închise sertarul.

– Mă rog, să văd dacă de data asta o găsesc, spuse Kurt, şi se grăbi în sus pe scări.

– Ai face bine, îl auzi pe Tom mîrîind.

Tom era deja la masă cînd Kurt se întoarse şi se aşeză lîngă Micki. Individul îl fixă suspicios şi Kurt oftă, parcă uşurat. Micki se uită la el, ridicînd

uşor o sprînceană.

Se adusese tortul, ornat cu lumînări, şi toată lumea cîntă *Mulți ani trăiască* pentru Ralph. Făcu un spectacol întreg cînd îşi puse o dorință şi îi dădu mamei lui Micki un sărut lung. Îi spuse ceva ce Kurt nu auzi, apoi, în timp ce Ellen servea tortul, Ralph deschise cadourile. Mai tîrziu, servi din nou băuturi. Kurt acceptă invitația lui Ralph la un pahar de coniac. După ce trecuse pe lîngă el în subsol, simțea că are nevoie.

Pe la ora 11, cerul era un acoperiş de stele sclipitoare, licuricii aducînd scînteierile mai aproape, apărînd ici şi colo, ca nişte spiriduşi dansatori. Cărbunii pentru *barbecue* deveniseră tăciuni, dar mirosul de ars şi friptură încă mai persista în aer. Conversația trecuse la chestiuni mai obişnuite – jocul de golf şi vremea. Micki căscă şi Kurt o privi acoperindu-şi gura cu mîna, în timp ce genele lungi, mătăsoase, îi mîngîiau obrajii.

Cu cît stătea mai mult în preajma ei, cu atît îl impresiona mai mult. Doamna era isteață, se descurca în societate şi avea un foarte ascuțit simț al umorului. Se vedea că e îngrijorată pentru mama ei, şi nu era de mirare. Cel puțin, avea sentimentul că-i putea fi de ajutor. Acum, că avea numele unei companii, nu-i va lua mult timp ca să afle ce avea Ralph de gînd.

Micki îşi lăsă capul pe spate, cu ochii grei de

somn, şi un fior de dorinţă îl izbi ca un baros. Ar fi vrut s-o ţină în braţe şi să-i sărute ochii aceia obosiţi. Să-şi treacă degetele prin părul ei.

Să o iubească. Să facă dragoste cu ea.

Micki văzu dorinţa licărind în ochii lui Kurt şi-şi feri privirea. Însă, încet, şi-o întoarse la el. El o privea încă, iar expresia de pe faţa lui o făcea să se încălzească pe dinăuntru, provocîndu-i o senzaţie de ameţeală. În curînd aveau să plece, să se întoarcă la ea acasă. Şi apoi?

Trase aer adînc în piept.

– Obosită? întrebă el blînd.

– Da.

Îşi puse mîna la gură. Era mai bine dacă el credea că de oboseală îşi pierduse răsuflarea. Mai sigur.

– A fost o zi lungă şi mîine trebuie să mă scol devreme. Am două eleve care au hotărît că trebuie să vadă un răsărit de soare călare.

– Hai să mergem, şopti el, şi-şi dădu la o parte scaunul.

Micki îi promise mamei ei să o sune a doua zi după-amiază, apoi amîndoi îşi luară rămas bun. În clipa în care se găsiră în camioneta lui Kurt, ea se întoarse către el:

– Ai avut dreptate. Ralph pregăteşte ceva.

– Aşa mi s-a părut şi mie.

– Deci ce *facem*?

El zîmbi şi o apucă de genunchi:

– Ce facem? Parcă eu eram investigatorul.

– Bine, ce faci tu? Ai găsit ceva dubios cînd te-ai dus la baie?

– Nu. Am aflat însă că nu sînt James Bond. Tom aproape că m-a prins scotocind în biroul din subsol. Am nevoie să intru în casa asta cînd nu-i nimeni în preajmă.

– S-ar putea să te ajut. Se lăsă pe spătarul scaunului. Să mă gîndesc.

Pînă ajunseră la ea acasă, nu-i venise nici o idee. Cînd Kurt opri motorul, gîndurile i se îndreptară la ce avea să se întîmple, nu la cum să facă să intre în casă. El se răsuci în scaunul uzat şi-i cuprinse umerii cu braţul. Privirea din ochii lui îi spunea să se ferească şi Micki ştia că ar trebui să o asculte.

– Cred că a mers destul de bine astă-seară, spuse el încet şi se întinse să o mîngîie cu vîrful degetului de-a lungul braţului. Cred că toată lumea ne-a acceptat ca iubiţi.

– Aşa s-a părut.

Deodată, respiratul devenise ciudat de dificil şi vorbele ei nu mai erau decît un scrîşnet. Neatentă, îşi umezi buzele, apoi privi în jos, oriunde numai în ochii lui nu. Mesajul lui era clar. Voia să facă mai mult decît să se joace.

– Nu ai de gînd să mă inviţi înăuntru?

Ea tremura şi ştia că el simte. Încet, îşi ridică ochii:

– Nu cred.

– Ne-ar fi bine împreună.

Ea era sigură de asta. Şi şi-ar fi dorit să aibă destulă încredere în el pentru a afla dacă aşa era.

– Trebuie... trebuie să te cunosc mai bine.

El păru să înţeleagă. Puse din nou mîna pe volan şi privi prin parbriz afară, în noapte.

– Cînd pot să te mai văd?

– Nu ştiu. Îşi trecu în revistă programul de a doua zi: Poate mîine seară.

Nu părea mulţumit să aştepte atît.

– Dar mîine dimineaţă? Pot să merg la plimbarea aceea cu tine?

Cererea lui o surprinse.

– Călare?

– Întotdeauna mi-am dorit să văd răsăritul soarelui de pe cal.

– Bine, spuse ea, apoi îl avertiză: O să fie foarte devreme.

Capitolul 9

Devreme nu era nici pe departe termenul potrivit pentru ora la care trebui să se trezească, şi, cînd Kurt se îndreptă către grajduri, nu era pe drum nici o maşină.

Atmosfera era atît de umedă încît deasupra şoselei atîrna o perdea de ceaţă groasă, care reflecta luminile farurilor şi transforma peisajul din jur într-un imperiu al misterului. Încetini ca să evite un animal care traversa drumul şi auzi orăcăitul broaştelor din mlaştini.

Cînd opri în faţa hambarului, cerul de-abia începea să se lumineze de ziuă şi o strălucire fantomatică răsărea deasupra pădurii, dinspre est. Crezuse că întîrziase, dar în curte nu mai era nici un vehicul în afară de camioneta lui Micki, cu cauciucul ei dezumflat. Coborî din maşină şi se grăbi către hambar.

Micki băga un cal în boxă. Era îmbrăcată ca de obicei, cu tricou, jeanşi şi cizme de călărie. Şi, tot ca de obicei, el găsi combinaţia al dracului de sexy. Începea să se întrebe dacă nu cumva venirea la Kalamazoo nu-i distrusese gustul pentru eleganţă.

În clipa cînd închise uşa în urma sa, ea se întoarse şi-i făcu semn cu mîna.

– Cele două doamne au sunat şi au contramandat. Mai vrei să mergem?

El ezită un moment. Dormise extrem de puţin şi tot ce-şi dorea era să se tîrască înapoi în pat – de preferat, împreună cu ea. Dar avea sentimentul că nu prea erau şanse să se întîmple asta.

Dacă tot se trezise şi se îmbrăcase, putea să se ducă şi la plimbare. Era o şansă să stea de vorbă, să se cunoască mai bine. Unele din cele mai plăcute momente alături de mama sa fuseseră cînd călăriseră împreună.

– Sigur, răspunse el.

– Bine. Părea mulţumită. Speram că o să spui asta. Afară e grozav. Ceaţă. Groaznic. Îndreptîndu-se către el, făcu un gest scîrbit cu mîna: O dimineaţă perfectă pentru o plimbare călare.

– Aşa s-ar părea.

Rîse uşor şi aşteptă ca ea să ajungă lîngă el. Îşi dăduse osteneala, observă el, să se fardeze. Nimic greoi sau ţipător, dar folosise un dermato-

graf care făcea ca ochii ei să pară mai mari şi mai adînci.

Se şi rujase şi roşul pal al buzelor ei părea cu atît mai tentant. Fără să se gîndească, îi prinse faţa în mîini şi se aplecă s- o sărute.

– Bună dimineaţa, murmură el. Mi-a fost dor de tine.

– Şi mie, spuse ea, cu voce tremurată. Parcă n-ar fi trecut doar cîteva ore de cînd ne-am spus noapte bună.

– Parcă ar fi trecut o eternitate.

O sărută din nou, de data asta mai îndelung, gustînd parfumul mentolat al gurii ei şi savurînd căldura şi moliciunea buzelor ei.

– Ar fi trebuit să mă inviţi înăuntru aseară, şopti el, gîdilînd- o cu vîrful limbii.

Ea se agăţă de mînecile lui:

– Probabil că da, spuse răguşit.

Neaşteptata mărturisire îl lămuri că şi pentru ea noaptea fusese la fel de neliniştită ca şi pentru el şi visele ei au fost la fel de erotice. Spre încîntarea lui, îl sărută şi ea, mişcîndu-şi buzele peste ale lui, apropiindu-se de el. Hainele li se atinseră, şoldurile li se lipiră, tricoul ei se frecă de cămaşa lui, sînii ei fiind aţîţători apăsaţi de pieptul lui.

Oftă cînd el îşi puse mîinile pe talia ei şi Kurt deveni mai îndrăzneţ. Îşi mişcă palmele mai de-

parte, simțind-o cum se lasă imperceptibil pe spate, doar atît cît să-i permită să-şi strecoare degetele între trupurile lor. Mîinile lui dădură de moliciune şi căldură, de sîni încununați de sfîrcuri tari, ridicate. O mîngîie cu degetele mari, sărutînd-o, atîțînd-o şi tachinînd-o cu buzele, pînă cînd ea începu să respire greu, cu tot trupul fierbinte şi abandonat.

Din momentul în care o părăsise, cu o seară înainte, şi în tot cursul agitatei nopți, nu se gîndise decît s-o țină aşa, să o sărute. Să facă dragoste cu ea. Poate că nu mai plecau la plimbare totuşi, cel puțin nu imediat. Îşi ridică capul şi se uită în jurul său, prin hambar.

Micki expiră din adîncul plămînilor, aerul şuierîndu-i printre dinți. Rîse nervos:

– Cred că m-am trezit acum.

– Eu m-aş duce la loc în pat, spuse el, întrebîndu-se cît de comod ar fi pe baloturile de paie.

Ea se trase înapoi şi-şi umezi nervos buzele. Era clar că găsea ideea tentantă şi el ştia că trupul ei era doritor. Cît se poate de doritor.

– Eu... se bîlbîi ea, apoi se întoarse brusc cu spatele. Nu. Ar fi o prostie.

– Iubito, ar fi minunat.

– Poate, spuse ea, fără să-l privească. Dar tot ar fi o prostie.

Fără măcar să se uite înapoi, se îndreptă către

surul şi şargul înşeuaţi şi legaţi de iesle.

– Dacă vrem să fim acolo la răsăritul soarelui, trebuie să pregătesc caii. Bătu calul sur pe crupă. O să-ţi placă Smoke. E unul dintre caii de competiţie ai grajdului. Are trapul uşor ca...

– Tot nu ai încredere în mine, nu-i aşa? o întrebă Kurt, urmînd-o.

– Nu, numai că...

– Numai ce? întrebă el, cînd văzu că ea nu termină.

– Nimic.

Trase de chingile şeii, verificînd cît sînt de strînse. Kurt se opri în spatele ei, o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa.

– Ştiu că e cea mai veche poezie din lume, Micki, dar poţi avea încredere în mine. Ţin la tine. Cu adevărat. Nu-mi place numai trupul tău, ci tu întreagă. Nu ţi-aş face nimic rău.

Ochii ei erau visători şi plini de speranţă. Se vedea că ar fi vrut să-l creadă. Dar Kurt văzu în privirile ei şi umbrele neîncrederii.

– Îmi pare rău, Kurt, spuse ea. Nu pot s-o fac. Eu... de-abia te cunosc. Am nevoie de timp.

Dar tocmai timpul era ceea ce lui îi lipsea. Într-o zi, curînd, el trebuia să plece, să se întoarcă la Boston, la *Fundaţie*, la slujba lui. Într-o zi, curînd, avea să fie la o mie de mile depărtare.

Şi ce avea să se întîmple cu ei atunci?

Îl mîhnea că nu se gîndise în perspectivă, că reacţiile şi acţiunile lui avuseseră motivaţie fizică şi nu raţională. Sperase că depăşise acea fază din existenţa sa, că renunţase la căutarea sibaritică a plăcerii. Dintr-odată, se întrebă dacă se schimbase cu adevărat.

Calmat, înclină din cap:

– Ai dreptate. Îmi pare rău... Zîmbi: Hai să mergem la plimbarea aia.

Ea se întoarse din nou către calul sur şi reverifică chingile, dar Kurt o auzi suspinînd uşor, şi înţelese că o parte din ea ar fi vrut ca el să insiste, să ceară din nou.

Totuşi, cînd vorbi, în cuvintele ei nu era nici o urmă de ezitare, nici un semn că ar fi fost vreodată vorba de altceva decît de o plimbare călare.

– O să las căpăstrul la cai şi o să iau frînghii ca să-i putem priponi, spuse ea. E un loc în pădure unde doream să le duc pe doamne, un loc despre care le-am vorbit. Cred că şi ţie ţi-ar plăcea, dar o să trebuiască să descălecăm şi să mergem puţin pe jos. Te deranjează?

Se trezise dis-de-dimineaţă ca să meargă la o plimbare călare cu o femeie cu care mai degrabă s-ar fi culcat. Din moment ce nu mai călărise de ani de zile, va avea probabil dureri de muşchi zile în şir. De ce să nu mai adauge la toate astea şi o plimbare pe jos şi probabil şi băşici în tălpi?

– E în regulă.

Era încă ceață joasă şi cerul era de un albastru-cenuşiu cînd încălecară şi plecară din grajd, cu Micki deschizînd drumul. Ascunse în copacii care mărgineau poteca, păsările îşi cîntau melodiile matinale şi, din cînd în cînd, din bălțile din apropiere orăcăia cîte o broască. Ascultînd tropotul copitelor, lui Kurt i se părea că *Fundația,* investițiile şi investigația făceau parte dintr-o altă lume.

Urmărea legănarea lejeră a trupului lui Micki în şa, uşorul impuls pe care-l aplica animalului cu piciorul drept, cînd voia să-l îndrepte către stînga. Multă vreme, nu spuse nimic; o studia pur şi simplu. Poate că-l făcuse să se comporte aşa cum se comportase cu Sheri, dar Micki nu semăna deloc cu fosta lui soție.

Sheri era egoistă şi total incapabilă să se gîndească la altcineva decît la propria ei plăcere. Nu înțelesese nici durerea nici vinovăția lui la moartea tatălui său; tot ce înțelesese era că trebuia să termine cu petrecerile.

„Nu sînt genul petrecăreț."

Îşi amintea că Micki spusese aceste vorbe şi acum o credea. La club nu se transformase în frumoasa balului şi nici nu încercase să-i impresioneze pe cei din jur cu frumusețea spiritului ei. Şi plecase devreme.

Kurt nu-şi putea aminti de vreo ocazie cînd Sheri fusese dispusă să plece acasă înaintea zorilor. Petrecea toată noaptea, dormea toată ziua. Fusese un mod de viață pentru ea... pentru amîndoi.

Micki se deosebea de Sheri şi în alte privințe. Fosta lui soție nu şi-ar fi luat niciodată răspunderea îngrijirii unor grajduri. Animalele, spusese ea odată, sînt o pacoste. Te leagă. La fel şi copiii. La fel şi munca. În ziua cînd o cunoscuse, pe plajă la St. Thomas, îi spusese că n-a muncit nici o zi din viață, şi nici n- avea de gînd. Atunci nu-i păsase. Era ca şi ea, îşi petrecea iernile schiind pe cele mai bune pîrtii din lume şi verile trecînd de pe o plajă pe alta, fericit să trăiască pe spinarea altora, pe spinarea tatălui său.

Singurul mod în care Micki îi amintea cu adevărat de Sheri era felul cum se simțea alături de ea – tensionat, pe muchie de cuțit, înfierbîntat şi confuz. Privind-o, se trezi dorindu-şi ca legănarea ritmică dintre picioarele lui să nu fie din cauza calului şi în acelaşi timp ştia că ar trebui să se gîndească la altceva – pentru confortul său fizic, dacă nu pentru cel psihic.

– Am aflat ce înseamnă „dresaj", strigă el către ea.

Răsucindu-se în şa, Micki îl privi:

– Da?

– Da. Căutase cuvîntul în dicționar în ziua cînd o cunoscuse. Înseamnă antrenament. Antrenamentul animalului, de fapt. Este un cuvînt franțuzesc. Deci un test de dresaj nu e altceva decît un test al antrenamentului.

– Mda, asta-i tot.

Se întoarse din nou cu spatele, foarte dreaptă, şi-şi porni calul la galop.

El o urmă, la început fără să observe ce făcea, pînă cînd calul ei începu să se mişte într-o linie oblică în fața lui, dar încrucişîndu-şi picioarele. Cînd calul se răsuci şi porni pe partea cealaltă, Kurt înțelese că Micki îi dădea comenzi.

Era una din puținele manevre pe care le învățase şi el pe vremea cînd lua lecții şi încercă să imite ce făcea Micki. În loc să se mişte oblic, calul lui porni la galop mărunt. Îl opri lîngă Micki.

– Cred că am uitat tot ce ştiam despre călărie.

– De fapt, călăreşti destul de bine. Îl privi cum porneşte la trap: Chiar foarte bine, repetă ea. Deci, m-ai mințit şi în privința lecțiilor de călărie.

– Nu ştiu la fel de mult şi despre dresaj. În plus – şi ți-am spus asta – cînd te-am rugat să-mi dai lecții, credeam că mă pot folosi de tine. N-am putut.

Ea clătină din cap.

– Sînt înconjurată de mincinoşi. Tu. Ralph. Probabil şi Tom.

– Nu încerc să te înşel.

Cu toate astea, Kurt ştia că, pînă nu obţinea toate informaţiile de care avea nevoie, nu-i putea spune totul.

– Cred că ai dreptate în ceea ce-l priveşte pe Ralph, adăugă el. Cred că încearcă să înşele o mulţime de oameni, şi, înainte de a pleca de aici, am de gînd s-o dovedesc.

– M-am gîndit la asta, spuse ea, îndemnîndu-şi calul la pas. Dacă vrei să intri în casă, cred că ştiu o cale.

– Cum?

Kurt îşi storsese creierii să găsească o idee.

– Mama are o cheie de la casa lui Ralph, pe care o ţine într-un sertar din bucătărie. În loc s-o sun, după-amiază mă duc la ea. Cît sînt acolo, pot să iau cheia, să fug la *Meijers* după o îngheţată sau altceva, să fac o copie a cheii şi s-o pun la loc înainte ca ea să observe. Micki se uită la el: Şi mai ştiu o cale ca să-i scot pe Ralph, Tom şi Amy din casă.

– Cum asta? întrebă el. Primul ei plan suna destul de rezonabil.

– I-aş putea invita aici într-o seară, în week-end-ul ăsta, şi să aranjez să le facă Amy o de-

monstrație de călărie. Toți or să vină pentru asta. Cel puțin sper ca şi Tom să vină.

– S-ar putea să meargă, aprobă Kurt, apoi zîmbi: Devii şi tu foarte pricepută la înşelătorii.

Ea mormăi:

– Din cauza anturajului, probabil.

Şi-şi îndemnă din nou calul la trap.

Se îndreptară către pîlcul de brazi de la capătul îndepărtat al fermei. Micki le spusese celor două femei cît de frumoasă era zona, mai ales dimineața şi ele doriseră s-o vadă. O treabă o oprise pe una din ele, iar cealaltă hotărîse să aştepte o altă ocazie. Acum dorea să vadă reacția lui Kurt. Dacă el nu avea să vadă decît un crîng cu iarbă, avea să-i fie mai uşor să-l pună pe acelaşi loc cu Dale, care nu aprecia niciodată lucrurile ca ea.

Pe de altă parte...

Nu spuse nimic în timp ce-şi legă calul, apoi verifică nodul făcut de Kurt la căpăstrul lui Smoke. El părea să se fi molipsit de atitudinea ei şi privea tăcut la vîrfurile copacilor. Un vînt uşor adia printre crengi, dar unde erau ei aerul era liniştit. Îi făcu semn să o urmeze şi porni pe o potecă îngustă. Îl conduse spre țintă, sărind peste copaci prăbuşiți şi croindu-şi drum prin tufişuri dese.

Descoperise locul din întîmplare, în toamna

trecută. Căuta conuri de brad pentru decoraţiile de Crăciun şi plecase cu un sac după ea, ca să le adune pe cele căzute. Fiecare pas o dusese mai adînc în pădure, pînă cînd ajunsese într-o poieniţă. Atunci cînd ridicase privirea, se îndrăgostise de locul acela.

– Dacă încerci să mă faci să mă rătăcesc, cred că ai reuşit, strigă Kurt după ea. Sper că ştii unde mergi.

– Aproape am ajuns, răspunse ea şi se opri să-l aştepte.

Păşiră împreună în iarba poienii şi ea se opri şi privi înspre cer. Locul era la fel de frumos cum îl ştia, cu lumina soarelui de dimineaţă atingînd vîrfurile copacilor şi împrăştiindu-se ca nişte giuvaieruri în ceaţă, apoi alunecînd în iarbă, parcă filtrată printr-un vitraliu. Aerul era răcoros şi liniştit – aproape mistic – în timp ce mirosul brazilor şi al florilor sălbatice îi înconjura din toate părţile. Micki se uită la Kurt.

El privea în sus, cu răsuflarea tăiată şi cu ochii mari. Cînd vorbi, nu era mai mult decît o şoaptă:

– Minunat.

Şi ea păstră acelaşi ton scăzut:

– Şi serile sînt frumoase. Odată, luna trecută, am venit cînd ploua. Ploaia era exact atît de puternică încît să-mi acopere sunetul paşilor, pentru că am dat de o căprioară şi de puiul ei, care

păşteau aici. Erau doar la cîţiva metri distanţă.

Arătă cu mîna spre locul unde fusese căprioara.

– Pentru o clipă s-au uitat pur şi simplu la mine cu ochii lor mari, cafenii, apoi căprioara a dat din codiţă şi a plecat. Dar iedul a rămas acolo multă vreme, privindu-mă, ca şi cum ar fi înţeles că nu voiam să-i fac rău.

Kurt îi înconjură umerii cu braţul şi o strînse:

– Sună minunat.

– Chiar a fost.

Şi la fel era şi să simtă trupul lui Kurt lipit de al ei şi siguranţa pe care i-o dădea îmbrăţişarea.

– Uneori vin aici cînd am de luat o hotărîre, sau cînd sînt supărată. Locul mă face să mă simt relaxată, mă face să gîndesc mai uşor.

El privi în jur, părînd să inspire atmosfera, apoi o întoarse către el:

– Îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

Ochii lui erau albaştri ca şi cerul de deasupra lor şi păreau s-o încălzească. El se apropie de ea, acoperind soarele şi Micki ştiu că avea s-o sărute. Mai ştia că ar fi trebuit să-l oprească.

N-o făcu.

Gura lui era blîndă, atingerea buzelor aproape respectuoasă. Un sărut la fel de liniştit şi împăcat ca locul unde se aflau, la fel de minunat şi de învăluit în mister. Ea se îmbătă de el, lăsîndu-l să

o cuprindă. Un suspin sfîşîie liniştea. Al ei? Al lui? Nu ştia. Dar fu de ajuns ca să o facă să se dea la o parte şi să-l privească.

– Te vreau, ştii, zise el, ochii oglindindu-i vorbele. Îmi tot spun că nu ar trebui, dar asta nu rezolvă nimic.

Ea înțelese. Nu era bine. Era prea devreme. Prea riscant. Abia dacă-l cunoştea.

Dar nimic nu părea să conteze.

Întinse brațele, le încolăci în jurul gîtului lui şi-i readuse gura peste a ei.

Al doilea sărut nu mai semănă cu primul. Respectul dispăruse, fusese înlocuit de pasiune. O sărută cu patima unui bărbat care nu se putea sătura, a cărui prizonieră devenise. Mîinile ei alunecară de-a lungul spatelui lui, simțindu-i forța umerilor şi căldura trupului.

Limbile li se întîlniră, atîtîndu-se şi mîngîindu-se. El gemu şi Micki înțelese ce joc periculos juca.

Nu ştia cum ajunseseră pe jos, în iarbă. Îşi amintea vag că înghenuncheaseră, fără a-şi dezlipi gurile şi trupurile. Apoi, Kurt o lungise peste el, apărînd-o cu trupul lui de pămîntul tare şi umed. Mîinile lui îşi continuau drumul de seducție, cu degetele pipăindu-i părul, apoi mîngîindu-i spatele şi, în cele din urmă, apăsîndu-i şoldurile peste ale lui.

Îl simțea, tare şi excitat, lipit de ea. Pe dinăun-

tru, Micki era fierbinte pînă la topire. Apăsarea mîinilor lui crea o dorință care se cerea potolită. Respirația îi devenise greoaie şi aerul nu mai era răcoros, ci încins. Era la fel de greu să gîndească, uitase toate temerile, şi dorința era singura emoție pe care o mai înțelegea.

Împreună se rostogoliră pe o parte, o nevoie comună călăuzindu-le fiecare mişcare. Cămaşa ei alunecă cu uşurință peste cap, sutienul căzu la prima atingere. Dură mai mult să descheie nasturii cămăşii lui, apoi o scoase, părul moale şi cîrlionțat de pe pieptul lui frecîndu-se de sfîrcurile ei întărite.

Sărutările lui coborîră de la gură, peste gît, pînă la sîni, lăsînd în urmă o dîră de căldură şi de delicioasă aşteptare. În clipa cînd îi luă un sfîrc în gură, ea se arcui şi gemu şi înțelese că era mai mult decît potrivire între ei, mai mult decît pura atracție fizică. Apropierea lor era explozivă şi periculoasă.

O stîrni cu o mînă, frecîndu-şi palma de fundul ei, în jos, pe coapsă, apoi încet, la loc între picioarele ei. În clipa cînd atinseră centrul dorinței ei, degetele lui trimiseră un mesaj tuturor nervilor din trupul lui Micki. O voce de undeva, din adîncul minții ei, urla să-l oprească. Acum. Înainte de a fi prea tîrziu. O altă voce însă cerea să cadă toate barierele dintre ei, să dispară jeanşii şi lenjeria.

Nevoia de a simți carnea lui lîngă a ei, în ea, era mai puternică decît rațiunea. Suspină cînd el îi desfăcu nasturele jeanşilor şi trase fermoarul. Pe cînd degetele lui alunecau pe sub nylonul lenjeriei între picioarele ei, Micki îşi ținu răsuflarea. Atingerea lui era agonie şi extaz. Uşurare şi tortură.

În aştepare, îl strînse mai tare în brațe.

– Micki dulce, murmură el, în timp ce gura lui o lua din nou în stăpînire pe a ei, iar mîinile continuau să o exploreze.

Era gata pentru el.

Încet, limba lui i se insinuă între dinți. La fel de încet, un deget se insinuă în ea, podul palmei frecîndu-se de locul acela care-i dădea plăcerea cea mai mare.

Înaintare. Retragere. Ritmul deveni atotcuprinzător, cotropindu-i mintea. Arcuindu-se peste el, înteți contactul pînă cînd deveni clar încotro se îndrepta. Deschise gura, căutînd aer, strigîndu-i numele.

– Lasă-te dusă, spuse el, într-o şoaptă răguşită. Lasă să se întîmple.

– Eu...

Vorbele păreau nepotrivite, respiratul imposibil. Era rău şi totuşi era bine.

– O, Kurt, gemu ea, strîngîndu-l mai tare în brațe.

– Ai încredere în mine, o rugă el şi mîna lui o

duse dincolo de hotarele minții.

Explozia măturǎ totul în cale. Fiecare părticică a ei răspunse, euforia amestecîndu-se cu extazul. O atinsese, o dusese pînă la limită şi dincolo de ea, iar ea se abandonase, liber şi fără întrebări.

Abia mai tîrziu, cînd zăcea alături de el, veni şocul întîrziat al lacrimilor. Şi ruşinea. Mîna lui era încă între picioarele ei, degetul lui încă înăuntrul ei. Închizînd ochii, ea aşteptă să se mişte el.

– Micki?

Îi pronunță numele cu blîndețe, apoi tăcu. Ea deschise ochii şi-l privi.

– Micki, ai încredere în mine? întrebă el.

Avea încredere că o putea excita pînă dincolo de puterea ei de înțelegere. Avea încredere că o putea face să uite orice rațiune. Avea încredere chiar şi în ceea ce-i spusese despre Ralph, că nu era în regulă ceva. Dar avea oare încredere cu adevărat?

Nu putea răspunde şi închise ochii din nou.

El îşi mişcă mîna încet, dar dintr-odată toată căldura şi împlinirea se transformară într-o rece goliciune. Îl auzi şi-l simți trăgîndu-i în sus fermoarul. Deschise ochii şi-l privi ridicîndu-se şi căutîndu-şi cămaşa. N-o privi cît timp o îmbrăcă şi îşi încheie nasturii. În tăcere, Micki îşi găsi sutienul şi bluza.

Cînd se ridică în picioare, era deja decent îm-

brăcată. Nu ştia ce să spună, cum să schimbe ce se întîmplase. El se uită în sus, la cerul de deasupra vîrfurilor copacilor, şi ea îi urmări privirea.

Soarele era mai sus şi razele lui nu se mai răspîndeau printre ramuri în desenul acela mistic, dar, cu toate astea, Micki simți aceeaşi magie calmă pe care o simțea întotdeauna. Respirînd adînc, se întoarse către Kurt şi-l găsi privind-o.

Expresia lui era serioasă.

– Nu ştiu prea mult despre dresaj, spuse el, dar îmi amintesc ceva ce mi-a spus instructorul meu. Mi-a spus că lucrul cel mai important între un cal şi un călăreț e încrederea. Călărețul trebuie să aibă încredere în cal şi calul în călăreț. Fără această încredere, tot ce poți spera e o plimbare plăcută. Dacă încrederea există, poți fi campion.

Îi atinse fața, cu degetul mare mîngîindu-i obrazul:

– Eu vreau mai mult decît o plimbare plăcută, iubito.

Capitolul 10

Pe Micki o surprinse cît de uşor obţinu cheia casei lui Ralph. De fapt, cînd ajunse la mama ei avea deja dubii în privinţa planului pe care i-l descrisese lui Kurt. Cînd însă mama ei începuse să vorbească despre *Raintree Enterprises* şi spusese că Ralph o sunase de dimineaţă ca să-i spună că, dacă avea bani, era convins că putea să-i aranjeze o investiţie, Micki înţelese că trebuia să facă ceva. Nu avu nevoie decît de un drum scurt la centrul comercial. Obţinu duplicatul cheii la raionul de reparaţii încălţăminte şi originalul era la locul lui înainte ca mama ei să-i observe lipsa. În seara aceea îi dădu lui Kurt copia.

– I-am invitat duminică seara, îi zise. Mama o să-mi spună mîine dacă vin cu toţii. Amy o să facă o demonstraţie, apoi pregătim un *barbecue*. Asta ar trebui să dureze destul ca să poţi intra în casă şi să arunci o privire.

Kurt încuviinţă.

– În după-amiaza asta am dat nişte telefoane. Nici unul din cei cu care am vorbit n-a auzit de *Raintree Enterprises*. Aşa că l-am contactat pe Rick, şeful compartimentului nostru de investigaţii, şi i-am spus tot ce-mi aminteam din prospectul pe care ni l-a arătat Tom. Rick trebuie să aibă nişte relaţii pe care eu nu le am. Să sperăm că o să descopere ceva în curînd.

– Sper că înainte ca mama să pună mîna pe bani.

Era o uşurare să ştie că o ajuta Kurt.

– Nu pot să cred că vorbeşte serios în legătură cu asta. Poate că n-o să se îmbogăţească cu ce pot avocaţii să obţină, dar oricum, de ce să rişte cu o investiţie dubioasă?

Aşezată pe treapta de sus a casei ei, se uita la camioneta rablagită a lui Kurt. Lovită şi ruginită, era simbolul unui om care se străduia să trăiască din munca sa. El putea înţelege.

– Asta-i problema atunci cînd trăieşti în umbra unei averi, cînd ştii că există nişte bani pe care poţi pune mîna. Te face să-i doreşti. Să tînjeşti după ei. Sigur, mama a crezut întotdeauna că, atunci cînd o să moară bunicul, o să-i moştenească ea. Testamentul lui a fost un şoc.

– Dar spui că a primit totuşi ceva bani, nu?

– Exact cît să plătească chiria apartamentului

şi să aibă ce mînca. Nu suficient ca să trăieşti, şi cînd timp de 48 de ani n-ai făcut altceva decît să creşti un copil şi să îngrijeşti o mamă infirmă şi un tată pretenţios, nu s-ar putea spune că talentele tale au prea mare căutare. Dacă s-ar duce mîine să-şi caute o slujbă, n-ar căpăta mai mult de salariul minim. Are nevoie de banii ăştia. Asta-i nebunia. De ce să-i arunce în vînt?

Kurt îi prinse mîna într-a lui:

– Nu-ţi face probleme. O s-o oprim să-i arunce.

„O s-o oprim." Cuvintele lui îi reînviau speranţa, iar degetele lui înlănţuite cu ale ei o îmbărbătau. Era un gest atît de simplu. Tandru. Liniştitor.

Începuse să se obişnuiasă cu gesturile lui simple, cu răbdarea şi cu ajutorul lui. În dimineaţa aceea îi schimbase cauciucul. Ea protestase, spusese că nu este nevoie, că se putea descurca. El dăduse din cap şi-l schimbase oricum.

O ajutase şi să repare dispozitivul de împrăştiat bălegarul, găsind defecţiunea pe care o avea carburatorul şi scutind-o de tariful imens al unui mecanic.

Micki rîsese şi-l întrebase dacă încerca să se facă indispensabil. Răspunsul lui o surprinsese.

– Încerc doar să-ţi demonstrez că nu sînt un

play-boy frivol.

Nu se gîndise niciodată la el aşa. Mincinos, da. Şi eticheta încă se mai potrivea. De fiecare dată cînd erau împreună, o făcea să-şi uite de promisiunea de a fi atentă. Îi spusese că dorea încrederea ei. Într-un fel, o avea deja.

– Nu mă mai asculți, spuse Kurt, şi, deodată, ea realiză că el vorbise tot timpul cît ea analizase relația lor.

– Îmi pare rău, se scuză ea. Ce spuneai?

– Întrebam. De ce cred avocații că pot obține mai mult?

– O, e vorba de banii pe care i-a avut bunica înainte de a se mărita cu bunicul. Pe aceia cred ei că-i pot obține pentru mama. Suma inițială, plus cît ar mai fi crescut între timp.

– Şi tu vorbeşti serios cînd spui că nu vrei să te atingi de ei?

– Foarte serios.

Se uită la el, temîndu-se că ar putea vedea dezamăgire. Spre uşurarea ei, nu văzu. Se uită din nou la maşini.

– Nu mă înțelege greşit. Mi-ar plăcea să am mai mulți bani. Şi poate că ar trebui să-i iau, ca să mă răzbun pentru toate lucrurile rele pe care mi le-a făcut şi mi le-a spus bunicul. Dar n-o s-o fac. Mama are mai multă nevoie de ei decît mine.

Kurt răsuci între degete copia cheii de la casa lui Ralph.

– Dacă ai avea bani – bani mulți – ce ai face cu ei?

– Ce aş face cu ei? Zîmbi în fața posibilităților: Le-aş face publicitate cailor mei, aş încerca să-i duc pînă în finala Ligii Statelor Unite. Drace, de ce să mă opresc aici? I-aş duce în Europa, aş încerca la Olimpiadă.

– Şi asta-i tot?

Dacă-şi închipuia că e puțin, nu înțelegea ce însemna asta.

– Hei, vorbim de taxe de participare, care nu sînt mici, o camionetă nouă – cu tracțiune pe patru roți, bineînțeles – un nou camion pentru cai, haine de călărie noi. Rîzînd, îl strînse de mînă: Dacă aş avea o grămadă de bani, probabil aş intra într-o euforie a cheltuielilor.

– Femeilor le place să facă asta.

Sobrietatea tonului lui o surprinse şi realiză că ieşiseră din sfera probabilităților.

– Înțeleg că fostei tale soții îi plăcea să cheltuiască.

El rîse, dar amar:

– Era o ocupație pentru ea.

– Şi de asta s-a destrămat căsnicia voastră?

Micki ştia că e indiscretă, dar dorea să afle.

Crescuse alături de cel mai zgîrcit om cu putință dar, de la Dale încoace, hotărîse că era mult mai bine decît cu unul care înşela sau mințea.

Kurt mîrîi şi privi în depărtare, văzînd trecutul, nu păşunile şi caii de pe partea cealaltă a drumului.

– Banii. Stilurile de viață. Țelurile. Toate la un loc au terminat căsnicia noastră. Cînd a murit tata şi i-am spus lui Sheri că trebuie să mă apuc să muncesc, că e timpul să ne maturizăm şi să ne asumăm nişte responsabilități, m-a părăsit. Mi-a spus că nu e gata să se maturizeze. Oftă: Ultima oară cînd am auzit de ea, încă mai petrecea.

Micki îşi puse mîna peste a lui.

– Încă o mai iubeşti?

El privi la degetele ei subțiri, apoi la fața ei. Sheri fusese mai frumoasă, mai plină de vivacitate. Era genul de femeie cu care bărbații visau să se culce... şi să se trezească. Sexy. Fermecătoare. Regina supremă a petrecerilor.

Dar cu toate astea, chiar şi înainte de moartea tatălui său, începuse să simtă că lipsea ceva – din ea şi din căsnicia lor. Pentru el, petrecerea durase prea mult.

O strînse pe Micki de mînă:

– Nu, n-o mai iubesc.

Iar de la Sheri încoace, nu mai găsise o fe-

meie pe care s-o iubească. În ultimii zece ani, toate relațiile lui fuseseră fie sex, fie prietenii. Nu era sigur cum să eticheteze sentimentele lui pentru Micki. Îi dorea trupul, dar în acelaşi timp o plăcea şi ca persoană.

– Mă conduci pînă la maşină?

Ea îl conduse şi în următoarea jumătate de oră rămaseră lîngă uşă, vorbind despre de toate şi nimic, împărtăşindu-şi ideile şi filozofia de viață. El o sărută înainte de a pleca. Intenționat, un sărut simplu. După ce se întîmplase de dimineață, nu voia să lase lucrurile să meargă mai departe, de teamă că nu se putea opri.

O sună, puțin înainte de ora zece, ca să-i spună noapte bună. Era unsprezece cînd închiseră telefonul.

Toată dimineața de vineri Micki aşteptă să-l vadă pe Kurt intrînd în hambar. Era aproape prînzul cînd sună. La început nu-i veni să creadă cînd el îi spuse că telefona de la Chicago. Numai cînd îi explică de ce era acolo – ca să verifice *Raintree Enterprises* împreună cu oamenii săi de legătură – înțelese Micki că vorbea serios.

O mai sună o dată seara şi-i spuse că se întoarce abia sîmbătă. Ea îl anunță că totul era pregătit pentru duminică seara şi că venea toată

lumea, inclusiv Tom. După aceea vorbiră pur şi simplu. Cînd închise, o şocă cît de mult stătuseră de vorbă. Din cîte îşi dădea seama, Kurt datora acum companiei telefonice o avere.

Sîmbătă după-amiază el veni s-o vadă, în timp ce ea era încă la lecţii. Se sprijini de balustradă şi o privi şi Micki se trezi că atenţia îi fuge mereu de la elevă la el. Kurt făcuse un duş, se bărbierise şi-şi schimbase hainele înainte de a veni s-o vadă şi tot ce putea ea gîndi era că nici un bărbat nu arăta atît de sexy în tricou şi şort. Pielea lui era bronzată şi muşchii arătau perfect. Pînă şi eleva ei, o femeie măritată, de vreo 50 de ani, nu-şi putea lua ochii de la el.

– Îţi aparţine? o întrebă ea pe Micki.

– Sîntem prieteni, răspunse aceasta.

– Eu aş fi mai mult decît prietenă cu unul ca el, spuse femeia şi îi făcu cu ochiul. Mult mai mult.

Micki ştia că era deja mai mult decît prietenă, şi asta o speria. Nu dorea să se îndrăgostească de Kurt. El avea să plece în curînd. Se afla la Kalamazoo ca să facă o treabă. Cînd o termina, pleca.

Iar ea rămînea singură.

După ce hrăni ultimul cal şi-i dădu drumul la păşune, Micki îl invită pe Kurt înăuntru.

– Fac rapid un duş şi după asta putem vorbi.

– Vrei să te spăl pe spate? întrebă el, zîmbind sugestiv.

Ea făcu o pauză, cîntărind ideea. De fapt, o întreba dacă e pregătită. Ar fi vrut să poată spune da. De fiecare dată cînd era cu el, trupul ei o îndemna să cedeze. Dar ştia că era greu să spui adio unui prieten. Să spui adio unui iubit era devastator. Nu dorea să sufere din nou. Fără tragere de inimă, clătină din cap.

– Tot nu ai încredere în mine?

– E mai mult decît asta.

În propria inimă nu avea încredere.

– Nu, o contrazise el. E vorba numai despre încredere. O bătu pe spate şi zîmbi din nou. Mă înveți ce înseamnă răbdarea.

Dar se vedea că aşteptarea devenea din ce în ce mai grea pentru el. Tot restul serii păstră distanța între ei. Totuşi, de mai multe ori, îl surprinse privind-o cu o expresie care îi accelera pulsul şi-i spunea mai mult decît vorbele. Stabiliră un plan pentru seara următoare. El trebuia să se ducă în vecinătatea casei lui Ralph pe la ora 5, să stea cu ochii pe casă şi să aştepte pînă cînd Ralph, Tom şi Amy plecau. Apoi, trebuia să se folosească de cheiea pe care i-o dăduse ca să intre înăuntru. Avea să dispună de cel puțin două ore ca să caute ceva incriminator. Timp din belşug.

Ideea păruse simplă cînd se gîndise la ea prima oară dar, pe măsură ce se apropia momentul punerii ei în practică, nervozitatea ei creştea.

– Ce se întîmplă dacă Ralph şi Tom se răzgîndesc şi se întorc? Dacă te prind în casă?

– Atunci, draga mea, o să mă bage probabil la puşcărie. Kurt o luă de mînă. Nu-ți face griji, o să fiu atent, dar pentru cazul în care ceva nu merge, hai să facem un plan alternativ... un semnal.

Hotărîră să folosească telefonul. Dacă ceva nu mergea cum trebuia – dacă fie Ralph, fie Tom, fie amîndoi, apăreau, sau dacă plecau înainte de două ore – ea trebuia să formeze numărul lui Ralph şi să lase telefonul să sune de două ori, să închidă, să formeze din nou şi să-l lase să sune o dată. Acesta era semnalul ca el să părăsească casa.

– Te rog să fii atent, repetă ea înainte de plecarea lui.

El se opri cu o figură serioasă şi îi luă fața în palme. Vocea îi era joasă, gîtuită, cu un ton întrebător:

– Draga mea Michelle, cineva şi-ar putea închipui că ții la mine.

– Aşa şi e, mărturisi ea, cu inima zbătîndu-i-se în piept. Apoi rîse, speriată să admită față de el, sau chiar față de ea însăşi, cît de mult. Dacă eşti

prins, eu voi fi probabil cea care o să achite cauțiunea... şi nu prea am excedent în contul din bancă.

El îi atinse buzele cu un sărut.

– Atunci bănuiesc că aş face bine să nu fiu prins.

Faptul că duminică dimineața ploua ar fi trebuit s-o avertizeze pe Micki că lucrurile nu aveau să meargă cum plănuiseră. Dar sloganul în Michigan era *„Dacă nu-ți place vremea, aşteaptă o oră"*. Cu pumnii strînşi, aşteptă şi aşteptă şi speră că ploaia se va opri.

Se opri, dar cerul continua să arate amenințător, şi la ora 4 Micki o sună pe mama ei:

– În loc de un *barbecue* în aer liber, cred că o să facem friptura înăuntru, spuse ea. În rest, totul rămîne cum am stabilit. Ăsta e avantajul unui manej acoperit. Dacă e prea cald, prea rece sau prea umed, putem oricînd să călărim înăuntru.

Ellen sosi cu Ralph şi cu Amy, dar Tom nu era cu ei. Micki se temu că se răzgîndise şi nu mai venea, dar curînd auzi pe drum sunetul asurzitor al muzicii. Cîteva clipe mai tîrziu apăru şi el.

Dacă totul mergea conform planului, se gîndi ea, Kurt era deja în casă la Ralph.

Amy demonstră ultimele realizări ale calului ei

şi făcu cîteva din mişcările clasice de dresaj, dar demonstrația se opri cînd auzi primul tunet. Se apropia altă furtună şi încă repede.

Tom ridică prelata decapotabilei, caii fură aduşi de la păşune, uşa hambarului închisă. Cînd toți cinci intrară în casă, începuse ploaia şi vîntul biciuia crengile copacilor, aplecîndu-i pînă aproape de pămînt. O ramură se rupse şi căzu cu zgomot pe drum. Cu răsuflarea tăiată, toți cinci se adăpostiră în bucătăria lui Micki.

– Sper să nu rămînem fără curent, spuse Ellen, privind pe fereastră la norii negri care alergau pe cer.

Amy veni lîngă ea.

– Sper că nu-mi plouă în dormitor.

Încruntîndu-se, Ralph se întoarse către fiica sa:

– Ai lăsat fereastra deschisă?

– Era aer închis şi ploaia se oprise, spuse Amy.

– Ei bine, a început din nou. Ralph se uită la picăturile mari de ploaie care se loveau de geam şi la copacii răscoliți de furtună: După cum bate vîntul, ploaia intră sigur în casă. O să se distrugă parchetul. Făcu o grimasă şi se uită la Ellen, apoi la Micki: Trebuie să mă duc înapoi să închid fereastra.

Lui Micki i se opri inima.

– Mă duc eu, tată, spuse Tom. Tu rămîi.

Micki se îndreptă către telefon. Tom se uită către ea:

– Dacă tot mă duc, o să-ți aduc un prospect cu *Raintree Enterprises* să te uiți prin el. Ellen spune că tot mai ai îndoieli cu privire la investiția ei.

– Sună doar foarte riscant, recunoscu Micki, apoi ridică receptorul.

– Nu e mai riscant decît să-ți petreci viața sperînd că ai să primeşti ceva, pentru ca în final să nu primeşti, spuse mama ei.

Linia telefonului era moartă.

Împietrită, Micki se uită la telefon. Nu putea să sune. Ceva – o creangă căzută, un fulger, cine ştie ce – deranjase telefonul.

– Aduc pliantul şi închid fereastra, îi spuse Tom tatălui său.

– Dacă insişti, zise Ralph, zîmbind către Micki. Îmi convine mai tare să se ude el. Apoi se încruntă: Te simți bine? Pari bolnavă.

– Sînt bine, spuse Micki şi lăsă receptorul în furcă. Trebuia să se gîndească repede, să găsească un plan, să tragă de timp. Oh... am uitat ceva. Ceva ce-mi trebuie. Tom, poți să mă duci pînă la magazin?

– Sigur, spuse el.

– Mamă, pune tu puii la prăjit. Totul e în frigider.

Micki se repezi să ia bani şi o umbrelă. Avea să se hotărască pe drum ce anume îi trebuia de la magazin... şi cum să ajungă la un telefon cît se afla acolo.

Cînd ajunseră la maşina lui Tom ploua cu găleata. El închise imediat radioul, semn că dorea să vorbească.

– Deci, unde ți-e iubitul? întrebă el, încă înainte de a ieşi din curte.

„La tine în casă", îi răspunse ea în gînd. Disperată, căută o explicație:

– Am... ah, am avut o neînțelegere.

Tom îi aruncă o privire.

– Păreți să aveți o mulțime de neînțelegeri. Care-i problema, tipul nu-i destul de bărbat pentru tine?

– E mai bărbat decît e nevoie, spuse ea, apoi îşi reveni. Mă rog, oarecum.

Era mai simplu să-l lase pe Tom să creadă ce dorea. El chicoti şi întinse o mînă ca să-i îndepărteze o şuviță de păr de pe obraz.

– Mama ta nu-l place.

Ea se încordă, aşteptînd ca el să-şi ia mîna de pe fața ei.

– Am observat.

– Aproape că m-a rugat să te scot eu în lume.

– Mama ar trebui să nu se mai ocupe de viața mea, răspunse Micki şi se aplecă într-o parte ca

să scape de atingerea lui. E un magazin puțin mai încolo, pe drum. Acolo găsesc ce am nevoie.

Tom își luă mîna de pe fața ei şi căută o țigară.

– Ne oprim acolo la întoarcere.

– Dar eu am nevoie acum, insistă ea.

Oprindu-se înainte de a-şi aprinde țigara, Tom o privi:

– De ce?

Întrebarea o puse în încurcătură.

– Pentru că am nevoie de ceva... de ceva congelat, răspunse ea în cele din urmă. Ceva care se poate dezgheța cît sîntem la tine acasă.

– Ai un cuptor cu microunde. Poți să-l dezgheți mai repede aşa, spuse el, fără să încetinească.

– Trebuie să... începu ea.

– Trebuie să închid fereastra aia, o întrerupse el şi ploaia deasă şi bătaia ştergătoarelor de parbriz subliniind necesitatea de a se grăbi. Şi să iau pliantul. Ce ai împotriva lui *Raintree Enterprises*?

– Nu ştiu. Tatăl tău prea încearcă s-o bage repede pe mama în chestia asta.

– Poate că da, dar nu-l pot condamna. E o afacere de care nu dai decît o dată în viață.

– Tu ai investi în ea? întrebă Micki.

El răspunse ironic:

– Cum aş putea? N-am nici un ban.

Ceea ce-l punea în aceeaşi poziție ca şi a ei.

O făcea să spere că îi va înțelege îngrijorarea.

– Nu-l cunoşti pe tatăl tău chiar foarte bine, nu?

El se uită la ea, apoi din nou la şosea:

– De ce întrebi asta?

– Am auzit că ai refuzat să ai de-a face cu el pînă anul trecut.

Trebuia să existe un motiv pentru asta şi dacă acel motiv era încrederea poate că avea s-o înțeleagă.

– Să spunem că n-am văzut rostul unei relații tată-fiu după cum a tratat-o pe mama. Acum am înțeles că m-am înşelat. Am mult de cîştigat de la el.

– Ai încredere în el?

Tom rînji:

– Pot să-ți spun cu toată sinceritatea că tata e unul din cei mai de încredere oameni de pe lume.

– Dar *tu* ai încredere în el?

– O, categoric.

Nu era răspunsul pe care-l aştepta, şi-şi întoarse privirea spre fereastră, la perdeaua cenuşie de ploaie. Dacă Tom avea încredere în tatăl lui, categoric nu va fi înțelegător cînd îl va găsi pe Kurt în casa lui. Mintea ei gonea la fel de repede ca maşina care înghițea kilometrii care despărțeau casa lui Ralph de grajduri, dar, ajunsă acolo, tot nu avea nici un plan.

Pentru o clipă crezu că e în siguranță, că nu venise Kurt, sau că plecase deja. Camioneta roşie nu era nici în fața casei, nici mai jos pe stradă. Nodul din stomac i se relaxă şi oftă din tot sufletul.

Intrînd pe alee, Tom zise:

– Te-am speriat cu felul meu de a conduce?

– Speriat? întrebă ea, apoi înțelese că el atribuia suspinul ei spaimei. Nu. Zîmbi: Ai condus bine.

– Poți rămîne în maşină, spuse el deschizînd portiera. Ploaia intră în maşină. Nu stau decît o clipă.

Ea aproape că încuviință, apoi văzu. Puțin mai încolo, pe o stradă perpendiculară, aproape ascunsă vederii, era o rablă de camionetă roşie.

– Vin cu tine, strigă ea, şi deschise portiera.

Simți un nou val de adrenalină şi mintea i-o luă din nou la goană. Trebuia să facă ceva. Repede.

Îşi uită umbrela. Era mai important să ajungă la uşa din față. O luă la fugă, dar şi Tom făcu la fel şi ajunseră amîndoi odată în prag. El băgă cheia în broască, dar ea apăsă de două ori pe butonul soneriei. El se încruntă, uimit.

– Am vrut să aud cum sună, spuse ea, zîmbind stupid.

Aproape că se repezi în casă, înaintea lui, privind cît putea de repede în jur, dorind şi totuşi

nedorind să-l vadă pe Kurt.

– Am ajuns, urlă ea.

– Aşa este, spuse Tom cu voce normală, închizînd uşa în urma lor. O studie o clipă, apoi se uită în sus, pe scări. Mă duc să închid fereastra la Amy, apoi iau pliantul.

În clipa cînd el dispăru pe scări, Micki se repezi la uşa subsolului. O întredeschise şi se uită în jos. Totul era în întuneric.

– Trebuie să ieşi sau să te ascunzi, murmură ea, cît îndrăzni de tare.

– N-am cum să ies şi nici unde să mă ascund.

Răspunsul şoptit al lui Kurt îi aduse inima în gît. Era acolo. Prins în capcană.

De sus, îl auzi pe Tom mişcîndu-se în dormitorul lui Amy. Nu era decît un lucru de făcut. Nodul din stomac se transformă în bolovan.

– O să-l țin eu ocupat sus. Tu ieşi de aici.

Capitolul 11

Kurt se strecură pînă la capul scărilor şi deschise încet uşa. O auzea pe Micki. Era sus, vorbind cu Tom, vorbind repede, cu voce agitată, cu răsuflarea tăiată. Îl ruga să-i arate camera lui Amy.

Ţinîndu-şi răsuflarea, Kurt aşteptă răspunsul lui Tom. Dacă Micki nu reuşea să-l convingă s-o ducă în camera lui Amy, dacă individul cobora scările, Kurt era pregătit să se retragă în subsol. Dacă se ghemuia în spatele cazanului, poate nu-l vedea.

Alternativa era să fie descoperit şi nu avea deloc chef să explice ce făcuse în ultimele trei sferturi de oră.

Spre uşurarea lui, îl auzi pe Tom acceptînd să-i arate lui Micki dormitorul.

Vocile se estompară, în timp ce ei urcau scările spre holul de la etaj. Imediat ce fu sigur că

Micki şi Tom se îndepărtaseră de scări, Kurt deschise uşa subsolului, cu muşchii încordaţi şi gata de fugă. Inima îi bătea mai tare decît un baros, pompînd adrenalină. Cu ochii la scări şi abia respirînd, se strecură în hol.

De deasupra o auzea pe Micki rîzînd, cu un rîs straniu şi forţat. Ştia că e îngrijorată.

Şi el era.

Se îndreptă în grabă către uşa de la intrare. Cu mîna pe clanţă, la un singur pas de salvare şi siguranţă, se opri, ascultînd. Nu putea cu adevărat să audă ce-i spunea Tom lui Micki, dar recunoştea tonul vocii.

Seducător.

Asta era. Un ton jos, care invita, şi trădător de seducător.

Micki nu se simţea în largul ei în camera lui Amy. Nu cu Tom privind-o cum o privea. Şi nu după felul în care-i zîmbise cînd îl rugase să-i arate camera lui Amy. Se simţise ca binecunoscuta muscă, cu păianjenul care tocmai se aşezase pe patul cu apă al lui Amy.

– Nu stai şi tu? întrebă Tom, bătînd cu palma cuvertura albastră, de catifea.

– Nu, mulţumesc, spuse Micki şi travesă brusc camera ca să privească o fotografie a lui Amy. Ai o soră foarte frumoasă.

– Soră vitregă, o corectă el. Ai făcut vreodată dragoste pe un pat cu apă?

Ea se uită la el. Scosese din buzunarul cămăşii o cutie cu bomboane de mentă şi băgase cîteva în gură. Ea se întoarse la fotografie.

– O dată, îi răspunse. Şi n-a fost prea grozav. Amy crede că n-o placi. Spune că de abia dacă vorbeşti cu ea.

– Are 15 ani. Ce să vorbesc cu ea? Poate că n-ai avut un partener potrivit.

– Poate că nu-mi plac paturile cu apă, spuse Micki, ducîndu-se la fereastră.

I se păruse că aude uşa de la intrare deschizîndu-se şi închizîndu-se, dar nu era sigură. Îşi dorea ca dormitorul lui Amy să aibă ferestrele la stradă, nu către curtea din spate. Îşi dorea să iasă – din cameră, din casă – dar nu ştia dacă Kurt plecase sau nu, şi dacă cobora prea devreme îl punea în primejdie. Nu ştia ce să facă.

Hotărî Tom pentru ea.

– Păi, dacă nu stai lîngă mine, spuse el, ridicîndu-se de pe pat, cred că am să mă duc jos în subsol să iau pliantul.

Dacă Tom se ducea jos, trebuia să meargă şi ea. Veni lîngă el, zîmbindu-i cît putea de dulce.

– Îmi plac subsolurile. Pot să vin şi eu?

– Sigur, spuse el, cu o expresie uluită. Dacă asta vrei.

În hol, îşi trecu un braţ în jurul umerilor lui Micki şi o conduse spre scări. Instinctul îi spunea lui Micki să se smucească din îmbrăţişare, dar nu îndrăznea. Dacă Kurt mai era încă în casă, poate trebuia să-i distragă atenţia lui Tom. Apropierea însemna influenţă. Şansa de a-l duce în altă direcţie. Ocazia de a-l opri, dacă era nevoie. Spera numai că Tom nu simte cît de repede îi bătea inima. Spionajul categoric nu era punctul ei forte.

La picioarele scărilor, Tom se opri. Încruntîndu-se, privi uşa dinspre subsol.

– Puteam să jur că era închisă cînd am urcat.

– Eşti sigur?

Micki sperase că întrebarea avea să-i stîrnească dubii dar, spre disperarea ei, cuvintele ieşiră ca un orăcăit. El rîse şi o răsuci cu faţa spre el.

– Nervoasă, scumpo?

– De ce aş fi?

– Cine ştie? rînji el. Vrei ceva de băut? Puţin vin? Bere? Ceva care să te deconecteze?

Tot ce dorea era ca el să-şi slăbească strînsoarea în care-i prinsese braţul. O ţinea prea aproape şi bomboanele de mentă pe care le rontăise nu reuşeau să acopere mirosul de tutun din respiraţia lui. Strîmbînd din nas, îşi feri faţa.

– Nu-mi trebuie nimic.

– Dar eşti aşa de încordată. O mîngîie pe braţ şi ea încercă să se ferească. Vezi, asta voiam să

spun. Încordată şi nervoasă... ca o tînără fecioară. Chicotind, o trase şi mai aproape: Dar amîndoi ştim că nu eşti, nu?

Micki încercă să-şi ferească gura. Smucindu-se şi răsucindu-se în braţele lui, se luptă să scape din îmbrăţişare. Reacţiile ei nu făceau decît să-l întărîte mai tare. O lipi de un perete, ţinînd-o acolo cu propriul trup şi o apucă de păr.

– Cred că îţi trebuie un bărbat adevărat.

Tom îşi dădu capul pe spate, cît să poată ajunge uşor la buzele ei. Micki îşi ţinea gura strînsă, refuzînd orice reacţie şi-i putea simţi furia.

– Afurisito! Tom înjură şi-şi împinse şoldurile spre ea. Crezi că poţi să-ţi fluturi genele şi să-ţi fîţîi fundul şi să nu plăteşti pentru asta? Mai gîndeşte-te, scumpo.

Micki simţi cum o cuprinde frica şi se luptă să scape. Nu avea nevoie să se mai gîndească, ştia exact ce o aştepta dacă nu fugea. Felul în care Tom îşi freca bazinul de al ei, împingînd-o cu trupul, vorbea clar despre intenţiile lui.

– Eşti ca toate femeile, grohăi el. Inciţi, apoi te prefaci că nu vrei. Rîse rece: Noi, bărbaţii, trebuie să ne străduim puţin să vă convingem.

– Nu te-am... incitat, gîfîi Micki, împingîndu-i braţele şi pieptul. Cel puţin... nu intenţionat. Şi nici o femeie... nu vrea... să fie violată!

Clinchetul soneriei o surprinse pe Micki la fel

de mult ca pe Tom. Acesta înţepeni, degetele lui încetară să mai tragă de părul ei, şoldurile rămaseră nemişcate. Furios, se uită la uşă, în timp ce Micki încerca să-şi recapte răsuflarea, lăsîndu-se cuprinsă de uşurare.

Tom îi puse o mînă peste gură şi-i făcu semn să tacă.

Micki era sigură că ştie cine era la uşă, dar sunetul vocii lui Kurt, împreună cu bubuitul pumnului în lemn, erau cea mai frumoasă muzică pe care o auzise vreodată.

– Micki! urlă el. Ştiu că eşti acolo!

Ea se smuci în braţele lui Tom.

– Deschideţi uşa! porunci Kurt, cu voce tunătoare.

Pălind, Tom nu opuse nici o rezistenţă. Micki se eliberă din strînsoarea lui, îşi aranjă hainele şi-şi trecu degetele prin păr. O durea pielea capului, acolo unde el trăsese de părul ei, dar nu mai avea importanţă. Aproape fugi la uşă şi o deschise.

Kurt stătea în prag, cu părul şi hainele ude leoarcă, cu faţa brăzdată de picături de ploaie. Respira greu, şi, în clipa cînd văzu camioneta parcată în faţa casei, Micki înţelese. Fugise pe stradă, luase maşina şi o adusese înapoi – totul în cîteva minute.

– Am aflat că eşti aici cu el, spuse acuzator,

privind la Tom.

Micki pricepu imediat intenția lui Kurt şi intră în joc. Îşi ridică sfidătoare capul:

– Şi?

– Şi, eşti iubita mea, spuse el, apucînd-o de mînă şi scoțînd-o din casă. Vii cu mine.

Ea se uită la Tom. Nu se mişcase din locul unde-l lăsase.

Zîmbind victorioasă, ridică din umeri:

– Stăpînul a vorbit. Trebuie să plec.

Se întoarse cu spatele, trăgîndu-l pe Kurt după ea spre maşină. La jumătatea drumului, îl auzi pe Tom strigînd:

– Nu mă întorc la tine!

– Înțeleaptă decizie, replică Kurt, cu un ton amenințător.

În clipa cînd se aflară în maşină, Micki izbucni în rîs. Cel puțin Kurt spera că e rîs. Avea un ton de isterie care-l îngrijora.

– „Eşti iubita mea"? repetă ea. Iubita mea? Haide, n-ai găsit ceva mai original?

– Ceva ca „Trebuie să plecăm"? Kurt rîse şi băgă maşina în viteză. Poate că n-a fost original, dar cred că a înghițit-o. Individul era alb de frică.

– Îți mulțumesc că te-ai întors, spuse ea blînd.

– N-aş fi vrut să plec deloc, dar trebuia să aduc maşina. N-aş fi fost prea convingător dacă

te-aş fi scos de aici doar ca să mergem pe jos pînă după colţ.

Conducînd în josul străzii, se uită la ea. Părea zguduită, mai copleşită decît o văzuse vreodată.

– Te simţi bine?

– Sigur. Perfect.

Răspunsese prea repede şi nu-l convinsese.

– Ce s-a întîmplat acolo, Micki?

Ea îşi muşcă buza de jos, fără să răspundă şi fără să-şi ia ochii de la el. Apoi zîmbi stins:

– Nimic. Pur şi simplu nu-mi place să fiu lîngă Tom.

Kurt înţelèse. Nu-i plăcuse s-o lase cu individul. Tom avea ceva care-l deranjase de cînd îl văzuse prima oară. Erau mulţi ani de cînd nu mai bătuse pe cineva, dar, dacă Tom se atingea de Micki – dacă-i atingea măcar un fir de păr – avea să-i dea socoteală.

Intensitatea propriilor sentimente îl şocă şi privi fix şoseaua din faţa lor. Chiar ţinea la Micki – foarte tare – şi era mai mult decît o atracţie fizică. Îl făcea plăcere să vorbească cu ea, să rîdă cu ea, îşi dorea s-o cunoască mai bine, să dărîme zidul de neîncredere pe care bunicul ei şi alţi bărbaţi îl ridicaseră în jurul ei.

Înţelegerea acestui lucru îl sperie şi nu ştiu ce să facă. Într-o săptămînă se întorcea la Boston. Avea o slujbă de la care lipsise prea mult, avea

obligații. S-ar fi potrivit Micki cu viața pe care o ducea el acolo? Pe de altă parte, cum i-ar fi putut spune adio?

– Micki... începu el.

Ea se apropie, cuibărindu-se lîngă el.

– Deci, ce-ai găsit?

– Ce-am găsit? O cuprinse cu brațul pe după umeri şi o sărută pe frunte. Te-am găsit pe tine.

Rîsul ei sună mai relaxat.

– Vreau să spun, în casă.

Aproape că uitase de ce se dusese în casa lui Tyler. Fără chef, îşi recunoscu înfrîngerea:

– Nu mare lucru.

Îi povesti cît de uşor intrase folosind cheia, cum căutase în birou şi în dosarele din subsol, şi cum nu găsise decît cîteva pliante cu *Raintree Enterprises*, prospectul pe care-l văzuse deja şi o comandă pentru o mie de acțiuni, pe numele lui Ralph Tyler.

– Dacă sînt reale, a băgat o grămadă de bani în compania lor. Dacă se prăbuşeşte, se duce şi el. Pe de altă parte, pot fi false, parte a planului. O face pe mama ta să creadă că el a investit şi investeşte şi ea. După care, adio, compania se prăbuşeşte, el se dă de ceasul morții, mama ta îşi pierde toți banii, iar contul din bancă al lui Ralph se îngroaşă substanțial.

Micki completă scenariul:

– După asta, se despart, mama îşi petrece restul vieţii muncind pe o leafă de mizerie, în timp ce Ralph o duce bine. Nemernicul. Vocea ei era furioasă: Aşteaptă să-i spun.

– Hei, zise Kurt. Nu sînt sigur că aşa stau lucrurile şi n-avem nici o dovadă. N-am găsit decît două lucruri dubioase despre individ.

– Două?

– Suplul, tînărul nostru domn Tyler poartă corset şi perucă. În dosare sînt chitanţe pentru ambele chestii.

– Corset? Şi perucă? Micki rîse, dezgustată: Şi mama care-mi tot spune că ce-i place la Ralph e cinstea!

– Ei bine, cinstitul nostru mai minte şi fiscul. Se pare că face comode şi dulapuri în week-end-uri şi le vinde, toate tranzacţiile fiind făcute cu bani gheaţă. Are vînzările trecute în creion într-o agendă. Sînt probabil banii cu care plăteşte lecţiile lui Amy, întreţinerea calului şi alte lucruri pe care le cumpără. Am găsit o copie a declaraţiei de venituri de anul trecut. Nici o menţiune despre venituri adiţionale.

– O, mamă, oftă Micki. Cum să-i spun că se înşeală în privinţa lui? Că-l bănuiesc că încearcă s-o tragă pe sfoară?

– Nu-i spui. Nu înainte de a găsi nişte dovezi.

– Nu mi-aş face griji dacă nu s-ar părea că o

să capete banii curînd. Şi Ralph ştie asta. De aceea insistă atît, de asta e atît de entuziasmat de banii pe care o să-i facă... de banii pe care-i poate face şi ea, dacă investeşte. Îi tot spune că or să fie „bani uşori". Or să fie. Uşori pentru el. Micki îşi puse mîna pe braţul lui Kurt: Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti detectiv.

Era categoric momentul să clarifice mica neînţelegere, se gîndi Kurt. Dar se apropiau de casa lui Micki. Nu era timp de explicaţii.

– Pot să vin să te văd mai tîrziu? întrebă el. E ceva despre care trebuie să vorbim, ceva ce trebuie să-ţi spun.

– Sigur. Se uită la el întrebător, apoi privi înspre casă. O, fir-ar să fie. Am uitat că mă dusesem la magazin să cumpăr ceva.

– Spune-le că te-am urmărit, m-am năpustit peste tine şi Tom şi te-am scos afară din casă. Că te-ai supărat atît de tare, încît ai uitat de tot.

Micki rîse:

– Şi nu-i adevărat?

Micki se prefăcu furioasă pe Kurt cînd le explică ce se întîmplase. Pentru urechile mamei ei, ale lui Ralph şi Amy, Kurt o văzuse plecînd cu Tom, îi urmărise, aşteptase o vreme după ce intraseră în casă, apoi se năpustise pe uşă ca un barbar şi o luase de acolo. Nu spuse nimic de-

spre purtarea lui Tom în faţa lui Amy, dar, odată rămasă între patru ochi cu mama ei, îşi exprimă părerea despre el.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că a venit Kurt după mine, îi spuse Micki mamei ei. A venit tocmai cînd Tom încerca să mă violeze.

– Să te violeze? Mama ei se încruntă. Ei, hai. Nu mi-l pot imagina făcînd aşa ceva. Nu Tom. Clătină din cap: S-ar putea să fi devenit puţin agresiv. E un tînăr destul de agresiv, ştii bine. Uită-te cum a preluat atît de mult din afacerile lui Ralph. Dar, viol?

– Cam aşa aş numi eu faptul că m-a forţat să-l sărut şi că şi-a împins şoldurile în mine.

Ellen nu părea convinsă.

– Tu ai fost cea care ai sugerat să intri cu el în casă... singură. Nu poţi să inciţi un bărbat şi să te aştepţi să se comporte ca un călugăr.

– Nu l-am incitat, mamă, protestă Micki, deşi ştia că o făcuse cînd îl convinsese s-o ducă în camera lui Amy. Am vrut să merg cu el pentru că aveam nevoie de ceva de la magazin. În plus, nu-mi pasă cît e de agresiv sau cît de greşit mi-a înţeles intenţiile, fapt e că i-am spus nu. Ar fi trebuit să se oprească.

Ellen o studie o clipă, apoi se întoarse brusc cu spatele.

– Ce nostim! Eu, care sper ca Ralph să mă

ceară de soție, şi tu îți petreci după-amiaza enervîndu-l pe fiul lui.

– Nu eu l-am enervat. A fost invers.

Lui Micki nu-i venea să creadă că mama ei aborda aşa problema. Tatăl şi fiul îi luaseră complet mințile.

– Şi ce te face să crezi că Ralph te-ar lua de soție? Poate că nu vrea decît banii tăi.

Ellen se răsti:

– Domnişoară, oi avea eu 47 de ani, dar mai sînt bărbați care să mă găsească atrăgătoare... şi nu numai pentru banii mei. Continuă: Uită-te la tine. Ai tăi umblă după bani. Ori asta, ori te legi la cap cu cineva ca şi Kurt, un amărît de muncitor care nu te scapă din ochi, care nu are încredere în tine. Traiul cu bunicul tău ar fi trebuit să te învețe cîte ceva.

– Traiul cu bunicul m-a învățat o mulțime de lucruri, spuse Micki.

Cît despre Kurt, ştia că are încredere în ea... şi că şi ea avea încredere în el. În puținul timp de cînd îl cunoştea, înțelesese că, deşi era mare şi puternic, nu avea să-i facă niciodată rău, nu avea s- o forțeze să facă dragoste, nu avea să-i ceară mai mult decît era ea dispusă să dea. Şi pentru toate astea îl iubea.

Şocul pe care i-l provocă înțelegerea acestui

lucru o făcu să păstreze tăcerea tot restul serii. Era îndrăgostită. Nu dorise asta, crezuse că era imună la această emoție, dar, într-un fel sau altul, o cuprinsese. Şi nu ştia ce să facă. Kurt avea să plece curînd, i-o spusese. Imediat ce-şi termina treaba, se întorcea la Boston. Într-o săptămînă, cel mult două. Ăsta era tot timpul pe care-l aveau.

Mult prea puțin.

De-abia aştepta să plece Ralph, Amy şi mama ei. Nu era sigură că Kurt avea să ştie cînd au plecat, aşa că sună la motelul unde locuia, dar acolo nu-i răspunse nimeni. De-abia închisese telefonul, cînd văzu farurile maşinii lui. Era deja în prag cînd el parcă.

Ignorînd ploaia, fugi spre el, rîzînd. Se întîlniră la jumătatea drumului şi el o luă în brațe, strîngînd-o şi sărutînd-o.

– Mă bucur atît de tare că te-ai întors, spuse ea, cu buzele lipite de ale lui.

„Te iubesc", adăugă ea în gînd.

– N-ai fi putut nicicum să mă ții deoparte. M-am întors imediat ce mi-am schimbat hainele. Am aşteptat cu maşina parcată mai jos, pe drum, să-l văd pe Ralph plecînd. Îi dădu drumul din brațe: Trebuie să vorbim.

Nu la discuții îi stătea ei mintea.

– Aş prefera să facem alte lucruri.

– Am ceva să-ți spun, insistă el.

Îl măsură din vîrful capului pînă la picioare:

– Nu eşti însurat, nu?

– Nu, răspunse el hotărît.

– Şi eşti cu adevărat aici ca să-l investighezi pe Ralph Tyler?

– Da, dar...

Nu-l lăsă să termine:

– Şi nu-ți pasă dacă am sau nu bani?

Răspunse fără ezitare:

– Nu înseamnă nimic pentru mine.

– Bun.

Auzise tot ce dorea. Îl apucă de mînă şi-l trase spre prag.

– N-ai decît să vorbeşti, dacă vrei. Eu am de gînd să te violez.

El rîse şi intră cu ea în casă. Scuturîndu-şi apa din păr, Micki privi spre camera de zi, apoi se hotărî. De ce să se sfiască? De ce să rămînă pe canapea, cînd ştia exact ce voia? Îl voia în patul ei, strîngînd-o în braţe, iubind-o.

Ţinîndu-l în continuare de mînă, se îndreptă către dormitor.

Abia cînd trecu pragul simți o nelinişte. Se întoarse spre el:

– Mai ai o şansă să spui nu.

Se rugă să nu se facă de rîs.

– Ar trebui să stăm de vorbă, zise el şi Micki simţi un nod în gît. El privi către pat şi zîmbi: Despre cum singurul „nu" pe care-l spun este „nu te opri". Eşti iubita *mea*, ţi-aminteşti?

Amintindu-şi ce se întîmplase mai devreme, Micki se cutremură şi se lipi de el. Căldura trupului lui alunga fiorul.

– Nu m-ai forţat niciodată, şopti ea, amintindu-şi de fiecare sărut, de fiecare mîngîiere a lui. Nu mi-ai cerut niciodată mai mult decît eram dispusă să dau.

– Trebuie să fie un lucru pe care să-l dorim amîndoi, murmură el, cu gura în părul ei.

Micki se îndepărtă şi-l privi:

– Şi asta vrei?

Albastrul ochilor lui spunea la fel de multe ca zîmbetul şi ea ştiu răspunsul chiar înainte ca el s-o strîngă din nou la piept.

– Mai mult decît îţi poţi închipui, şopti.

Micki nu dorea să compare sărutarea lui cu a lui Tom, dar nu se putu împiedica. Cum putea un bărbat s-o scîrbească atît, în timp ce altul o excita pînă în străfundul fiinţei? Cu Tom, nu dorise decît să scape; cu Kurt, dorea să devină o singură fiinţă.

Nu, nu suportau comparaţie.

Gura lui se aşează peste a ei, ea îşi înlănţui braţele de gîtul lui, ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor. Răsuflarea lui era un suspin pe pielea ei, eliberarea unei vechi tensiuni, şi, în clipa cînd limba lui îi mîngîie buzele, ea i se deschise. Aşteptarea o făcuse să se topească pe dinăuntru şi atingerea limbii lui îi încordă muşchii dintre picioare.

Se mişcară la unison, mîinile lui pieptănîndu-i buclele, degetele ei răsucind şuviţele care-i atîrnau peste gulerul cămăşii. Apoi, el o îndepărtă puţin, cu răsuflarea tăiată, cu ochii umbriţi de genele lungi.

– Vreau să ştii un singur lucru, spuse, răguşit. Ţin la tine mai mult decît am crezut că se poate. Acum nu-i vorba numai de sex.

– Ştiu, zise ea şi propria voce îi sună hîrîit.

– Şi poate că n-am fost niciodată perfect sincer cu tine, dar nu ţi-aş face vreodată vreun rău.

Ea îl credea, pe de-a-ntregul, complet, din toată inima.

– Ştiu, repetă, cu sîngele alergîndu-i prin vene. Iubeşte-mă. Te rog.

– O, Micki...

El îi privi faţa, de parcă nu-i venea să creadă ce spusese, apoi privirea îi alunecă pe sîni. Se mişcă iute, trăgîndu-i bluza peste cap, desfăcîndu-i clama sutienului. Ea îi urmări expresia cînd îi

atinse sînii, văzu zîmbetul care-i arcui buzele cînd îi mîngîie sfîrcurile şi o simţi înfiorîndu-se. Îl privi cum îşi înclină capul, apoi închise ochii şi simţi apăsarea mîinilor pe tors, căldura răsuflării pe piele, fierbinţeala buzelor. Umedă, gura lui o surprinse, cînd îi simţi vîrful limbii jucîndu-se cu sînul ei. Stimulînd-o. Excitînd-o.

Ea gemu de plăcere şi-şi frecă palmele de umerii lui, ridicînd-ui cămaşa centimetru cu centimetru. El rîse încet cînd i-o trase peste cap. Se îndreptă spre ea, lipindu-şi pieptul gol de sînii ei, strîngînd-o în aşa fel încît sfîrcurile ei umede să se cuibărească în părul moale de pe pielea lui.

Îi sărută din nou buzele, în timp ce mîinile vagabondau pe spatele ei, în jos, cărtre şort. Degetele i se strecurară sub elasticul din talie, şi-i trase şoldurile spre el.

– N-o să rezist mult, se scuză el. Nu, după cum mă faci să mă simt.

– Şi cum te fac să te simţi? îl întărîtă ea.

Ştia perfect, după cum se lipea de ea, că e complet excitat.

– Ca un adolescent. Rîse din adîncul gîtului: Ca un puşti excitat, cu o sexualitate exagerată.

– Hai să rezolvăm asta, spuse ea, punînd mîna pe cureaua lui.

Micki nu era sigură cine scosese hainele cui.

Ea îi desfăcu cureaua, dar el îşi trăsese fermoarul şi-şi scosese şortul, rămînînd în picioare, în lenjerie de bumbac neagră, arătînd mai sexy decît oricare din fotomodelele din calendarul ei *Chippendales*. Micki începu să-şi dea jos propriul şort, dar termină el treaba, îngenuchind ca s-o facă, mîngîind cu o mulțime de sărutări marginea slipului ei de mătase.

Urmară sandalele ei şi Micki bănui că el îşi aruncase pantofii din picioare pentru că, atunci cînd se ridică şi o conduse către pat, nu mai avea pe el decît slipul negru extrem de umflat în față.

– Atinge-mă, spuse el, amintindu-i de un moment din trecut. Te rog.

Ea o făcu, cu precauție, trasîndu-i conturul cu vîrful degetului, simțind bumbacul moale al slipului şi tensiunea trupului lui. El gemu şi o sărută, adîncindu-şi limba în gura ei, penetrînd-o în mod simbolic.

Kurt răsufla cu greutate cînd dădu la o parte cuvertura de pe pat. Cu delicatețe, o întinse pe Micki în pat, fără a-şi lua ochii de la ea în timp ce îi dădea jos slipul. Apoi îşi coborî privirea pe şoldurile ei şi Micki îşi ținu respirația în aşteptarea momentului care se apropia.

Cu toți nervii încordați, se înfioră cînd o atinse degetul lui. Valuri de plăcere îi străbătură trupul,

apoi urmă o tensiune care-şi cerea eliberarea. O încîntă răvăşind-o, apoi o împietri cu un sărut. Mîinile ei călătoriră către corpul lui, degetele i se înfipseră în păr. Micki ar fi vrut să se oprească, dar şi să continue, să o ducă pînă la ultima limită, şi dincolo de ea. Confuză, se agăţă de el , ameţită, lăsînd valul de plăcere din ea să crească.

El păru să simtă momentul cînd ea era aproape de limită. Se ridică, se întoarse cu spatele şi se dezbrăcă. Micki îl privi, amestec superb de muşchi supli şi piele catifelată, cu liniile bronzului delimitînd hainele pe care le purta de obicei – tricou şi şort. Se întoarse către ea, un bărbat în toată splendoarea, şi Micki se ghemui la loc în pat, aşezîndu-se în mijloc.

Kurt se aplecă peste ea, desfăcîndu-i picioarele cu genunchii, în timp ce îşi cobora capul ca s-o sărute. Ea îşi simţi propriul gust odată cu al lui şi închise ochii. Ajunseseră la un punct de unde nu mai exista întoarcere.

Cu mîinile pe spatele lui, Micki îl simţea controlîndu-se, simţea încordarea din el. Se alintă pe trupul ei, aşteptînd cu răbdare ca ea să ajungă din nou pe culme. Era răbdător şi atent, dar, cu toate astea, Micki nu era deloc pregătită pentru şocul pe care-l simţi cînd o penetră.

Era la fel cu cel mai perfect test de dresaj, o

uniune a două corpuri, care evidenția ce era mai bun în amîndouă; cu fiecare pas exact la momentul potrivit, cu fiecare poziție perfectă. Kurt se mişca înăuntrul ei – odată cu ea – şi Micki ştiu că nu trebuia să-şi facă griji că va termina prea repede. El cronometrase totul perfect, avusese grijă ca ea să fie gata.

– Da! strigă ea, în culmea extazului, agățîndu-se de spatele lui transpirat, ascultîndu-i gemetele de plăcere.

– Da, veni ecoul, în timp ce Kurt o strîngea în brațe.

Capitolul 12

Lumina dimineții, gunguritul porumbeilor şi ciripitul vrăbiilor îl treziră pe Kurt. Furtuna de peste noapte trecuse, norii de pe cer erau acum doar ghemotoace albe, briza care pătrundea pe geamul dormitorului era blîndă şi răcoroasă.

Micki era ghemuită lîngă el, atingîndu-i şoldurile, sprijinindu-şi umărul pe pieptul lui, gîdilîndu-i nasul cu părul. Trupul ei era cald şi mirosea minunat, a femeie şi a sex. Rămase nemişcat, ca să nu-i deranjeze somnul.

Vorbiseră şi făcuseră dragoste pînă tîrziu în noapte şi Kurt nu se putea dumiri de ce se trezise aşa devreme. Poate doar pentru că era îngrijorat. Cu toate vorbele pe care şi le spuseseră, cu toate secretele dulci pe care şi le împărtăşiseră, tot nu-i spusese cine este. Cine era cu adevărat. Şi singurul subiect pe care-l atinseseră era viitorul.

Dacă exista un viitor.

Era sigur că Micki ținea la el. Ochii ei i-o spuseseră, felul în care-l mîngîiase, faptul că i se dăruise, că i se abandonase. Întrebarea era, ținea la el destul de mult? Îl iubea?

Ea oftă uşor şi dulce şi se cuibări mai aproape de el, frecîndu- şi spatele de şoldurile lui. Era deja pe jumătate excitat, stare care devenise obişnuită cînd se afla în preajma ei, dar atingerea pielii ei catifelate în locurile cele mai sensibile îi trimise un nou fior de dorință prin trup.

De cîte ori poate face un bărbat dragoste cu o femeie pînă să se sature? Kurt avea sentimentul că, cu Micki, numărul era astronomic.

De domeniul unei vieți.

Ea se mişcă din nou şi Kurt nu-şi putu reține un geamăt.

– Te-ai trezit? întrebă ea, somnoroasă.

Se răsuci ca să-l vadă, cu ochii abia mijiți, lipindu-şi sînii de pieptul lui.

– Sînt mai mult decît treaz, răspunse el, ştiind că ea simțea asta.

– Aşa e.

Micki toarse pisiceşte, zîmbind şi aruncîndu-şi un picior peste al lui, astfel ca şoldurile lor să se lipească pe toată lungimea.

El gemu şi-şi lăsă mîinile să alunece pe trupul ei. Anii de echitație îi aduseseră muşchii la o per-

fecțiune atletică. Era un amestec de moliciune şi tărie, de curbe şi unghiuri, de căldură şi răcoare. De fiecare dată cînd erau împreună, dădea la fel de mult cît primea, deschis şi cu sinceritate.

– Trebuie să stăm de vorbă, spuse el, deşi ideea îşi pierdea rapid din importanța pe care crezuse c-o are.

– Dă-i drumul.

Se lipi de el, frecîndu-se atîțător, mişcîndu-şi şoldurile.

Discuția putea să mai aştepte, hotărî el. O să-i spună mai tîrziu cine era şi ce făcea. Şi să vorbească despre viitor. Viitorul lor comun.

– Vreau să-ți spun asta, murmură el, muşcînd-o de ureche: Eşti o doamnă foarte sexy.

Nu-şi mai aminti să folosească vreo protecție; nevoia de a fi înăuntrul ei era mai puternică decît rațiunea. Ea îl înconjură cu căldură lichidă, îşi înfăşură picioarele în jurul lui, îi aduse împlinirea. Ceea ce fusese fantezie deveni realitate. Îl strîngea cu picioarele, iar el mergea tot mai adînc, parcă pierzîndu-şi mințile. Erau uniți în trup, în simțiri, în emoțiile pe care nici unul nu şi le putea controla, aruncîndu-se în necunoscut.

Corpurile le străluceau de sudoare, respirația li se acceleră şi se îngreună. O auzi gîfîind, îi simți tremurul chiar înainte de a începe. Ea îi strigă numele, şi strigătul ei era un cîntec de fericire.

Propriul lui strigăt fu adînc, gutural şi primitiv.

Apoi se sfîrşi. Împlinit, epuizat, se rostogoli pe-o parte, cu un singur gînd în minte.

Nu exista o viaţă mai bună.

Dură o vreme pînă cînd Kurt deschise din nou ochii. Privindu-l, Micki se minuna de intensitatea sentimentelor sale pentru el... şi de cum o făcea să se simtă. Albastrul adînc al ochilor lui o vrăjise.

El întinse mîna şi-i mîngîie faţa, dîndu-i la o parte de pe frunte buclele încă umede.

– De prima oară cînd te-am văzut, îi spuse el, am vrut să fac dragoste cu tine.

– Şi eşti mulţumit sau dezamăgit?

Micki ştia cum fusese pentru ea. Niciodată în viaţă nu fusese atît de bine.

– Tu ce crezi?

– Că ştii mult mai multe decît mine.

– Ştii şi tu destule. Cu dragoste, îi sărută buzele: Nu, Michelle Bradford, nu sînt dezmăgit. Cum ţi-am mai spus, eşti o doamnă foarte sexy.

Micki nu se gîndise niciodată la ea însăşi ca fiind sexy. Oricum, nu la modul în care înţelegea el asta. Nu ştiuse niciodată cît de minunat – cu adevărat minunat – era să faci dragoste. Nu-i venea să se dea jos din pat.

Dar caii trebuiau hrăniţi.

– Reţine ideea pe care o ai acum, spuse Micki,

zîmbind şi îndepărtîndu-se de el. E vremea să hrănesc animalele, dar mă întorc.

Kurt o prinse de mînă:

– Ai nevoie de ajutor?

Era o idee tentantă, dar, după cum se purtaseră pînă acum, Micki avea sentimentul că, dacă se duceau împreună în hambar, caii nu aveau să capete de mîncare, iar fetele care veneau să curețe grajdurile riscau să afle mult mai mult despre albinuțe şi floricele decît despre îngrijirea cailor.

– Nu. Tu ține patul cald.

– Asta-i simplu, rîse Kurt şi se întinse la loc în pat.

Să se dea jos din pat goală puşcă în fața unui bărbat nu era ceva care intra în obiceiurile ei. Micki nu privi la el în timp ce-şi luă haine curate şi se îndreptă către baie. Odată ajunsă acolo, se uită în oglindă.

Şi o apuncă disperarea.

Ce privelişte! Părul îi era încîlcit de degetele lui Kurt, buzele erau umflate şi obrajii iritați de barba lui. Dermatograful se ştersese şi era convinsă că avea o răsuflare neplăcută. Faptul că el n-o luase la fugă îngrozit era un adevărat miracol.

Făcu un duş rapid, dar pierdu mai multă vreme decît de obicei cu părul şi machiajul. Se strîmbă cînd îşi puse şortul. Un lucru era clar, după dure-

rea dintre picioare: putea ea să călărească zilnic, dar nu era obişnuită să facă dragoste toată noaptea şi o parte din dimineaţă.

Cînd se întoarse în dormitor, Kurt era întins de-a curmezişul patului, privind în tavan, cu cearceaful aruncat peste şolduri. Chiar şi nemişcat, iradia o prezenţă fizică ce-i tăia respiraţia. Faptul că o alesese pe ea era o minune pe care nu o înţelegea pe de-a-ntregul.

– N-ai avut dreptate, bunicule, şopti ea.

„Nu sînt o ratată. Am găsit bărbatul perfect."

Kurt întoarse capul.

– Ai spus ceva?

– Baia este liberă, dacă ai nevoie. Fac cafea înainte de a pleca. Dacă vrei să faci duş, dă-i drumul. Sau, dacă preferi să te culci, e în regulă.

– Pot să dau un telefon? O să plătesc cu cartea mea de credit. Tocmai m-am gîndit, ceva din ce-am văzut aseară ar trebui verificat. Un nume.

– Un nume?

– În prospect. Mi-a scăpat prima oară.

– Sigur. Sună unde vrei şi nu-ţi face probleme cu banii. Dacă o împiedici pe mama să facă o greşeală, merită orice cheltuială.

Micki se grăbi cu treburile dimineţii, măsurînd ovăzul în găleţi, aruncînd fîn în fiecare boxă. Tocmai terminase de hrănit ultima iapă, cînd sună

telefonul. Se repezi în birou şi răspunse.

– Conrad Chambers e acolo? întrebă o voce plăcută de femeie, ca răspuns la *Meadow View Riding Stable*, formula standard a lui Micki.

– Îmi pare rău, cred că aţi greşit numărul, răspunse Micki, fără însă să închidă imediat, pentru că numele îi amintea de ceva.

– Eu... ezită femeia. Acesta este numărul pe care mi l-a dat Kurt. Mi-a spus că pot să vorbesc cu el aici.

Micki se sprijini de birou, cu genunchii moi. Îi era rău, simţea un gust amar în gură. Nu-şi putea aminti decît de Kurt întins în patul ei, de cearceafurile mototolite, de mirosul de dragoste dăinuind încă în aer. Voia să urle, să-i spună femeii să dispară. O surprinse calmul propriei voci.

– Vreţi să spuneţi Kurt Jones?

– Cred că acesta-i numele pe care-l foloseşte. E acolo?

– E în casă. Nu era lămurită de ce încerca să dea explicaţii, dar le dădu: Eu sînt în hambar. Sînteţi Sheri?

– Nu, Ginger. Secretara lui. Puteţi să-i spuneţi că i-am rezervat bilete pentru un zbor care pleacă din Kalamazoo mîine dimineaţă? Şi că-mi rămîne dator. Ştiţi că m-a sunat acasă? I-o fi plăcînd lui să muncească 80 de ore pe săptămînă, dar eu am şi viaţă personală.

Nu era soția lui... şi nici măcar o prietenă. Doar secretara... cu un mesaj.

Un minut după ce închise, Micki rămase aşezată pe marginea biroului uitîndu-se fix la telefon. Se simțea uşurată, durerea se stingea, bătăile inimii reveneau la normal.

Apoi realiză ce spusese femeia.

Kurt era în bucătărie, îmbrăcat, şi-şi turna o ceaşcă de cafea cînd Micki intră în casă. Tresări la sunetul uşii trîntite şi cînd ea îi pronunță numele gemu.

– Conrad Chambers!

Avea exact tonul mamei lui, cu singura excepție că, atunci cînd mama lui era furioasă, adăuga şi al doilea nume de botez.

Kurt se crispă şi lăsă jos ceaşca de cafea. Ştia că ar fi trebuit să vorbească cu Micki mai devreme. Ar fi trebuit să vorbească noaptea trecută. Oare de ce, de fiecare dată cînd era cu ea, îşi pierdea mințile?

– Aici, strigă el, venind în pragul uşii de la bucătărie.

„A scoate foc pe nări" şi „priviri ucigaşe" erau expresii pe care le auzise deseori dar, abia privind-o pe Micki, înțelese cu adevărat ce însemnau. Nu ştia ce se întîmplase cît fusese în hambar, dar

ştia că o încurcase.

– A sunat secretara ta.

– Ginger?

Se uită la telefon. O sunase pe Ginger imediat ce Micki ieşise dar, avînd în vedere ce-i ceruse să facă, nu se aşteptase să îl sune imediat. Abia dacă avusese timp să facă un duş, să se îmbrace şi să-şi toarne o ceaşcă de cafea.

Privirea lui Micki îl măsură de sus în jos, oprindu-se la picioarele lui goale.

– Erai probabil sub duş cînd a sunat telefonul. Avea un mesaj pentru tine.

Atitudinea lui Micki – cu picioarele desfăcute, cu mîinile în şolduri – transmitea şi ea un mesaj.

– Presupun că ți-a spus cine sînt.

– Nu sînt proastă, Kurt. Doar credulă. Atunci cînd a întrebat de Conrad Chambers, apoi de Kurt, mi-am dat seama. Kurt e diminutivul de la Conrad, nu?

– E mult mai bine decît Connie. Vroiam să-ți spun.

– Da, sigur. Cînd? După ce te întorceai la Boston? După ce erai în siguranță, departe de mine?

– Am vrut să-ți spun aseară, dar frumusețea asta brunetă m-a distras. Apoi am vrut să-ți spun de dimineață, dar s-a întîmplat la fel.

Zîmbi, sperînd că ea va sesiza umorul situației. Micki se încruntă.

– Dă-i drumul, dă vina pe mine. Mai bine ai fi atent, Kurt. Mai bine ai fugi. Acum, că ştiu cine eşti, o să vreau banii tăi. Ştii cum sînt. Un parazit. O lipitoare.

– Nu eşti un parazit şi nici o lipitoare.

– Aşa m-ai numit, ți-aduci aminte? Parazit. Asta ai spus.

Se opri înaintea lui şi îl privi. Ochii ei scăpărau de furie, dar cînd vorbi, vocea îi era de un calm mortal:

– M-ai înşelat de la bun început.

– Nu, nu-i adevărat.

– Atunci de ce nu mi-ai spus cine eşti? De ce toată şarada asta, de ce te-ai prefăcut că eşti detectiv? Un biet om muncitor, care nu-şi permite nici măcar o maşină civilizată.

– Sînt un om muncitor, iar maşina era parte din acoperirea mea. Am cumpărat-o ca să nu fac notă discordantă, să fiu ca orice alt muncitor de pe şantier.

Întinse mîna ca s-o atingă, dar ea se scutură şi se feri. În ochii ei se oglindea durerea. Kurt nu înțelegea.

– Nu-i o şaradă, iubito. Îl investighez pe Ralph. Şi, cînd te-am întîlnit prima oară, nu ştiam cît de

mult i-ai fi putut spune, aşa că nu-ţi puteam spune cine sînt.

– Bine, poate la început, asta pot să înţeleg, dar mai tîrziu... În ziua cînd am venit pe şantier. În noaptea cînd ai venit aici. Mi-ai fi putut spune atunci. Ştiai deja că nu te puteam trăda. Făcu o grimasă: Ce am făcut în noaptea aia...

Micki închise ochii şi Kurt ştiu că îşi amintea exact ce făcuseră în noaptea aceea. Cînd se uită din nou la el, vocea ei era de oţel.

– În dimineaţa cînd ne-am dus să călărim. Mi-ai fi putut spune atunci. Au fost atîtea ocazii cînd mi-ai fi putut spune.

– Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ţi spun. O, şi cum îşi dorea s-o fi făcut! Sînt multe lucruri pe care nu le-am făcut cum trebuie.

Ea nu spuse nimic, îl privi pur şi simplu, aşa că el continuă:

– În primul rînd, n-ar fi trebuit să vin la Kalamazoo. Am făcut pe curajosul. Am fost un prost. Rick îmi spusese întotdeauna că eu fac o muncă uşoară în comparaţie cu a lui. Voiam să-i arăt ce pot. Am crezut că puteam să vin aici, să petrec cîteva săptămîni sub acoperire, apoi să intru la el în birou' cu raportul în mînă. În loc de asta, două săptămîni au devenit aproape cinci, m-am încurcat cu tine, nu pot să mă hotărăsc dacă

Ralph e un tip de treabă care face greşeli sau un escroc şi aproape că m-am lăsat prins intrînd prin efracție la el în casă.

– Eşti conducătorul *Fundației Chambers*? întrebă ea. Vreau să zic, dacă tot îmi spui tot, aş vrea să înțeleg bine.

Lui Kurt nu-i plăcea cum reacționa ea, nu-i plăcea tonul rece al vocii ei, dar ştia că trebuia să-i spună totul.

– Mama mea are titlul de preşedinte. Fratele meu şi cu mine sîntem vicepreşedinți. Jon se ocupă de evidența banilor care ies; eu am grijă să mă asigur că intră tot timpul bani în cont. În general, toți trei trebuie să fim de acord cu toate deciziile.

Continuă, sperînd că Micki va înțelege:

– Avem personal puțin: cîteva secretare, contabili şi de obicei trei investigatori. Scopul *Fundației* e să dea bani persoanelor şi organizațiilor pentru proiecte care să schimbe lumea. Proiecte ca acela al lui Ralph.

– Să schimbe lumea, repetă ea, apoi oftă. Îmi aduc aminte cînd ai spus asta.

– Tata folosea mereu fraza asta. „Orice ai face în viață, Kurt", spunea el, „trebuie să creeze o lume mai bună". Sigur, la vremea aceea, îmi vorbea despre viața mea, dar el trăia pe aceste prin-

cipii. Ceea ce a făcut – invenţiile lui – au făcut ca lumea să fie mai bună.

– A fost inventator? întrebă Micki.

– Da, şi încă unul bun. Invenţiile lui au adus întotdeauna bani buni. Dar atotputernicul dolar n-a fost niciodată important pentru el. Nu numai că ne-a dat, mamei, fratelui meu şi mie, tot ce ne trebuia, dar dădea bani unor necunoscuţi. Un împrumut unuia, un dar în bani altuia. Cred că a vorbit cîndva cu mama despre crearea unui fond; apoi a murit. În ziua cînd l-am înmormîntat, mama a sugerat înfiinţarea *Fundaţiei Chambers*. Cred că o vedea nu numai ca un mod de a menţine vie amintirea tatei, dar şi ca o cale de a-şi aduna la un loc familia.

Şi funcţionase.

– Am fost dispus că încerc, continuă el. Cum ţi-am mai spus, trăisem o viaţă de trîndăvie. Nu mă mai atrăgea să cheltuiesc banii aiurea, fără scop. Eram pregătit pentru o slujbă care să însemne ceva. Lui Jon îi place să dea bani, aşa că a îmbrăţişat ideea. Şi, după cum se spune, restul e poveste.

– Asta-i tot ce faceţi? Daţi bani?

– *Fundaţia* o face. Nu eu personal.

– Banii pe care tatăl tău i-a cîştigat cu investiţiile lui.

– De fapt, dobînzile. Fondul principal e investit.

– Ai atîția bani?

– Tata avea două miliarde cînd a murit. Cu acțiunile şi cu tot ce am investit, am triplat suma în ultimii zece ani.

Micki fluieră uşor. Îşi închipuise că bunicul ei avusese bani. Prin comparație, fusese sărac. Înțelegea de ce Kurt nu-i spusese cine e. Nu-i spui cuiva care pare avid de bani că ai atîta avere.

Rîse de ironia situației. Toată viața încercase să cîştige iubirea şi încrederea bunicului ei. Acum se îndrăgostise de Kurt şi el nu avea încredere în ea.

– Ce-i aşa amuzant? întrebă el.

– Eu. Sînt ca un cal în manej. Îmi închipui că înaintez, că merg undeva, dar mă învîrt în cerc.

– Nu înțeleg.

– E simplu. Asta face ca totul să fie atît de trist. Eşti ca bunicul. Te uiți la mine şi o vezi pe fiica unui escroc. Apucături de familie. O persoană în care nu trebuie să ai încredere.

– Micki, nu aşa te văd eu, insistă el, apucînd-o de umeri. Sigur, la început am crezut că nu te interesează decît banii. Tu eşti cea care-mi tot spunea că vrea să se mărite cu un bărbat bogat. Ce ar fi trebuit să cred?

– Asta a fost acum o veşnicie, Kurt.

Vocea ei suna stinsă, plată, chiar şi pentru propriile ei urechi. Împietrită faţă de orice emoţie, se feri de lîngă el. Kurt nu încercă s-o oprească, şi ea trecu pe lîngă el, în bucătărie. Poate că o cafea avea să-i limpezească gustul amar din gură. Poate că nişte aspirine aveau să-i potolească durerea din ceafă. Şi poate, dacă avea noroc, în cîteva săptămîni avea să uite că domnul Conrad Chambers a existat vreodată.

Oprindu-se lîngă cafetieră, îl privi din nou. Stătea unde-l lăsase, uitîndu-se la ea, şi înţelese că nu avea să-l uite niciodată.

– Ce proastă am fost să-mi închipui că noaptea trecută şi dimineaţa asta înseamnă ceva pentru tine.

Îşi muşcă buzele, forţîndu-se să nu plîngă. Nu trebuia, nu acum, nu în faţa lui.

– Înseamnă, spuse el şi porni către ea. Ţin la tine.

Ea ridică braţul ca să-l oprească.

– Şi am şi încredere în tine, adăugă el. Nu sînt bunicul tău.

– Să înţeleg că mă ceri soţie?

– De soţie?

Se vedea că întrebarea îl cam luase prin surprindere.

– Da. Ştii ce vreau să spun, „şi au trăit fericiţi

pînă la adînci bătrîneți". Ce-i al tău este şi al meu, şi invers.

Răspunsul lui fu ezitant.

– Poate.

– Poate, repetă ea, zîmbind trist. Dacă şi cu poate.

Micki clătină din cap.

– Ne trebuie timp să ne cunoaştem mai bine, spuse el. Totul s-a întîmplat atît de repede.

– Şi cum faci să te cunoşti cu o persoană în care n-ai destulă încredere ca să-i spui cine eşti? Pe care o părăseşti? Du-te, domnule Chambers. Ieşi din casa mea. Din viața mea.

– Micki... Oftă exasperat, apoi se îndreptă către ea: Bine. Da, mă însor cu tine.

Ea nu întoarse privirea.

– Prea tîrziu.

– Micki, nu fi caraghioasă.

Nu-i mai păsa. Din punctul ei de vedere, putea să vorbească pînă răguşea şi tot nu avea să-l creadă.

– Nu, sînt serioasă. Du-te!

El se opri în spatele ei, fără însă s-o atingă, iar ea rămase pe cît putea de rigidă şi inflexibilă, fără să se mişte, fără să vorbească, abia respirînd.

– Bine, plec acum. Trebuie să mă încalț, apoi plec. Dar am să mă întorc.

– Nu te obosi, spuse ea, țeapănă, cu privirea

ațintită la dulapurile din fața ei.

Dacă pleca, voia să fie o ruptură în regulă.

– Şi cu mama ta cum rămîne?

– O să am eu grijă de mama, spuse Micki, deşi nu avea idee cum.

Îl auzi ieşind din cameră. Cu mîini tremurînde, cu inima în gît, deschise dulapul şi scoase o cană. Metodic, închise uşa la loc, apoi îşi turnă cafeaua. Făcea totul din rutină, pentru că în mintea ei se derula altă scenă.

Kurt în dormitor, aşezat pe marginea patului, încălțîndu-se. Cearceafurile şifonate. Semne ale unei nopți petrecute făcînd dragoste. Amintiri amestecate cu realitatea.

O lacrimă îl alunecă pe obraz. O şterse grăbită. Mai mult simți decît auzi cînd el se întoarse în bucătărie. Nu se întoarse cu fața la el.

– Te sun mai tîrziu, spuse Kurt.

– Ca să-mi spui ce? Cîtă încredere ai în mine? Vorbele zboară, nu-ți bate gura.

– O să mă întorc.

– Mă îndoiesc. Vorbi către dulapuri: Am uitat să-ți transmit mesajul. Secretara ta a spus că ți-a rezervat bilete pentru un zbor care pleacă din Kalamazoo mîine dimineață.

– Plec la Boston doar ca să verific nişte dosare.

Ea nu spuse nimic.

– O să mă întorc.

„Nu, n-o să te întorci". Închizînd ochii, rămase tăcută. „Du-te!" striga o voce din ea. „Du-te înainte de a mă face de rîs, plîngînd cu sughițuri, ca un copil. Du-te înainte de a înțelege ce mult te iubesc."

Îl auzi oftatul de frustrare, îl auzi dînd să intre în bucătărie, apoi oprindu-se. Cînd plecă, închise în liniște ușa de la intrare în urma lui. De-abia atunci își lăsă Micki durerea să erupă. Trupul i se cutremura în timp ce lacrimile fierbinți îi brăzdau obrajii.

Capitolul 13

Kurt nu sună şi nu reveni în ziua aceea. Micki încercă să se convingă că se bucura, dar, după felul în care inima ei pornea la galop de fiecare dată cînd suna telefonul sau trecea o maşină pe drum, era clar că se mințea. În aceeaşi seară se dusese la mama ei şi-i spusese cine era Kurt şi ce căuta la Kalamazoo. În loc să accepte vestea ca o confirmare a faptului că Ralph încerca s-o înşele, Ellen se enervă.

– Ai copiat cheia mea şi l-ai lăsat pe Kurt să intre în casă! exclamă ea. Cum ai putut?

– Încerca să găsească ceva care să dovedească ce-ți spun, zise Micki.

– Dar n-a găsit, nu? Pun pariu că n-a găsit nimic dubios sau suspect la Ralph în casă.

Micki dădu din umeri.

– Numai că Ralph nu înregistrează la fisc banii pe care-i face cu mobila lucrată acasă, şi că

poartă corset şi perucă.

– A, da, asta clar face din el un escroc. Cu ochi de gheaţă, Ellen îşi privi fiica. Cine dracu' te-a pus pe post de îngerul meu păzitor? N-a fost de-ajuns că am trăit o viaţă sub supravegherea tatălui meu? Uite ce-i, am crescut, m-am făcut mare. Pot să investesc în orice-mi place şi, din cîte-mi spui, se pare că Ralph şi cu mine chiar avem nevoie de bani foarte repede. Nu-ţi poţi imagina ce mult îşi doreşte să construiască zona aceea rezidenţială, dar sigur nu-şi poate permite fără donaţia de la *Fundaţia Chambers*.

– Tot mai crezi că *Raintree Enterprises* e o companie legală?

– Iubitul tău n-a găsit nimic care să dovedească contrariul, nu?

– Kurt nu e iubitul meu... sau, cel puţin, nu mai e, spuse Micki, clătinînd din cap. Nu, n-a găsit. Numai că eu...

Ridicînd din umeri, se întoarse şi porni către canapea. Din nou avea lacrimi în ochi.

– Nu mai ştiu ce să cred, spuse ea, adîncindu-se în moliciunea sofalei. Kurt a spus că Ralph foloseşte materiale de calitate proastă, şi ţine un fel de contabilitate „artistică". Iar în ceea ce priveşte *Raintree Enterprises*, este ceva care nu-mi sună bine, dar nu ştiu ce. Privind-o pe mama sa, zîmbi stins: Drace, cine sînt eu să judec pe

cineva? Întîi am o aventură cu un bărbat însurat, apoi mă îndrăgostesc de un tip care n-are destulă încredere în mine să-mi spună cine e.

Mama ei se aşează lîngă ea. O luă pe după umeri şi o strînse în braţe.

– Îmi pare rău că suferi din nou.

Deşi ar fi putut să jure că nu plînge, Micki simţi lacrimile brăzdîndu-i obrajii. Cînd încercă să vorbească, cuvintele ieşiră cu suspine:

– Ştii, ce mi-a făcut Dale nu m-a durut nici pe jumătate din cît mă doare acum. Am crezut că-l iubesc pe Dale, dar nu era iubire. Cînd am aflat că e însurat, am terminat-o cu el. Mîndria mea a fost rănită, asta-i tot. Cu Kurt e altceva. Mă simt de parcă aş fi pierdut o parte din mine.

Ellen o strînse mai tare în braţe.

– Bietul copil! Într-o zi o să întîlneşti bărbatul potrivit. Mie mi-au trebuit aproape 50 de ani, dar, crede-mă, a meritat să aştept.

Micki spera din tot sufletul că Ralph era bărbatul potrivit pentru mama ei.

– Eşti sigură că ai încredere în el?

– Ca în mine însămi.

Micki o îmbrăţişă la rîndul ei.

– Ştii, pînă ce nu l-am auzit vorbind despre *Raintree Enterprises,* credeam şi eu că e perfect pentru tine. Aşa că sînt doar prăpăstioasă. Oftă: Sînt bucuroasă că n-ai bani de investit.

– Ăăă... Ellen îşi drese vocea şi Micki îşi ridică privirea către ea. Avocaţii au sunat azi dimineaţă. Au obţinut ce am dorit, banii mamei. Vineri după-amiază mă duc la biroul lor să semnez actele, apoi sînt ai mei.

– Vinerea asta?

– Aşa mi-au spus. Vineri la ora unu. Ellen o bătu pe Micki pe genunchi, apoi se ridică. Şi dacă nu vii cu un motiv mai bun decît „ceva nu e în regulă", am de gînd să bag banii în *Raintree Enterprises*.

– Toţi? întrebă Micki.

Mama ei încuviinţă.

Kurt se întoarse la grajduri vineri. N-o văzuse pe Micki de patru zile, dar i părea o veşnicie. Cele patru zile fuseseră foarte ocupate. Călătoria la Boston îl readusese lîngă computerele şi bazele de date de care avea nevoie. Dăduse telefoane, făcuse apel la cunoştinţe care-i erau îndatorate. Rick îl ajutase, iar călătoria făcută în California îi confirmase bănuielile. Micki avea dreptate. Dacă investea în *Raintree Enterprises,* Ellen îşi pierdea banii.

O văzu pe Micki în clipa cînd intră în curte. Era în manejul exterior, chiar lîngă ringul mic de dresaj. Era cu spatele la el şi citea cu glas tare instrucţiuni dintr-o carte.

– F la X, piciorul stîng, strigă ea.

O femeie de vreo 30 de ani, călare pe un murg, îşi îndreptă calul spre capătul arenei, unde era o găleată albă, pe al cărei fund era pictat un F mare. La semn, călăreaţa începu să-şi mişte calul către centrul arenei, obligîndu-l să calce cu piciorul din afară înaintea celui din interior.

– X la M, piciorul drept, strigă Micki şi Kurt porni către ea.

– XHF, lungeşte pasul în trap uşor, comandă Micki.

Călăreaţa făcu fiecare mişcare la litera potrivită.

– Micki, trebuie să vorbim, spuse el cînd ajunse la cîţiva paşi depărtare.

Ea tresări la sunetul vocii lui, se întoarse către el, vizibil surprinsă de prezenţa lui. Cu ochii măriţi de surpriză, cu un început de zîmbet pe buze. Îşi îngheţă zîmbetul, crispîndu-se şi făcînd un pas înapoi.

– Este vorba de Tom... şi despre *Raintree Enterprises*, spuse Kurt repede. Ai avut dreptate. E o companie fantomă.

Îi captase interesul în mod vizibil. Ea se uită la eleva sa, apoi din nou la el.

– Toată afacerea e o înscenare, continuă el. Tom şi mama lui – prima soţie a lui Ralph – au montat totul. Rick şi cu mine am verificat hîrtiile, şi

am ajuns la ei. Nu Ralph trebuie să ne îngrijoreze, ci Tom. Tipul e hotărît să-şi ruineze tatăl.

Micki se încruntă, încurcată.

– Tom vrea să-l ruineze pe Ralph?

Kurt îi înțelegea surpriza. Nici el nu bănuise. Cel puțin, nu de la început. În public, Tom se purtase întotdeauna ca şi cum el şi tatăl său erau cei mai buni prieteni. Dar fuseseră cîteva situații cînd Kurt îşi pusese întrebări, pentru că sesizase o furie ascunsă în purtarea lui.

– Eşti sigur? întrebă Micki.

– Categoric. „Nu te-aş mințI", ar fi vrut el să adauge, dar ştia că n-avea să-l creadă. O mințise de prea multe ori în trecut. Am hîrtii care să dovedească.

Micki se uită la ceas.

– Drace! E aproape două şi jumătate.

Ieşi din arena de dresaj şi o luă la fugă spre casă.

– Unde te duci? strigă Kurt după ea.

– Trebuie s-o sun pe mama, răspunse ea. S-o opresc.

– S-o opreşti de la ce?

– N-am timp de explicații. Micki nu se opri: Exersează ce te-am învățat, strigă ea către eleva sa, care-şi mîna calul la pas şi făcea cercuri strînse în jurul literei A. Te sun diseară.

Kurt alergă după Micki, dar ea era deja la tele-

fon cînd intră în casă. Închise, înjură şi îşi întoarse ochii la el.

– Telefonul ei e ocupat.

– S-o opreşti de la ce? repetă el.

– Să facă o mare prostie. Încordată, se apropie de el: Mama a avut o întrevedere cu avocaţii la ora unu, azi. A obţinut în fine banii... îi are probabil deja în mînă. E numai bună de stors şi de fraierit.

Oprindu-se în faţa lui, îşi îndreptă umerii şi-l privi drept în ochi:

– Vrei să mergi cu mine acolo? Să vorbeşti cu ea? Să-i arăţi hîrtiile alea? Nu cred că o să mă creadă pe mine singură.

– Să mergem, spuse el pornind spre uşă.

Timpul era important.

Conduse Micki, depăşind toate limitele de viteză, tăind curbele, trecînd pe roşu, strecurîndu-se prin trafic. În timp ce conducea, îi povesti, punîndu-l la curent cu tot ce se petrecuse în ultimele patru zile.

– I-am spus despre tine, îi explică ea. Acum şi ea şi Ralph ştiu cine eşti. Şi, din moment ce e sigură că n-o să-i dai nici un ban lui Ralph, o să-şi bage toţi banii din moştenire în *Raintree* şi o să folosească profiturile ca să-l ajute.

– Slavă Domnului că am ajuns aici la timp, spuse Kurt.

– Sper că ai ajuns la timp. Micki nu părea prea convinsă. Ultima oară cînd am vorbit cu mama, a spus ceva despre trimisul banilor.

– Fir-ar să fie! Ceasul de pe bord arăta aproape trei. Am încercat să-l contactez pe Ralph, zise Kurt. Imediat ce a aterizat avionul, am sunat la *Tyler Construction*. Era plecat la o şedinţă în oraş. Am lăsat un mesaj şi secretara încearcă să-l contacteze, dar nu era sigură că reuşeşte.

Îi spusese secretarei că era o problemă de viaţă şi de moarte. Şi într-un fel chiar era.

– Cum îţi spuneam, cred că e mai serios decît o fraudă de bursă. Cred că Tom intenţionează să-l ruineze pe tatăl lui.

Micki nimeri într-o groapă şi îl aruncă în faţă. Nu spuse nimic, înţelegînd graba lui Micki.

Probabil ar fi trebuit să facă multe lucruri. Să nu fi tras concluzii pripite despre Ralph. Să fi avut încredere în Micki.

– Nu înţeleg ce vrei să spui, spuse ea, oprindu-se lîngă un complex de apartamente.

– Tom e cel care comanda materiale, îi explică Kurt. Deschise uşa în acelaşi timp cu ea, sări din maşină şi se grăbi s-o ajungă din urmă, pe aleea care ducea la prima locuinţă din grup. El e cel care a ales calitatea scăzută. Nu numai asta, ci sînt destul de sigur că a şi furat. Cred că băieţelul a încercat să saboteze afacerea tatălui lui.

– Dar de ce? întrebă Micki, apoi se opri, arătîndu-i o maşină decapotabilă argintie parcată vizavi de intrarea apartamentului. Este maşina lui Tom. E aici.

– Atunci trebuie să fim foarte atenţi ce spunem, o avertiză Kurt, apucînd-o de braţ şi trăgînd-o mai aproape de el. Dacă intenţia lui e să-şi ruineze tatăl, n-o să fie prea încîntat de intervenţia noastră.

Nici Ellen nu fu prea încîntată cînd deschise uşa şi dădu cu ochii de Kurt. Nici văzînd-o pe Micki nu fu prea fericită.

– Dacă ai venit să mă convingi să renunţ, îţi pierzi vremea.

– I-ai dat banii? şopti Micki.

– Nu că ar fi treaba ta, dar răspunsul e nu. Ellen se uită peste umăr: Tocmai a ajuns aici.

– Bun, oftă Micki.

– Asta nu înseamnă că nu o să investesc în compania aceea, spuse, încăpăţînată, şi Kurt observă că, deşi ochii ei erau albaştri, căpătau aceeaşi sclipire metalică pe care o aveau şi ai lui Micki cînd refuza cu obstinaţie să asculte de raţiune.

– Kurt vrea să-ţi spună ceva.

Micki vorbi cu voce joasă şi o apucă pe mama ei de mînă, încercînd s-o facă să iasă din apartament.

Ellen se opuse. Privi întîi la fiica ei, apoi la Kurt.

– M-am săturat să vă tot ascult vorbindu-l de rău pe Ralph.

– Nu e Ralph, spuse Kurt, tot cu voce joasă. E Tom. Tom şi mama lui.

– Ai vreo problemă, Ellen? strigă Tom din camera de alături.

Micki îi făcu semn să tacă şi să iasă afară, cu ei. Ellen ezită, nedecisă.

– Tocmai am aflat, adăugă Kurt. M-am întors cît am putut de repede. Cred că Tom vrea să se răzbune pe tatăl lui.

– Să se răzbune pe Ralph? repetă Ellen şi vorbele ei se auziră înăuntru.

Micki încercă să o facă să tacă, dar era prea tîrziu. Kurt îl văzu pe Tom venind din living-room către ei. Avea să iasă cu ceartă, fie că le plăcea, fie că nu.

– Măi, măi, iat-o pe fiică cu prietenul ei din Neanderthal, spuse Tom, rînjind. E ceva despre tata ce ar trebui să aflu şi eu?

Răspunse Micki:

– Da, faptul că Kurt i-a spus totul.

Cu sprîncenele ridicate a mirare, Tom se uită la Kurt şi acesta decise că ar trebui să explice, cel puţin pentru Ellen.

– Imediat ce Ralph se întoarce de la şedinţa în

care e acum, o să primească mesajul pe care i l-am lăsat despre legăturile pe care le-au Bernice McCrea şi Thomas Tyler cu *Raintree Enterprises*.

Culoarea pieri de pe faţa lui Tom, dar îşi păstră aparenţa de calm, mimînd neştiinţa:

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Despre cum vrei să înşeli oamenii, spuse Micki, aproape scuipînd cuvintele. Ar fi trebuit să bănuiesc că e vorba de tine, nu de tatăl tău. Un bărbat care încearcă să violeze o femeie nu are scrupule să fure banii alteia.

– Să violeze? repetă Kurt, încordîndu-se. Privirea i se mută de la Micki la Tom. Individul se albise şi înghiţea în sec.

Tom se feri cînd Kurt se apropie de el. Prezenţa lui Ellen în cadrul uşii, precum şi mîna lui Micki pe braţul său îl opreau pe Kurt să facă ceea ce instinctul îi spunea să facă.

– Nu, te rog, îl imploră Micki. Nu s-a întîmplat nimic. Ai apărut la timp.

– Un sărut, asta a fost tot, spuse Tom, păstrînd o distanţă prudentă.

Strînsoarea degetelor lui Micki pe braţul lui Kurt vorbea despre mai mult de atît. Ar fi vrut să pună mîna pe viezurele ăla şi să-i răsucească gîtul. Niciodată nu fusese atît de furios şi nu avusese o mai puternică dorinţă de a o proteja. Toată faţada de educaţie dispăruse. Se simţea într-ade-

văr ca un om de Neanderthal. Un Neanderthal a cărui femeie fusese amenințată.

– Micki? Ellen? se auzi din spatele lor vocea întrebătoare a lui Ralph. Ce se întîmplă?

Kurt se întoarse şi-l văzu pe Ralph venind către ei. Cu coada ochiului văzu o mişcare, şi cînd se răsuci îl observă pe Tom fugind spre ieşirea din spate a apartamentului. Fără să se mai gîndească, o împinse pe Ellen şi se repezi pe urmele lui Tom. Îl prinse înainte de a ajunge la uşa din spate.

– Te duceai undeva? îl întrebă pe Tom, apucîndu-l de amîndouă braţele şi răsucindu-i-le la spate. Nu vrei să vorbeşti cu tatăl tău? Să-i explici ce-i cu furnizorii pe care i-ai folosit în ultima vreme?

– Mă doare, miorlăi Tom.

– Nici un sfert cît mi-ar plăcea să te doară, spuse Kurt, cu voce joasă şi ameninţătoare. Şi acum, hai cu mine, ca un băiat bun ce eşti.

– Tom, ce-i cu povestea asta despre tine, mama ta şi *Raintree Enterprises*? întrebă Ralph cînd ajunseră în living-room.

Micki şi Ellen erau în spatele lui Ralph. Kurt îndădu drumul şi Tom îşi scutură braţele ca să-i treacă durerea din muşchii răsuciţi. Îşi aranjă cămaşa şifonată înainte de a se uita la tatăl său.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ralph se uită la Kurt, şi acesta repetă povestea.

– După cum cred că ştii deja, sînt aici din partea *Fundației Chambers* ca să fac investigații în legătură cu cererea ta de fonduri. Nu sînt totuşi un investigator obişnuit. În mod normal mă ocup de investițiile *Fundației.* Atunci cînd am văzut prospectul pe care l-ai arătat în seara aceea la masă, mi s-a părut că nu este în regulă ceva. Aşa că am memorat cît am putut de mult şi am început să fac nişte verificări în legătură cu *Raintree Enterprises.* Marți am plecat la Boston, şi miercuri eram în avion spre California. A durat pînă astăzi, dar acum am lista tuturor celor care se află în spatele companiei *Raintree.* Adevărații proprietari. Scoase din buzunar un fax mototolit şi i-l întinse lui Ralph: Dacă observi, unul dintre nume e al lui Tom. Celălalt e Bernice McCrea. Cred că o cunoşti şi pe ea.

Ralph se uită lung la hîrtia pe care i-o dăduse Kurt, apoi îl privi pe fiul său:

– E adevărat?

– Sigur că nu, spuse Tom. Nu ştiu ce scrie acolo sau de ce face asta, dar individul minte.

– Kurt nu minte, spuse Micki, apropiindu-se de el. N-ar mințl în legătură cu aşa ceva.

– Cred că ar trebui să verifici şi furnizorii cu care a făcut fiul tău contracte în ultima vreme,

continuă Kurt. Nu ştiu ce ai comandat, dar ştiu că aceia alături de care am lucrat pe şantier se plîngeau de calitatea proastă a materialelor.

Ralph se întoarse către fiul său:

– Spuneai că materialele vor fi de aceeaşi calitate.

Tom ridică din umeri.

– M-am înşelat.

– Maistrul cu care am lucrat mi-a mai spus că s-a plîns, dar i s-a atras atenţia că nu e treaba lui.

– Ce încerci să faci, să mă ruinezi? îl întrebă Ralph pe fiul său.

Tom nu răspunse, dar Kurt văzu o umbră de zîmbet pe faţa lui, înainte ca acesta să se întoarcă cu spatele la ei.

– Şi cum rămîne cu Ellen? continuă Ralph: De ce s-o implici şi pe ea?

Privirea lui Tom se întoarse către Ralph, apoi se fixă asupra lui Ellen. Furios, scutură din cap:

– Te-ai gîndit vreodată la mama? Ţi-ai pus vreodată problema cum se simte ea cînd te încurci cu alta?

– Nu mă „încurc cu alta". Mama ta şi cu mine sîntem divorţaţi. Sîntem divorţaţi de 20 de ani.

– Pentru că întotdeauna ai alergat după alte femei, îl acuză Tom.

– Asta ţi-a spus, asta ţi-a povestit toţi anii ăştia? Atitudinea sfidătoare a lui Tom fu singurul

răspuns pe care-l primi. Tommy, ea a fost cea care m-a înşelat. De asta am divorţat.

– Minţi! urlă Tom. E o minciună!

Înainte ca vreunul dintre ei să înţeleagă ce se întîmplă, Tom se repezi spre uşa din faţă. Micki îl ţinea încă de braţ pe Kurt, şi, deşi acesta se eliberă cît putut de repede, Tom ieşise deja cînd venise la uşă. Pînă să ajungă la capătul aleii, Tom scosese deja maşina din parcare. Kurt se pregătea să-l urmărească, dar vocea lui Ralph îl opri.

– Lasă-l, zise el, cu voce obosită şi învinsă.

Kurt urmări maşina pînă dispăru din raza vizuală, apoi se întoarse spre Ralph:

– Ai de gînd să-l laşi să scape pur şi simplu?

– Deocamdată.., pînă mă hotărăsc ce să fac. Ralph oftă, privind în urma fiului său: Ar fi trebuit să urmăresc mai îndeaproape ce făcea, să nu fiu atît de încrezător. Am sperat că...

Făcu o grimasă, apoi se uită la Kurt:

– A fost un copil atît de drăguţ, atît de dulce. Şi isteţ foc. Ridică din umeri: După ce m-am despărţit de mama lui, i-a otrăvit mintea. I-a spus minciuni. Şi, cînd m-am căsătorit cu mama lui Amy, Tom a refuzat să aibă de-a face cu mine. Aşa că, vara trecută cînd a venit la mine... Privi din nou în direcţia în care dispăruse maşina lui Tom: Mi-am dorit să meargă. Am dorit atît de tare, că am fost

de acord cu tot ce propunea.

Kurt înțelese.

– Te ocupi de asta cum crezi de cuviință, zise el. După ce-ți pui ordine în afaceri sună-mă. Îmi place ideea ta cu cartierul rezidențial, iar angajații tăi vorbesc foarte frumos despre tine. Cred că *Fundația* o să-ți dea banii de care ai nevoie.

– Vorbeşti serios? întrebă Ralph, ridicîndu-şi fruntea.

– Ai auzit ce-a spus Micki, eu nu mint. Cel puțin, nu cînd e vorba despre aşa ceva.

Kurt privi către uşa apartamentului, unde Micki stătea alături de mama ei. Zîmbea şi el speră că expresia din ochii ei însemna afecțiune.

– Dacă vreți să mă scuzați, adăugă Kurt, mai am nişte treburi de terminat. Porni către Micki, apoi se opri şi se uită înapoi la Ralph: Şi cred că ar trebui să-ți declari toate veniturile la fisc.

Micki conduse mai încet pe drumul spre casă, vorbind tot timpul despre Ralph şi Tom, despre mama ei şi despre tot ce se întîmplase. De mai multe ori, Kurt încercă să abată conversația către ei înşişi, dar Micki nu dorea să discute despre asta... nu încă. De fiecare dată cînd el spunea ceva cît de cît personal, ea îi punea altă întrebare despre Tom.

Parcă maşina lîngă hambar şi coborî imediat.

Se simțea încordată ca un arc şi îi tremurau picioarele. Înconjură maşina şi aşteptă să coboare şi el.

– Îți mulțumesc, spuse ea. Pentru că te-ai întors s-o ajuți pe mama, pentru că l-ai oprit pe Tom.

Vorbele sunau prea formal, dar n-avea ce face. Ştia că el va pleca, acum că terminase ce avusese de făcut. Pentru propria ei linişte, îşi păstră atitudinea rigidă.

– Nu l-a oprit pe Tom, mi-a scăpat, sublinie Kurt.

– Oricum, mulțumesc pentru că ai ajutat-o pe mama.

El scutură din cap:

– Nu m-am întors doar ca s-o ajut pe Ellen. Aş fi putut face asta de la Boston. Îl sunam pe Ralph, îi trimiteam dovezile prin fax. M-am întors pentru tine, Micki. Şi aş fi venit mai devreme dacă nu s-ar fi limpezit brusc totul în legătură cu *Raintree Enterprises*.

Micki ar fi vrut să-l creadă, dar nenumăraţii ani de neîncredere o opreau să-i spună asta.

– Ei bine, mulțumesc.

– Uite, spuse el, mi-am petrecut ultimele patru zile căutînd o cale să-ți dovedesc că am încredere în tine, că nu mi-am închipuit niciodată că eşti ca tatăl tău. Ştiu că vorbele nu sînt de ajuns.

Mi-ai spus asta foarte limpede. Aşa că m-am hotărît să mă conformez sau s-o las baltă.

Băgă mîna în buzunar şi-şi scoase portofelul. Micki îl privi deschizîndu-l, şi nodul din stomac i se strînse şi mai tare. Avea de gînd să-i ofere bani.

Cîţi? Cincizeci? O sută? O mie?

Cît mai costa o „şedinţă" în ultima vreme?

Micki strînse pumnul, apoi îl desfăcu. Nu pălmuise niciodată un bărbat; părea probabil c-o va face acum.

– Te iubesc, Micki, spuse el, şi scoase un cec din portofel. Şi cred că şi tu mă iubeşti. Recunosc, la început am crezut că singurul lucru care te interesează e un bărbat cu bani, dar te-am crezut cînd mi-ai spus că nu-i aşa. Mi-ai spus că bunicul tău se temea că o să pui mîna pe banii lui. Ei bine, eşti liberă să-i iei pe ai mei.

Curioasă, îl urmări cum despătureşte cecul, şi îl luă cînd i-l oferi. Îl luă şi-l privi. Era făcut pe numele ei, datat cu data din ziua aceea şi semnat. Singurul lucru care lipsea era suma.

– În contul acesta sînt cinci sute de mii de dolari, spuse el. Cu asta ţi-ai putea lua camioneta şi camionul pentru cai de care ai nevoie şi ai putea plăti hainele şi concursurile. Eu îmi iau o cameră la hotel în oraş. Dacă mă iubeşti, aşa cum sper, şi ai încredere în mine cum am eu în tine,

vino să mă vezi diseară. Dacă mă înşel, scrie suma şi încasează cecul. Tu hotărăşti.

Se întoarse şi porni către maşina sa, fără să privească înapoi. Ea rămase cu ochii la cec.

Apoi realiză că ştie răspunsul.

– Kurt! strigă după el.

El se opri şi se întoarse cu faţa spre ea. Micki ridică cecul şi-l rupse în jumătate, apoi din nou în jumătate, iar şi iar. Zîmbind, aruncă bucăţele de hîrtie în vînt.

– Poate că mi-am făcut socoteală că pot obţine mult mai mult de cinci sute de mii dacă mă pun bine cu tine.

– Poate că nu-mi pasă, răspunse el, fără să se mişte. Poate cred că meriţi mult mai mult.

– Poate că ar trebui să renunţi să-ţi mai iei cameră la hotel în oraş.

– Ştii tu un loc mai bun unde aş putea sta? întrebă el, cu speranţă.

Micki privi către casă.

– În camera mea e dezordine. Patul e nefăcut.

– Ce-i nou în asta? Kurt nu se apropie de ea: Mărită-te cu mine.

Micki zîmbi:

– Vai, domnule Chambers, sînteţi sigur? Nu ne cunoaştem de prea multă vreme.

– Uneori patru săptămîni ajung.

– Fără „poate"?

– Fără „poate".

Întinse brațele către ea în acelaşi moment în care ea le întinse către el, o îmbrățişă şi o strînse la piept.

– Fără nici un poate. Te iubesc, Michelle Bradford.

– Şi eu te iubesc, Cornrad Chambers.

Îl iubea şi avea încredere în el... şi ştia că şi el avea încredere în ea. Gura lui o acoperi pe a ei, ea îşi afundă degetele în părul lui, îşi lipi trupul de al lui. Se mişcară, împreună – sărutîndu-se, atingîndu-se, suspinînd, respirînd – unindu-şi gîndurile, trupurile, inimile.

Epilog

Doi bărbaţi – amîndoi înalţi, blonzi, cu umeri largi – stăteau pe marginea arenei, aşteptînd ca ultimul călăreţ să părăsească arena de dresaj. Se apropie de ei o femeie cu păr cărunt, strîns într-un coc eleğant, cu ţinută dreaptă şi frumoasă. Zîmbea.

– Mie mi s-a părut bine, Kurt, spuse ea. Se prea poate ca soţia ta să fi cîştigat Finala Ligii Statelor Unite. Ce zici de asta?

– Zic că o merită, răspunse Kurt cu sinceritate. A muncit din greu pentru asta în ultimii doi ani.

– O să te duci cu ea în Europa? întrebă Jon.

– Nu sînt sigur că va merge. A spus că îi ajunge că ştie de ce e în stare şi că nu vrea să-şi lase copiii sinğuri un an întreg.

Kurt o observă pe Micki îndreptîndu-se către ei şi se îndepărtă de fratele şi de mama sa, ca să

poată lua frîul calului. Jon continuă cu întrebările:

– Chiar crezi că merită să le dea lecții de călărie copiilor de la asistența socială?

Îi răspunse Mary Chambers:

– O, Jon, am urmărit-o în preajma lor. E uluitor. Nu-ți vine să crezi ce încredere şi mîndrie înseamnă pentru copiii aceştia faptul că se descurcă cu un cal, că reuşesc să-l facă să-i asculte.

– În plus, Micki şi cu mine ne-am fixat un nou țel pentru anul ăsta, adăugă Kurt, peste umăr.

– Care? întrebară Jon şi Mary, deodată.

– Să vă facem unchiul Jon şi bunica Mary.

– Era timpul, spuse Mary, zîmbind. Era timpul. Ellen şi Ralph or să se bucure. Ultima oară cînd am vorbit cu ea spunea că aşteptă să aibă nepoți.

În clipa aceea, Micki ieşi din ring, la fel de epuizată ca şi calul.

– Cum am arătat? întrebă ea, privindu-i pe toți, dar oprindu-se la Kurt.

– Ca o cîştigătoare.

O ajută să descalece, cuprinzîndu-i în întregime talia cu palmele. O ridică uşor ca pe un fulg şi o trase înspre el. În clipa cînd atinse pămîntul cu picioarele, îi înlănțui gîtul cu brațele şi-l strînse. Pălăria îi căzu de pe cap, dar nu-i dădu atenție. Era o cîştigătoare şi-şi ținea în brațe premiul. Răsuflarea lui îi ciufuli buclele şi ea îşi lăsă capul pe spate, zîmbind.

– Nu mă minți, nu?

– O, niciodată, spuse el, cu toată sinceritatea.

Ea izbucni în rîs şi chiar atunci se auzi din megafoane vocea crainicului, anunțînd scorul ei. Cu inima în gît, Micki ascultă, ținîndu-şi răsuflarea. Rugîndu-se. Aplauzele fură imediate şi furtunoase, iar Dancer îşi ciuli urechile şi-şi întoarse capul către tribune.

– Acum ştie toată lumea că eşti cea mai bună, îi spuse Kurt mîndru, apoi îi şopti ceva la ureche.

Micki zîmbi auzind ce-i spune. Jon îi ridică pălăria şi i-o întinse. Mary o bătu pe umăr:

– Sînt atît de mîndră de tine, draga mea.

Micki simți valul de căldură al fericirii cuprinzînd-o, simți cum dispare oboseala. I se împlinise visul de a cîştiga Finala Ligii Statelor Unite, dar asta nici nu se putea compara cu fericirea de a-l fi găsit pe bărbatul care o strîngea acum în brațe.

– Şi eu te iubesc, murmură ea ca răspuns, şi îl strînse şi mai tare la piept.

Sfîrşit

MARIS SOULE

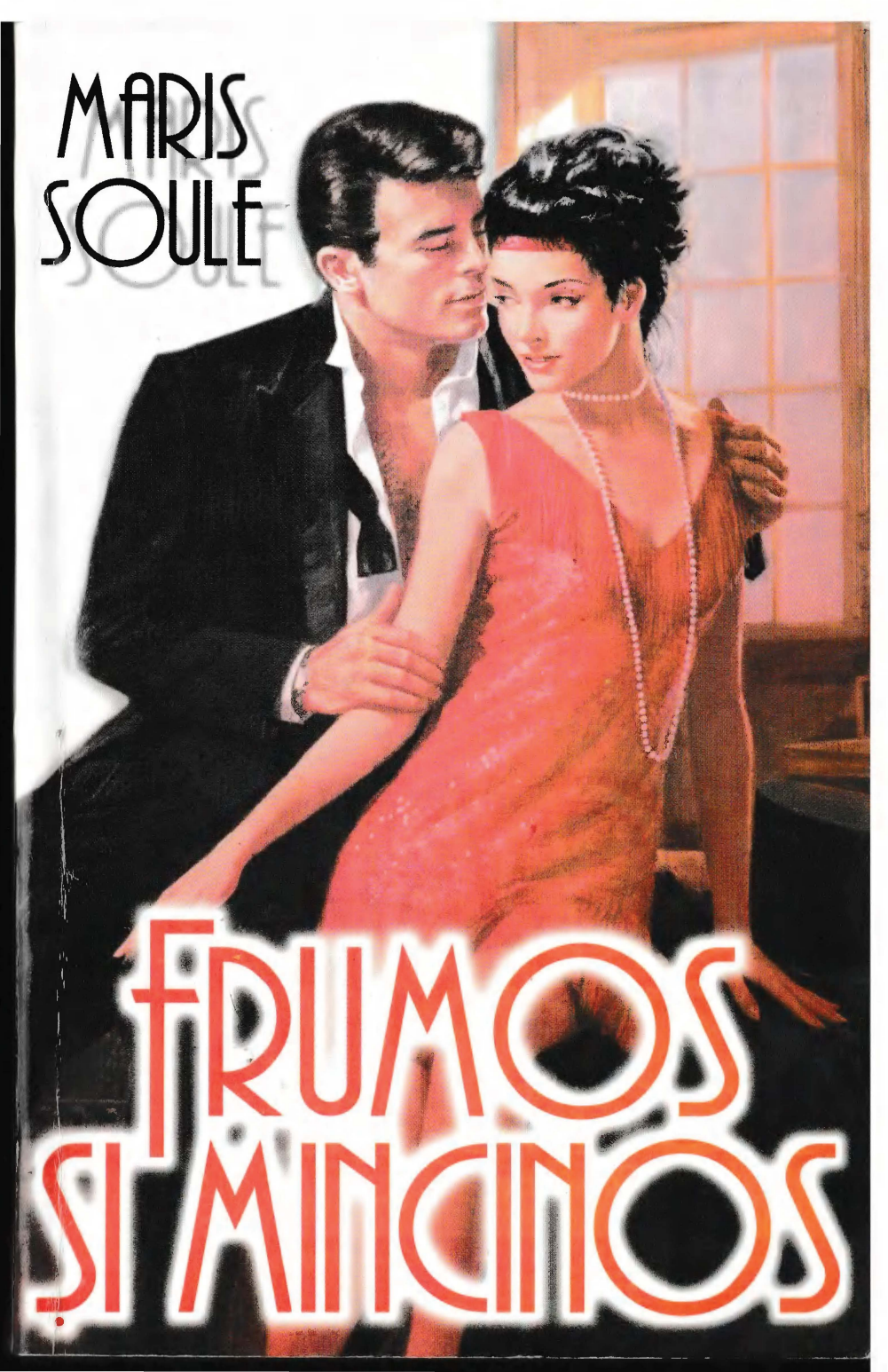

FRUMOS ȘI MINCINOS

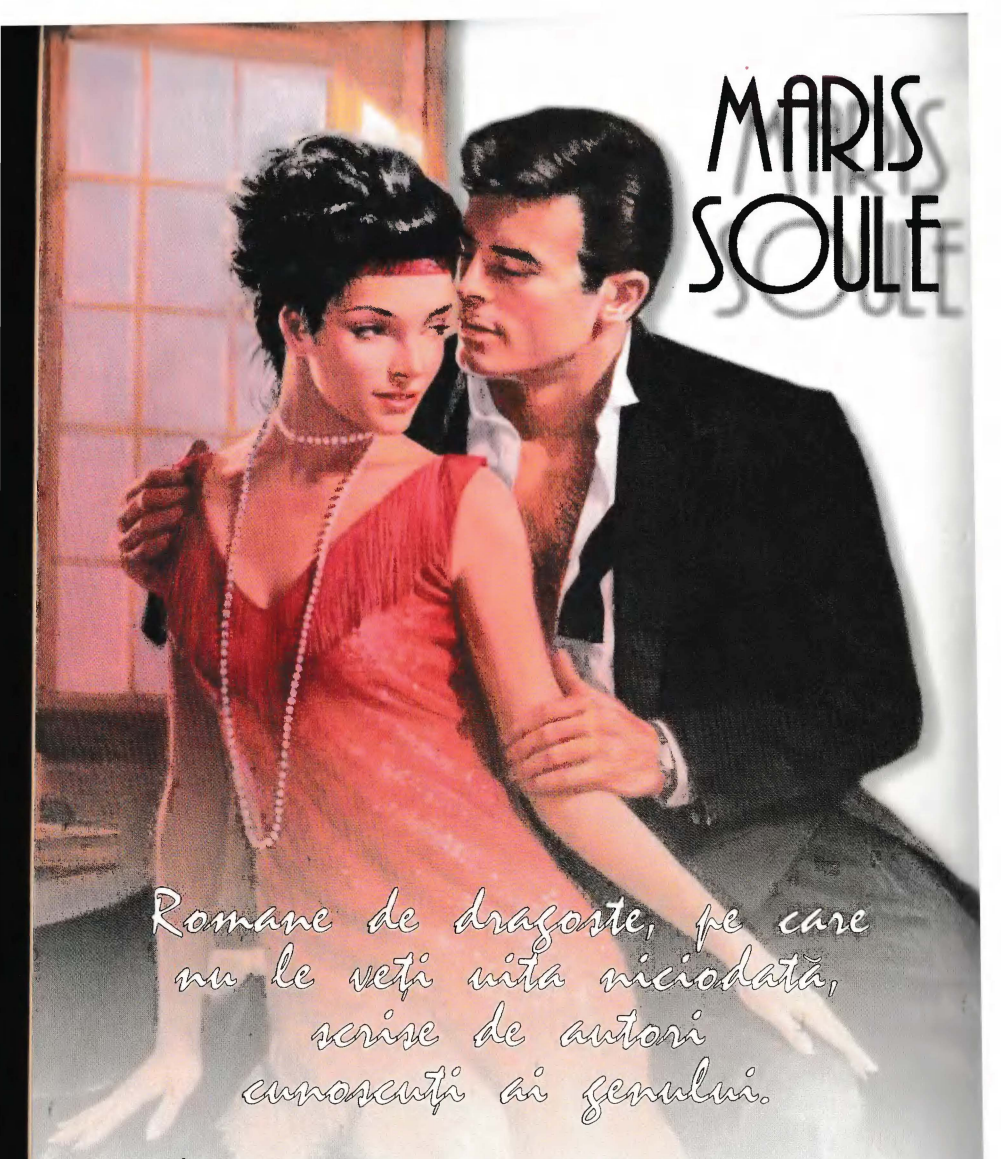

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului.

În loc să-l lase pe investigatorul obişnuit să verifice o situaţie, vicepreşedintele unei mari fundaţii, Kurt Jones, decide să încerce el însuşi să facă această muncă.

Dar o cunoaşte pe Micki Bradford şi se trezeşte dorind să descopere secretele ei...

Lei: 11500